

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Könyvmoly

Interjú

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Versek

Külvilág

Sorozatok

Könyvajánló

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 2. szám, 2016. február

Szerkesztőségi köszöntő

Tisztelt Alkotók, Kedves Olvasók!

Nagy léptekkel haladunk tovább a januárban megkezdett úton, s bár már március van, mikor e sorokat írom, ne tévesszen meg senkit, ez még a februári számunk. Igen, tudjuk, megint csúsztunk egy kicsit, ami a polgári elfoglaltságaink rovására írható. Megkeseredett emberek szokták mondani – legalábbis errefelé –, hogy (és itt most bocsánatot kérek a vulgáris megfogalmazásért) „Az élet egy szaros szendvics. Minden nap egy harapás.” Nos, így is lehet nézni a dolgokat, meg úgy is, hogy a pohár félig teli van. :)

Tehát a lényeg, hogy újra itt vagyunk, és úgy gondoljuk ismét egy színes, tartalmas lapszámot sikerült nektek összeállítani. Pályázatok, magazin megjelenések, interjú, novellák, versek, sorozatok, könyvek...

A novellák közül kiemelném Anonymus R. Chynewa: A Manőver című írását, amely egy olyan világba repít el, melyben a fantasy keveredik a steampunkkal. Ez a novella még az Orkok és Coltok pályázatunk idején született, 2013-ban. Most ezt is megismerhetitek.

Természetesen folytatódik HomoErgaster Kurgan-os antikrimije, és ez még mindig nem a befejező rész.

Jómagam pedig olyan sorozatokat vettem elő, amelyek különleges képességű emberekről szólnak. Nem, nem szuperhősokról, hanem „egyszerű” emberekről, akik nem csak önmagukkal, de másokkal is meg kell küzdenek, akiknek mélyebben megismerjük az emberi vonásait is.

Nincs más hátra, minthogy jó szórakozást kívánjak!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 2. szám, 2016. február**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Gerald Brom - Golem

Illusztrációk: Internet, a Kurgan történetekhez:
HomoErgaster, a Nyakonötött Próbagooblin
Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Macska. Macska? Kő! – a Bájoló Magazin pályázata .. 3.	3.
„Bennem él a táj” - verspályázat	3.
AZILUM, Black Aether - Új Lovecraftianus magazinok	4.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLUK

Márciusban érkezik az Árnyelf c. antológia	6.
Greg Keyes: Lelkek ura	6.
Robert Jackson Bennett: Lépcsők városa	6.
John Caldwell és Garry Hamilton & Benjamin Rascal: Tök Káosz	7.
Joshua Reynolds: Koponyák Útja – Gotrek & Felix regény ..	7.
Abraham Merritt: Istár hajója	7.
Mary E. Pearson: Az árulás szíve	7.
Gail Z. Martin: A hamu zsarnoksága	7.

INTERJÚ

Bökös Bori interjú /Craz/	8.
---------------------------------	----

A NYAKONÖTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Gyöngyök sorsfónalon /Sütő Fanni/	11.
---	-----

ANTIKRIMI

Kurgan történetek: Rejtély /HomoErgaster/	12.
---	-----

SZÉPIRODALOM

Radaregér /koskati/	17.
---------------------------	-----

A JÖVŐ ÚTJAI

Hóember /Grigor/	19.
------------------------	-----

FANTASY

Leányvásár /Kétvirág/	20.
Coffee trilogia /Tordai Gábor/	20.

HORROR

Az Aranyvonat /Raimont/	24.
A láda /Petyov/	26.

STEAMPUNK FANTASY

A Manőver /Anonymus R. Chynewa/	27.
---------------------------------------	-----

KÜLVILÁG

Szenvedélybetegségek jelei /szli/	30.
Elmélkedés a virtuális pénzekekről /Norton/	32.

VERSEK

Elrepült /macika/	33.
Pofon /Avanna/	33.
Hóvirág az ablak alatt /kisjankó/	33.
CSODA /PomyCollingwood/	33.
Menekülve... /csabi6669/	33.
A harcos /edwardhooper/	33.
Sprint Sprint a busz után /Koi/	33.
Furcsa Szerelem /Raimon/	34.
Ászkák /Seth/	34.
Sötétben /Kétvirág/	34.
A Ninccsé lett /Csillangó/	34.
Miért fáj Miért fáj az emlék? /Drekthor/	34.
Hittem-bíztam /Lexi/	34.
Asszem hétfő van /szabodario/	34.
Jer, szabadság (újévi kívánság) /Feketekard/	34.

SOROZATOK

Különleges sorozatok /Jimmy Cartwright/	35.
---	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

Philippa Gregory: A Sötétség Rendje /Ida/	36.
---	-----

Brekking Nyűsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Macskakő. Macska? Kő! – Bájoló Magazin

A Bájoló Magazin irodalmi pályázatot hirdet „Macskakő” jellegével. Olyan, legfeljebb négyoldalas, szórakoztató műveket várunk, amelyek közvetlenül vagy közvetve kapcsolódnak a jellegéhez. Pályázni felnőtteknek szóló alkotásokkal lehet, amelyek játszódhatnak a jelenben, múltban, jövőben, párhuzamos világokban egyaránt.

A pályázók köre:

Eddig még meg nem jelentetett, új műveket várunk. Amatőr, illetve rendszeresen publikáló szerzők novelláit, verseit is fogadjuk.

Nyeremény:

A győztes írásk szerzői oklevelet kapnak, az alkotások pedig 2016 végére antológiában jelennek meg e-könyvben, valamint nyomtatott könyvben. A könyvre már most várjuk az előrendeléseket! Az oklevelek átadására nyilvános könyvbemutató keretében kerül sor.

Nevezési díj:

Nincs. A pályázaton való részvétel ingyenes. A megjelenő szerzőktől költséghozzájárulást nem kérünk, a nyertesek a nyomtatott könyvből 1 tiszteletpéldányt kapnak és további példányokat önköltségi áron vásárolhatnak.

Formai követelmények, feltételek:

- Legfeljebb 2000 szó hosszúságú pályaműveket várunk. (Ez 4 gépelt oldal terjedeleme.) Ha egy mű ennél kissé rövidebb vagy hosszabb, az nem kizáró ok.

- Egy szerzőtől legfeljebb egy novellát vagy két verset tudunk elfogadni.

- Elvárt formátum: Word doc, docx vagy odt, Times New Roman betűtípus, 12 pt

- A kézirat első oldalán (azaz NEM külön dokumentumban) kérjük szerepeltetni:

- a szerző neve (ha van, álneve is),
- kora és foglalkozása,
- e-mail cím,

- blog, weboldal, Facebook-oldal linkje,
- postai cím,
- telefonszám,
- a mű címe,
- terjedeleme (szavak száma az adatok nélkül),
- honnan hallott a pályázatról.

- A pályamű beküldésével az alkotó beleegyezését adja ahhoz, hogy a beküldött művet a Bájoló Magazin elektronikus, illetve nyomtatott formában térítés ellenében vagy térítésmentesen közzétegye. A pályázó a pályaműve beküldésekor automatikusan nyilatkozik arról, hogy a mű saját alkotása és még nem jelent meg sem nyomtatásban, sem online felületen. (Amennyiben blogban megjelent, úgy a vonatkozó poszt eltávolításával a mű beadható a pályázatra.)

- Az antológiába bekerülő pályaművek megjelentetésének kizárólagos jogát az eredményhirdetést követő három éven át fenntartjuk, azaz 2019. december 31-ig.

Beküldés:

A pályázatokat 2016. március 31-ig folyamatosan várjuk e-mailben a palyazat.bajolomagazin@gmail.com címen. Az éjfélt követően kapott műveket nem tudjuk elfogadni.

Teljes kiírás itt: <http://www.bajolomagazin.hu/2016/01/irodalmi-palyazat.html>

Figyelem! A legfrissebb pályázati információkat a magazin Facebook-oldalán tesszük közzé: [facebook.com/bajolomagazin](https://www.facebook.com/bajolomagazin)

„Bennem él a táj”

„Bennem él a táj” címmel közös versíró pályázatot hirdet a Kortárs Költő Liga és a Polikróm folyóirat.

A versek témája a táj, a környezet.

Terjedelmi megkötés nincs.

Egy pályázó tetszőleges számú alkotással pályázhat.

A legjobbnak ítélt pályamunkák megjelennek a Polikróm művészeti folyóirat jövő évi első számában.

A pályázat benyújtási határideje 2016. április 30.

A beérkezett munkákat három tagú zsűri bírálja el: Egri László költő, a Kortárs Költő Liga elnöke Gyarmathi Zsolt, a Polikróm folyóirat szerkesztője Szilágyi Gábor, a Polikróm folyóirat szerkesztője

Az eredeti kiírást itt találod: <http://polikrom.p8.hu/>

AZILUM

Mi az AZILUM?

A Magyar H. P. Lovecraft Portál vadhajításaként 2016-ban induló, nyomtatott lovecraftiánus magazin. Igyekszünk a The Black Aether online magazinnal együttműködve felmérni az igényeket, és ahhoz igazítjuk a számok terjedelmét és tartalmát. Az AZILUM színes / szürkeárnyalatos nyomtatott magazin, B/5-ös formátumú, terjedelme 40 oldal, de szeretnénk bővíteni. Évente egyelőre 4 számot tervezünk megjelentetni. Mivel az AZILUM szoros együttműködésben áll a The Black Aether online magazinnal, újdonságokról és más információkról ott is tud minden érdeklődő olvasni!

Mi olvasható az AZILUMban?

Az AZILUM elsősorban irodalmi fanzin, természetesen nem csak Lovecraftról szól, hanem a lovecraftiánus stílusról és szubkultúráról. Ismeretterjesztő írásokat, irodalmi cikkeket, eddig magyar nyelven még meg nem jelent műveket tartalmaz, emellett filmismertetéseket, interjúkat is lehet olvasni benne.

Én is írhatok az AZILUMba?

A magazint önkéntesek készítik társadalmi munkában. Szeretnénk, ha az Azilum körül kialakulhatna egy alkotói műhely. Úgy véljük, sokaknak – és nem feltétlenül Lovecraft-rajongókról van szó – vannak jó gondolataik, jó írásaik, csak eddig nem volt igazán lehetőségük a publikálásra. Vonzó lehetőség lehet számukra az AZILUM, főleg azért, mert nyomtatásban jelenik meg. Így ha van saját esszé, novella-fordításod, ismeretterjesztő cikked vagy bármi más ötleted, küldd el nyomban e-mail címünkre: info@hplovecraft.hu!

Tartalom

BEKÖSZÖNŐ

ARKHAM ATTRACTOR

EX LIBRIS

Michel Houellebecq: H. P. Lovecraft – Against the World, Against Life

David Haden: Walking with Cthulhu

H. P. Lovecraft legjobb művei

Kátrány és toll – Codex Arcana különszám

Montague Rhodes James: Szellemjárás Angliában, Sötét örökség

SCRIPTORIUM

H. P. Lovecraft: The Poem of Ulysses, or The Odyssey

TRAKTÁTUM

Takács Gábor: Cthulhu ébredése – Lovecraft vallási öröksége

David Haden: Egy séta New Yorkban (részlet) (Somogyi Gábor fordítása)

SCRIPTORIUM

H. P. Lovecraft: A kis üvegpalack (Molnár Balázs fordítása)

H. P. Lovecraft: A rejtett barlang, avagy John Lee kalandja (Somogyi Gábor fordítása)

H. P. Lovecraft: Nyarlathotep (Somogyi Gábor fordítása)

Jegyzetek

LOBBI

„Nem szeretem a Cthulhu-mítoszt” – Interjú S. T. Joshival

SCRIPTORIUM

Wendy N. Wagner: A boszorkányház görbülete (Somogyi Gábor fordítása)

Bővebb infók: <http://www.azilum.net>

Black Aether

A szokatlan és hátborzongató történetek magazinja

„NEVER EXPLAIN ANYTHING.”

Howard Phillips Lovecraft, korának egyik legnagyobb rémtörténet írója jelentette ki ezt a rövid mondatot, ami három szóban foglalja össze azt a zsenialitást, ami Lovecraftból áradt, és amit szerencsénkre nem pazarolt el. Ez a három szó jellemzi a legjobban azt az érzést, amit oly sokszor „az ismeretlentől való félelemként” említünk. A nyitva hagyott gondolatok, meg nem válaszolt kérdések, megmagyarázhatatlan események ötvözete emeli munkásságát a legnagyobbak közé.

Novelláit, fikciót tiszteletlenül kezelték, kíméletlenül átírták, megcsonkították. Munkásságát, halála után, önös érdekből átértelmezték, átdolgozták és a kor marketing gépezetében süllyesztették. Napjainkban pedig, nézetei miatt támadják.

Legtöbb írása a Weird Tales magazinban jelent meg, ezért döntöttünk úgy, hogy ezen az úton elindulva állítunk emléket munkásságának. Egy olyan magazint hoztunk létre, amiben Lovecrafti és weird, szokatlan és néha hátborzongató történetekkel találkozhatok kedves olvasó. A Black Aether egy olyan kezdeményezés a magyarországi Lovecraft közösség részére, ami nyitva áll mindenki számára, egy lehetőség, hogy a nyilvánosság elé kerüljön a fiók alján őrzgetett és talán már el is feledett írásod, illusztrációd. Ne habozz jelentkezni, hisz a magazin kifejezetten amatőr írók történeteire

specializálódik, de természetesen ugyanúgy, a profik is beküldhetik írásaikat.

A Black Aether nem akar több lenni annál, mint amiért valójában létrejött. A cél a szórakoztatás és az ösztönzés. Felkavarni az állóvizet és arra biztatni, hogy ragadj tollat vagy billentyűzetet, írd meg azt a régi történetet, amit már rég meg szeretnél volna írni, rajzaiddal láttasd a saját szemszögödből az olvasókkal a rettetet.

A magazin nem tudja helyettesíteni Lovecraft írásait, sem a weird irodalom neves képviselőit, hisz ez lehetetlen. Ezért is kérlek kedves olvasó, úgy tekints majd a kezdedben tartott füzet tartalmára, hogy ezt tartsd szem előtt.

Külön köszönöm Farkas Balázsnak a tanulságos beszélgetéseinket, olykor vitáinkat, és külön köszönöm Vigh Dávidnak a biztatást és szakmai segítséget.

Tomasics József

Tartalom

A Black Aether első számában hét darab történetet és egy képregényt, első nyolc oldalát olvashatod el. Egyik történetet sem olvashattad eddig máshol, mert a magazinban jelennek meg először. Az írók közt van teljesen amatőr is, de van, aki már több irodalmi díjat is elnyert. Hét író, hét stílus, hét egymástól teljesen eltérő rémtörténet.

A magazin közepén található, nyolc oldal színes képregényt, a Brazil származású Eron Carlos Costa (Ikaroww) írta és rajzolta. A RIO NEGRO képregény, sehol máshol nem jelent meg magyarul, Ikarow kifejezetten a Black Aether számára ajánlotta fel, hogy bevezetőként megjelenhessen az első nyolc oldal. Ha a képregény kellően meggyőző, akkor rendszeres lesz a magyar nyelvű megjelenése.

ÚTVESZTŐ: KATUL ÖRÖKSÉGE

Írta: Pápai Bence

Illusztrálta: Pápai Bence

A történet bevezetésül szolgál az útvészítő világába, egy ősi és elveszett világ első betekintése ez, egy olyan korból, mikor a félelem és rettegés az élet része volt.

A MISKATONIC-DIPLOMA

Írta: Weiner Sennye Tibor

Illusztrálta: Vigh Dávid - Gr4ss

Történet az egyetemről hazatérő kutatóról, aki társaival megpróbálta magára öltetni az egyetlent, és igazi jelmezét.

SÁRGA ÁRNY

Írta: Lir Morlan

Illusztrálta: Vigh Dávid - Gr4ss

Egy sárga villanás. Egy sápadt maszk. Egy jel, és egy könyv. Néhány szó, néhány felvonás, és a világ örökre más színt ölt.

RIO NEGRO

Írta és rajzolta: Ikarow

Rémület az Amazonas szívében. A képregény első része, a Brazil származású írótól és rajzólótól.

A PRÉSHÁZBAN

Írta: Veres Attila

Illusztrálta: Bolye László

Szex, szerelem, iszonyat a présházban! Ha a kamerák forognak, felfedjük, ami a bőr alatt rejtőzik.

MEGJÖTT A CIRKUSZ

Írta: Vidra Gyula

Illusztrálta: László Márk

Ezt a vérfagyasztó történetet ne lefekvés előtt olvasd, mert a végén úgy jársz, mint annak elbeszélője... vagy inkább elszenvedője...

EGY NAP A TENGERNÉL

Írta: Kökény Pál

Illusztrálta: Papp Virág

Gyilkos ballada, egy békés tengerparti városban, szörnyekkel az időn innen, és azon túlról.

GALÓCA

Írta: Farkas Balázs

Illusztrálta: Papp Virág

A borzalom, amely szétszakította a családot, már ösdiók óta szunnyadt a zalai erdőszégen.

Bővebb infók: <http://www.theblackaether.com>

ALEXANDRA

Fantasy Books

Fantasy, sci-fi és horror könyvajánlók

www.fantasybooks.hu

A magyar közönség részére híreket, ajánlókat és ismertetőket teszünk közzé, elsősorban a fantasy, horror és sci-fi témákban megjelenő könyvekkel és képregényekkel kapcsolatban.

Ha valaki elég kedvet, tehetséget és elszántságot érez ahhoz, hogy a témába tartozó ajánlókat írjon részünkre, akkor kérjük, hogy regisztráljon az oldalon, majd vegye fel velünk a kapcsolatot a kapitany@fantasybooks.hu e-mailen, hogy el tudjuk végezni a további egyeztetéseket.

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

Márciusban érkezik az Árnyelf c. antológia

Asslanthasi Aldyr, a sötételf mágus, szenvedélyesen kutatja a világ legeldugottabb szegleteit. Őrült kalandjai rendre próbára teszik varázslói képességeit. A karaktert megálmódó Eric Muldoom írásaiban főhősünk ősi kriptákban bolyong, majd elátkozott, tómeleyi kastélyban keresi a gnóm királyok rég elveszett koronáját, aztán Mystrea hercegnő túlvilági birtokán vív küzdelmet a rivális démonlordok bajnokaival. Kalandjai végül egy varázslatos földalatti barlang-világba vezetik, furcsábbnál furcsább szerzetek közé, ahol egy démonfajzat sötét tervét kell megghiúsítania.

Tim Morgan elbeszélésében újfent megelevenedik Mystrea ördögi palotája, és a varázslóra kemény megmérettetések várnak...

Mickey Long a Halott Fennsíkra űzi hősünket a Holdfényjáró nyomában, lepusztult kastélyok kísértetjárta világába...

Sophie Muldoom egy ősrégi sárkányelf kódex keresését veti papírra, Soren Ward pedig a holdelfek királyságába repíti a mágust, egy tehetős elf úrhoz, ahol agyafúrt ellenfelek igyekeznek őt sarokba szorítani...

Douglas Rowland komor hangvételű kisregényében a Holdforduló fenyegető árnyéka múlt és jelen veszedelmes határmezsgyéjére hajtja az elfet. Lutarnita lovagok és könyörtelen zsoldosok szegődnek mellé, köztük egy sziklaelf, hogy megszerezzenek egy ereklyét Quennbrey várának rég halott mágusától...

John Caldwell regény terjedelmű elbeszélésében Aldyr megpróbáltatásai tovább fokozódnak. Quennbrey egyes szereplői visszatérnek, és a Dhun-Unn lábpan rekedt varázsló jogosan érzi azt: itt és most eljött számára a vég!

Különlegesség!

A magyar fantasy zsánerben ez a legelső „megosztott karakter” antológia. Azaz, bár a szerzők különbözőek, valamennyi írásban közös a főszereplő – Asslanthasi Aldyr – személye és a háttérvilág.

Ilyen értelemben rendhagyó, igazi kuriózum, tehát e kötet, célja azonban nem több, nem más, mint szórakoztatni a Tisztelt Olvasót. Kalandra fel!

Forrás: <http://www.ammerunia.hu/?q=node/155>

Greg Keyes: Lelkek ura

Negyven évvel az Oblivion-válság után halálos fenyegetés árnyéka borul Tamriel birodalmára. A magasban felbukkant egy titokzatos, lebegő város, Umbriel. Az új ellenség alatt gyorsan növekvő létszámú, iszonyatos hadsereg menetel. A Tamrielre támadó csapatokat a legkülönbélebb fajokhoz tartozó élőhalott katonák alkotják. Számos életveszélyes kaland után Attrebus herceg, a birodalom trónörököse még mindig azért küzd, hogy megszerezzen egy elrejtett varázskardot. Csak Umbra segítségével pusztíthatja el az iszonyatos repülő

várost. Közben a fővárosban életveszélyes felfedezések várnak Colinra, a titkosrendőrség ifjú ügynökére. Rájön arra, hogy az árulókat a birodalom legmagasabb rangú vezetői közt kell keresni. Igencsak megnehezíti a munkáját, hogy nyomozás közben beleszeret egy titokzatos szépségbe. A történet harmadik hőse, Annaig még mindig Umbriel foglya. Konyhai rabszolgaként kénytelen kiszolgáltatni a város sötét nagyurát, akinek éhségét csak eleven lelkekkel lehet csillapítani.

Ennek a három botcsinálta hősnak kellene megmentenie egész Tamrielt. Hogyan sikerülhet ez nekik, ha még saját magukat sem tudják megmenteni? A számos díjjal kitüntetett Elder Scrolls-sorozat világában játszódó regény a Pokoli város folytatása. Az izgalmas történetből kiderül, hogy mi történt az Elder Scrolls IV: Oblivion eseményei után. Ez a játék 2006-ban elnyerte az év legjobb számítógépes játéka címet.

Robert Jackson Bennett: Lépcsők városa

Az ember jobb, ha óvatos, amikor olyan városban kell egy titokzatos gyilkos nyomába erednie, mint Bulikov. Mert itt a világ teljesen más szabályok szerint működik. Amikor a város isteneit elpusztították, uralmukat megdöntötték, imádatukat betiltották, a valóság szövete darabokra hasadt Bulikovban. A lépcsők azóta a semmibe vezetnek, a sikátorok a múltba nyíló átjárókká váltak, az utcákon a bűnözők nyomtalanul eltűnnek.

Shara Thivanit hivatalosan diplomataként küldte ide az elnyomó birodalom. Valójában viszont országa egyik legjobb kémje, akinek most egy gyilkost kell kézre kerítenie. Ahogy a nyomozás egyre súlyosabb titkokat tár fel, úgy rajzolódik ki fokozatosan Shara előtt egy sötét összeesküvés körvonala. A nő hamarosan gyanakodni kezd, hogy a szörnyű város uralkodói talán nem is haltak meg – és Bulikov kegyetlen uralma könnyen visszatérhet.

„Óriási történet, szenzációs világepítés, és te jó isten, Sigrud karaktere. Imádni fogjátok Sigrudot.”

Brent Weeks

„Varázslatos urban fantasy, ami az olvasót Escher-szerű lehetetlen helyszíneken és alternatív valóságokon keresztül vezeti... Az öreg istenek a változatosságukkal életre keltik e rejtélyes romokat, Shara bérgyilkos asszisztense pedig garantálja a szüntelen pörgést.”

Washington Post

„Egy minden részében eredeti, szürreális város... a valóban újszerű fantasyk kedvelőinek most Bulikovban van a helyük.”

New York Times Book Review

agavekonyvek.hu/agave/fantasy/lepcsok-varosa.html

John Caldwell és Garry Hamilton & Benjamin Rascal: Tök Káosz

Skandar Graun, Yvorl isten félorok harcos-papja unja magát Kirovangban. Amikor Trialcor hercege magához hívátja, hogy rangot adományozzon neki, kapva kap a lehetőségen. Azonban hamar kiderül, hogy átvették, és alig tud megmenekülni a neki állított csapdából. Egy világtól elzárt faluba, Kusenyatzba keveredik, melynek lakosai töktermelésből tartják fenn magukat, ám életüket megkeserítik azok a titokzatos tolvajok, akik éjszakánként lopják a termést. A csősz tehetetlen, megmagyarázhatatlan gyilkosságok is történnek, és a falusiaknak hősrre van szükségük, aki megóvja a tökeiket. Skandar Graun csak ímmel-ámmal vállalja a méltatlan megbízatást, ám amikor kiderül, miféle tolvajokkal van dolga, torkán akad a zokszó...

A címadó kisregény mellé két közvetlenül csatlakozó történetet, a Roahmyer, a Rettenetes és A farkasember utolsó éjszakája című novellák is bekerültek a kötetbe.

www.deltavision.hu/elokeszuletben/tok-kaosz/

Joshua Reynolds: Koponyák Útja – Gotrek & Felix regény

Gotrek és Felix: a Birodalom meg nem énekelt hősei, vagy nem többek egyszerű tolvajoknál és gyilkosoknál? Az igazság talán valahol a kettő között rejlik, és teljességgel attól függ, kit kérdezzünk... Gotrek és Felix a Karak Kadrinon lévő törpe raktárhoz sietnek, és Garmr Káosz Hadúr egyik főserégének ostroma alatt találják. Amikor Vasököl Ungrim király a legendás „Koponyák Útjáról” mesél, és a gyűlölt ellenség arra tett kísérletéről, hogy portált nyisson a Káosz Síkjára, Gotrek megérzi, hogy hatalmas végezt vár rá – bár nem feltétlenül az a fajta, amit magának választana. Miközben a király tulajdon fia vezet a Pusztítókból álló seregét, hogy beteljesítse az ősi próféciát, úgy tűnik, Garmr számára elérkezett a győzelem órája.

<http://tuan.hu/hirek/kiadoi-terv-2016-1-2-negyedev/>

Abraham Merritt: Istár hajója

Egy ősi mezopotámiai lelet, egy drágakövekből kirakott hajócska varázskörébe vonja John Kentont, a megkeseredett szívű világháborús veteránt. Kaput nyit számára egy titokzatos világba, ahol a jó élesen elkülönül a gonosztól, a fehér a feketétől: a fedélzetén Nergal, a holtak ura vívja örök viszályát Istárral, a szerelem úrnőjével. De bármilyen egyszerűnek tűnik ez a világ, Kenton nem egykönnyen találja meg benne a helyét. Számos próbatételre kell átesnie, mire megküzdhet Nergal papjával és elnyerheti Istár papnőjének kegyeit. És a kalandjai ezzel sem érnek véget: az istenek viszálya éppoly örökkévaló, mint az általuk bejárt égi pálya a Hét Jegy Házában, hiszen abból fakad, hogy egyszer,

valaha rég, egy kurta-kurta időre szerették egymást. Győzelmek és vereségek várnak Kentonra, bajtársakat és ellenségeket szerez, hogy végül a varázslók szigetén nézzen szembe a végzetével. Akármilyen történet is, más ember lesz belőle, amikor visszatér... ha visszatér.

„Az Istár hajója nélkül, ha Merritt sohasem írta volna meg, egészen másképpen festene a jelenkori fantasztikus irodalom.”

Brian M. Stableford

<http://www.deltavision.hu/elokeszuletben/istar-hajoja/>

Mary E. Pearson: Az árulás szíve

Ha pedig ez még mindig nem lenne elég, a Könyvfesztiválra a GABO SFF YA alsorozatának új darabja, a tavalyi Az árulás csókja folytatása is érkezik Mary E. Pearsontól, Az árulás szíve. Ebben az első kötetből megismert Lia a megölésére küldött orgyilkos hazájába, Vendába kerül, eközben pedig egyre jobban elbizonytalanodik: aki meg akarta ölni, az most megmenti, aki elárulta, az a szabadságát áldozza felé érte, Venda pedig, amelynek hadserege meggyilkolta a szeretteit, talán mégsem olyan barbár hely, mint eddig hitte...

http://gabosff.blog.hu/2016/02/11/terveink_2016-ra

Gail Z. Martin: A hamu zsarnoksága

Blaine McFadden hat hosszú évet átvészelt a brutális velanti börtönkolóniában, ahova gyilkosságért száműzték. A háború porig rombolta hazáját, Donderathot, és elpusztította a Felvirágzó Birodalom mindennapjait segítő mágiát. Most Blaine egy csapat száműzött barátja kíséretében visszatér abba a kietlen pusztaságba, ahol a zabolázatlan mágia viharai szabadon dúlnak, és elképzelhetetlen szörnyetegek járnak-kelnek.

De még ez a káosz sem töri meg bennük a hitet, hogy a mágia újjáélesztésével feltámaszthatják a korábbi birodalmakat. Ennek a kulcsa viszont egy ősi, veszélyes szertartás, és egy maréknyi eltűnt túlélő felkutatása. MacFadden egyetlen reményét csupán kis létszámú, elkeseredett, sebtében összeszedett seregébe vetheti. Együtt, összefogva kell kitartaniuk a végsőkig, abban a tudatban, hogy amennyiben kudarcot valának, a Felvirágzó Birodalom civilizációja is velük pusztul.

<http://www.deltavision.hu/a-hamu-zsarnoksaga/>

Craz

Bökös Bori interjú

- Te hogyan kezdted el írni? Végigjártad a lépcsőfokokat az íróvá válás útján?

- Már egészen kiskoromban elkezdtem írni, akkoriban mesékkel, novellákkal, sőt, még versekkel is kísérleteztem. Később az egyetemi évek alatt is sokat írtam a fióknak, és az egész hosszú ideig jópofa szabadidős tevékenységnek tűnt. Aztán jött egy pont, ahol azt éreztem, a történeteimet meg kell ismertetnem a nagyrédeművel. Úgy gondoltam, mindazok az események és szereplők, amelyeket kitaláltam, érdekesek lehetnek mások számára is, hiszen egészen jó visszajelzéseket kaptam az akkori olvasóimtól is. Ahhoz azonban, hogy a szélesebb körű olvasóközönség megismerjen, és hogy felléphessek az irodalom színpadára, sokat kellett fejlődőnem. Aki írással foglalkozik, az pontosan tudja, hogy ez egy mesterség, aminek a fogásait el kell sajátítani. Állandóan gyakoroltam, rengeteget novelláztam mielőtt az első nagyregényemnek nekifogtam. Megmérgettem magam pályázatokon és különféle irodalmi műhelyekben. Sokat segített a Karcolat közössége, akikre mindig jó szívvel fogok visszaemlékezni. Ebben az online íróműhelyben tanultam meg igazán, hogy mit jelent a kemény munka és az elhivatottság, és minden kezdő szerzőnek bátran ajánlom, hogy próbálja ki magát ebben, vagy egy hasonló közösségben.

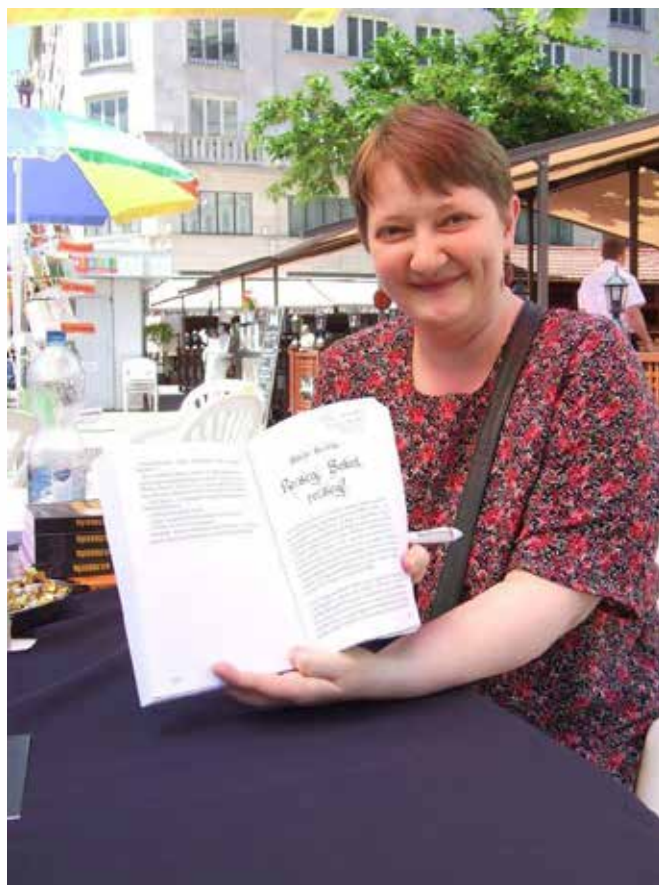
- Hosszú volt az út az első megjelenésig?

- Igen is meg nem is. Olyan értelemben volt hosszú és nehéz, hogy rengeteget kellett tanulni, fejlődni hozzá. Szerintem sok kitarás is kell ahhoz, hogy elérjük azokat a dolgokat, amiket elterveztünk magunknak. Gyermekkorom óta arra vágytam, hogy író lehessenek, és soha nem adtam fel ezt az álmomat. Keményen dolgoztam azért, hogy megszerezzenem azt a tudást és azt az eszköztárat, amivel egy szerző el tud mesélni egy történetet. Azt szokták mondani, hogy manapság nehéz érvényesülni ezen a téren, de erre én magam vagyok a legnagyobb cáfolat. Azt hiszem, éppen azt a korszakot éljük, amikor a fiatal kezdő szerzőknek rengeteg lehetőségük van. A digitális információáramlás világában bárki megmutathatja magát a világnak, és bárki mélyreható ismereteket szerezhet. Az Internet segítségével a tanulás, fejlődés sokkal könnyebbé vált, a célok elérhetőbb közelségbe kerültek.

Nem győzőm elégszer hangsúlyozni, mennyire hasznosnak tartok minden pályázatot, amelyen részt vettem, ugyanis az ilyen alkalmakkor a különféle véleményekből, kritikákból is rengeteget tanultam. Számos zsánerben kipróbáltam magamat, és aztán lassanként kikristályosodott, hogy mi az, amiben igazán otthonosan érzem magamat. Amikor ezt letisztáztam legbelül, minden sokkal könnyebbé, mondhatni gördülékenyebbé vált. Leginkább történelmi regényt és fantasy-t szeretek írni, és szerencsére sikerült egymásra találnunk azokkal az emberekkel és kiadókkal, akikkel együttműködve a történetek eljutottak a megjelenésig. Én minden egyes kézirat születését roppant izgalmasnak tartom, és magát a szerkesztési folyamatot is teljesen pozitív élményként élem meg.

- A Gold Booknál jelent meg A sárkánygyík ébredése című regényed. Mesélj róla!

- Mindig is vonzott Luxemburgi Zsigmond világa, az a történelmi korszak, amelyet bátran tekinthetünk az egyik legizgalmasabb periódusnak. A XIX. századi történetírás

talán túlságosan is negatív színben tünteti fel középkori történelmünk e kétségkívül izgalmas alakját, ezt a csapodárságáról és remek diplomáciai képességeiről elhíresült uralkodót. A regénytrilógiával az is volt az egyik nem titkolt célom, hogy a közismert történelmi eseményeket olyan oldalukról és olyan szereplők szemszögéből mutassam be, amely eltér a megszokottól. Hosszú éveken át kutattam ezt a korszakot, és rengeteg anyagot gyűjtöttem, míg végül körvonalazódott bennem a regény ötlete. A regény alapötlete egy váradi régész-történész barátomtól származik, aki a váradi vár történelmével kapcsolatban adott nekem információkat. 1755-ben a nagyváradi várban kútásás közben a földből érdekes leletek kerültek elő: egy liliosos koronaszál, egy országalma, és egy nagyméretű, zománczott sárkányjelvény. Adta magát a feltételezés, hogy mindezek a Váradon 1437-ben eltemetett Luxemburgi Zsigmond temetési ékszerei lehettek. A tárgyakat az akkori várparancsnok, Charles de Canon elküldte Mária Terézia számára a bécsi udvarba, de a sárkányos rendi jelvény útközben szörén szálán eltűnt, csak egy vázlatos rajz maradt fenn róla. A többi lelet 1933-ban, a jelenlegi őrzési helyére, a budapesti Magyar Nemzeti Múzeumba került. Az eltűnt sárkányrendi jelvény egyből beindította a fantáziámat, és ekkor kezdtem érdeklődni a Sárkányos Rend iránt. Képzletben egy rejtélyt kötöttem az eltűnt ékszerhez, amely köré egy egész középkori történetet szőttem. Erre a titokra szándékaim szerint a harmadik kötet végén fog fény derülni.

A regény eredetileg naplótöredékek formájában készült el, melyek a főszereplő, Gabriel de Sceleus életének szegmenseit mesélték el. A szerkesztőm tanácsára ezeket a naplótöredé-

dékeket regénytrilógiává fejlesztettem, így születtek meg a trilógia különböző részei, melyek Gabriel és barátainak kalandjait beszéljük el.

A trilógia amolyan fejlődéstörténet: az első kötetben, A sárkánygyík ébredésében, az olvasó megismerkedhet Gabriel de Sceleussal, a fiatal nagyváradai diakónussal, akiről elég hamar kiderül, hogy Zsigmond törvénytelen fia. Forrongó évtizedekben játszódnak az események: a király hatalmát az össze-

esküvők meg akarják ingatni, sőt, gyilkosságot terveznek ellene, és Gabriel útra kell, hogy megmentse az uralkodót. Vele párhuzamosan elindul jó barátja, Börki András, az ifjú bihari lovag, hogy királyát a csatatéren szolgálja, és a harcokban szerzett érdemeivel elnyerje a lovagi címet. A két fiú hamar a nagybetűs Életben találja magát, és rádöbben, hogy olykor igen nehéz kiigazodni udvari és egyházi körökben egyaránt. A történet végére felnőtté válnak, és a férfivá érési folyamatban rengeteg nehéz döntést kell hozniuk, számos esetben pedig a saját túlélésük a tét. És mindegyik szereplő azzal az eszközzel harcol a boldogulásáért, ami megadatott neki: Börki András fizikai erejét és a lovagi készségeit, Gabriel de Sceleus a ravaszságát és a pallérozott műveltségét, Cillei Borbála, Zsigmond fiatal felesége pedig átlagon felüli intelligenciáját és nőiességét veti latba, hogy elérje céljait. Eközben megalakul a Sárkányos Rend, amelynek van egy titkos feladata: felesküsznek egy különös Szent László ereklye védelmére.

- *A trilógia második kötete a Pokoljárók...*

- A Pokoljárókban az első kötetből megismert szereplők immár felnőtté válnak, és most már olyan döntéseket kell hozniuk, amelyek egyikük számára sem túl kellemesek. Gabriel de Sceleus kitanulja a méregkeverést Itáliában, míg Börki Andrásból mérnök lesz. Amikor hazatérnek Budára, hogy tudásukat a király szolgálatába állítsák, még nem is sejtik, hogy mindaz, ami ezután következik, igazi pokoljárást jelent majd a számukra. A dolgokat nehezíti, hogy mindketten ugyanabba az asszonyba szerelmesek: a királynőbe! Gabriel de Sceleus és Börki András a mesés, távoli Keletről még Marco Polo idejében Európába jutott kéziratot után kutat. Azt remélik, hogy az így megszerzett tudás és a megépített különös szerkezet nemcsak az egész hadviselést változtathatja meg, hanem királyuk hasznára is válhat. Az események Váradon, Budán, Itáliában, Konstanzban játszódnak. Ez utóbbi város azért fontos, mert itt játszódik a zsinat, amely szerintem örökre beleégett Európa emlékezetébe: Zsigmond megszünteti az egyházszakadást, eközben megégetik Husz Jánost, és kitér a huszitizmus. Ebben a kötetben kiderül, mi is pontosan a titkos Szent László-ereklye, és miben áll a hatalma.

Mint említettem, sokat vázlatoztam, sok kutatómunkát végeztem a regények megírása előtt. Lehet, hogy ezzel túlságosan is megnyújtom az egy-egy regény megírására szánt időt, de, nem tehetek róla, imádom pepceselni! A kívüllónak talán fel sem tűnik, de rengeteg időt elvesz egy-egy

jelenet történelmileg hiteles leírása, a ruháktól elkezdve az ételekig, a hatalmi játszmáig, az ok-okozati összefüggésekig. Meglehet, egy fél mondatban vagy egy bekezdésben hosszú hetek kutatómunkája van. Ha akad olyan olvasó, aki ezt észreveszi és megemlíti nekem, akkor ez olyan, mint egy összekacsintás, egy éppen kialakult bajtársi viszony. Van egy közös titok, a háttér munkám egy apró szelete, amiről eddig csak én tudtam, de lám, másnak is feltűnt, vagy esetleg önszorgalomból utánanézett. Csak hogy egy példát hozzak: ebben a második kötetben a konstanzi történeleknél a korabeli krónikákat is felhasználtam, hogy minél hitelesebb képet nyújtsak a zsinati város mindennapjairól. Olyan apró részletek ragadták meg a figyelmemet, mint például a több mint háromszáz pék, akiknek bőven adott munkát a nagy emberáradat, és akik guruló sütőkemencéket hoztak a városba, melyeken finom süteményeket, hússal töltött cipókat készítették. Az olasz szokás szerint mozgó kocsikra állított sütőkemencéket minden utcasarcon meg lehetett találni. Eközben az élelmiszer ára egyre csak emelkedett a városban, ahogy arról a krónikák panaszkodtak. Az olvasók közül sokan vették a fáradtságot, és utánanézték ennek a kis részletnek, majd örömmel újságolták, hogy minden valóban úgy volt, ahogy leírtam, és még korabeli képeket, illusztrációkat is találtak. A szereplők viszonyrendszerében, a döntéseikben is sok ilyen „rejtély” akad, és ha az olvasók egy kicsit mélyebben beleássák magukat a korszak történelmébe, láthatják, hogy minden mindennel összefügg, és hogy a regényben bizonyos dolgok szimbólumként is működnek.

Csak remélni merem, hogy ez a kötet is szórakoztatóra, izgalmasra sikerült, ugyanakkor az is volt vele a célom, hogy elgondolkodtassa az olvasókat. Gabriel ugyanis szörnyű döntésekre szánja el magát a történetben, és céljai elérése érdekében egyre gátlástalanabb eszközökhöz nyúl. Hatalmas kihívásnak tartottam egy olyan szereplő megjelenítését, aki végső soron – alkalmanként az őt körülvevő környezet és bizonyos helyzetek hatására – gonosszá válik. És a tét a harmadik könyvben nőni fog: ott meg azzal a gondolattal játszottam el, hogy egy végsőkéig kiégett, gonosszá vált ember képes lehet-e még a bűnbánatra? Érezhet-e valaki iránt szánalmat, esetleg szeretetet? Meg tudja-e őrizni a méltóságát egészen az utolsó pillanatig?

- *Tavaly novemberben látott napvilágot a Szmirkó. Milyen érzés, amikor egy könyv már elkészült, de utána hosszú hónapokig vár a megjelenésre?*

- Amikor a Pongrác kiadóval elkezdjük a közös munkát, a kézirat nagyon gyorsan, szinte fél év leforgása alatt eljutott abba a fázisba, hogy megjelenhessen. Nagyon örülök, hogy a kis kópé Szmirkó ilyen hozzáértő és korrekt kezekbe került.

Az illusztrációkra minden mesekönyv esetében várni kell, ez természetes, de ebben az esetben talán nem is kellett olyan sokat várni, hiszen Lukács Kalocsai Eszter tavaly nyáron készült el a rajzokkal, és végig „jelen lehettem” a képek születésénél, hiszen mindegyiket átküldte nekem. Amikor az elsőt megláttam, rögtön nagyot dobtam a szívem, mert éreztem, itt most valami olyan

fantasztikus összhangot sikerült összehozni, amire egész életünkben büszkéek lehetünk. A képek csodálatosan visszaadták a történet hangulatát, és az ismétlődő szimbólumokat is. Szmirkó számomra sok szempontból óriási sikerélmény. Nagyon örülök, hogy a Pongrác kiadóval ilyen gördülékenyen ment a munka, nekem nagyon sokat jelent a kollégák precíz, komoly hozzáállása. Az öröm és a szeretet, amellyel hozzányúltak ehhez a kéziratához, azt gondolom, biztos recept a sikerre, és nekem személy szerint hatalmas motivációt ad. Azt hiszem, az olvasók visszajelzései önmagukért beszélnek. Nekem ezek a vélemények mindennél fontosabbak. De azt is szeretném kihangsúlyozni, hogy Szmirkó nagyon szép szakmai elismerésben részesült: 2015-ben a Magyar Gyermekirodalmi Intézet által felkért szakmai zsűri a legjobb 25 gyermekkönyv közé sorolta. Erre az eredményre különösen büszkéek lehetünk!

- *A közelmúltban melyik elolvasott könyv nyerte el a tetszésedet, és miért az?*

- Legutóbb Maurice Druon Az elátkozott királyok című művét olvastam, mivel valaha gyermekkoromban olvastam, de már sok mindent elfelejtettem, ezért újra elővettem. Ismét meggyőződtem arról, hogy ilyennek kell lennie egy tökéletes történelmi regénynek, és azt hiszem, kicsit irigyen figyeltem a mesterfogásokat. Druon úgy ír, hogy a szöveget egyszerűen nem lehet letenni: a szavak, a karakterek, az események egyszerűen beléd égnék, és még sokáig agyalsz rajtuk. Egy másik regény, ami mély nyomot hagyott bennem az utóbbi időben, Mario Puzo Mamma Lucija volt. Szeretem, ahogy

Puzo ír, de Mamma Lucia egészen egyszerűen lenyűgözött. A Gold kiadónál a legutóbb megjelent egy remekmű az egyik író-kollégánóm tollából: Pusztai Andi Bizánca olyan regény, amit jó szívvel ajánlok mindenkinek, és amiről én azt gondolom, hogy régen nem olvastam ilyen hangulatos és izgalmas történetet. Andi éppen úgy ír, ahogy az az én ízésemnek fekszik. Bizánc egy olyan könyv, amire még sokáig fogok emlékezni, nemcsak azért, mert remek a cselekményszövege, jól eltaláltak a karakterek, és ritka, egyedi szemszögből dolgozza fel a korszakot, hanem mert süt belőle az a hatalmas kutatómunka, amit a szerző beletett, és ez nekem, bevallom, nagyon imponál. Egy szerző legyen igényes és kényes a munkájára, főleg, ha történelmi regényt ír. Gondolom, nem árulok el nagy titkot azzal, ha azt mondom, a Gold Booknál megjelent szerzők (Bán, Nemere, Urbánszki, Bónizs, stb.) regényeit nagyon kedvelem, és borzasztóan örülök, hogy közéjük tartozhatom.

- *Melyik írással vagy a legmegelégedettebb, és miért éppen azzal?*

- Maximalista vagyok, ezért gyakran hosszasan pepecselek az írással, és csak akkor adom ki őket a kezemből, ha már úgy gondolom, elég jók ahhoz, hogy a készítő szeme elé kerüljenek. Persze utóbb mindig lehet találni valami javítanivalót, de most úgy vagyok vele, hogy mindhárom eddig megjelent regényemmel elégedett vagyok. Mindegyik általam megálmodott karakter nagyon közel áll a szívemhez, és sokszor gondolok a fiktív alakokra és történésekre még jóval az után is, hogy a kéziratot régen leadtam a kiadónak. Azokra a novellákra is roppant büszke vagyok, amelyek a História kiadó antológiájában jelentek meg, de azokra is, amelyek még sokkal régebben, a Meztelen Ügynök magazinban. :)

- *Min ügyködsz mostanság?*

- Jelenleg Szmirkó folytatását írom, amikor az időm engedi, és ezt a meseregényt ezen a tavaszon szeretném befejezni. Még nagyon sok regényötlet körvonalazódik bennem: a következő ismét egy történelmi regény lesz, aminek a megírásához a nyáron szeretnék hozzáfogni. Van egy filmtervem is, amolyan ifjúsági történet, amit szeretnék majd később forgatókönyvvé fejleszteni. Addig is, teszem azt, amit ilyenkor szoktam: vázlatok, olvasok, írogatok, és megint csak olvasok.

NE CSAK OLVASS!

YouTube csatornánk időről-időre újabb tartalmakkal bővül! Hanganyagaink a Lidércfény Rádió lejátszási listán, videóink a Lidércfény TV lejátszási listán érhetőek el, a LidercfenyHQ csatornán!

Lidércfény
Országos kulturális magazin

Lidércfény rádió 3. adás
Téma: Ady Endre

Előadó:
Poszler György
Közreműködők:
Túri András

Lidércfény TV

**ALIENS -
a moziélmény**

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sütő Fanni

Gyöngyök sorsfonálon

A dohos, sikolyszagú alvilág mélyén a három párka unot-tan rendezgette a fonalait.

- Még mindig semmi hír az utánpótlásról? - kérdezte Olló, aki fásultan gombolyított fel egy méregzöld cérnakupacot.

- Te is tudod, drágám, hogy naponta felhívom a HR osztályt, de mindig csak makognak meg hitegetnek. Azt mondják, nehezen találnak jelentkezőket a mi tapasztalatunkkal... -mormolta Gyűszű.

- Ó, édes Hádészom! Azok az ostobák... a kezdet kezdete óta mi vagyunk a párkák, hogyan is találnának valakit ekkora munkatapasztalattal! De én már nagyon unom. Minden alkalommal, amikor lehunyom a szemem, fonalak tekeregnek előtte! Nem vénnek való élet ez.

- Igazad van, drága nővérem. És a minap is olyan jó elízi-umi üdülőket hirdettek a prospektusban. Szívesen tenget-ném valamelyikben a végnapjaim.

- Azt ugye tudjátok, hogy sohasem fognak minket nyugdíjba engedni - nyikorogta közbe Rokka, a legidősebb. - Én láttam már a Természetfeletti Erőforrás részleget, és bizony mondom nektek, a hazugok és lusták bugyranak határára épült. Túl jól dolgozunk, soha nem fognak elengedni minket. Úgyhogy akár abba is hagyhatjátok az ostoba ábrándozást.

- Túl jól dolgozunk? - rikkantotta Olló, a legfiatalabb és leghirtelenebb. - Akkor idesüsetetek!

Találomra beletúrt a fonalrengetegbe, és előhúzott egy egérszürke szálát, amin épp egy molylepke lakmározott, majd némi keresgélés után a fiatal párka előhalászott egy ragyogó aranyfonalat is. Az olyan fényesen csillogott, hogy bevilágította a barlangot. Elszántan a testvéreire nézett, és még mielőtt Rokka megakadályozhatta volna, összecsomózta őket.

- Ebből botrány lesz - sóhajtott Gyűszű. Aztán ördögi mosollyal ráncos ajkán, ő is elkezdte önkényesen összebo-gozni a szálakat.

~~~~~

Liam maga se tudta igazán, hogy keveredett az elegáns kertipartyra. Valaki, valahol adott neki egy meghívót, és ő minden antiszociális hajlama ellenére úgy döntött, elfogadja. A levegőben lágy jazz hullámozott, a szaxofon úgy bűgött Liam fölébe, mint egy buja ébenbőrű nő, és egy szellemleptű pincérlány karcsú pezsgőspoharat csúsztatott az elképedt férfi kezébe, aki már szinte az ital látványától részegnek érezte magát.

Liam lába alá selyemszönyegként gördült a természetellenesen zöld pázsit, és az egész jelenet olyan valószínűtlennek tűnt, mint egy mozivásznon pergő amerikai film. Liam irtózott a valószínűtlen és irreális dolgoktól. Ő azt szerette, ami könnyen átlátható és logikus, mint egy 0-ból és 1-ből álló digitális számsor. A tudatalattijában megszólalt ösztöneinek riasztószirénája. Úgy érezte most kell lelépnie, amíg nem követ el valami meggondolatlanságot. A keze már a kertkapun volt, amikor meghallotta a túsarkok kopogását. Tudta, hogy elkésett. Fájdalmasan lassan fordult meg, hogy késleltesse a sors ménküjének becsapódását. A Végzet egy tagbaszakadt gengszter oldalára simult, és úgy ragyogott át a hely diszkrét luxusán, mint a Koh-i-noor gyémánt.

A nő könnyű pasztellszín ruhát viselt, ami szinte egybeolvadt bőrének alabástromfehérségével. Kecses volt, szabályos és mindennél valóságosabb. De nem ez a szépség ígérte meg végleg Liamet. A lány karcsú nyakába többsoros gyöngylánc lógott. A férje agatta erre a hús-vér próbababára, hogy megmutassa a világnak gazdagságát, és ékszerláncba verve magához kösse a nőt, aki szabadnak született. A gömb a legtekélyesebb forma és az arany az a legtisztább legértékesebb fém az alkimisták szerint. Liam mindig is egy ilyen egyértelmű jelre várt a Sorstól. Tessék, most itt volt.

A nő szemében is a felismerés lángja gyúlt, amikor megpillantotta a cingár férfit, akin lötyögött a kölcsönkért zakó. Hirtelen eszébe jutott a kamaszkora, amikor még mert álmodni, és amikor még a jótanuló padszomszédjába volt szerelmes. Sose merete neki elmondani. Aztán felnőtt és rájött, a teste többet ért, mint a lelke.

Kicsúszott a keze a férje szorításából, akiről úgyis tudta, hogy csalja az összes titkárnőjével. Mire visszafordult, hogy egy utolsó pillantást vessen rá, a férje már megbabonázva követte a szellemleptű pincérlány lábnyomát. A szaxofonon játszó szomorúszemű öreg úr félretette bronztestű hangszerezét, és felkérte a galambkacagású háziasszonyt egy lassú keringőre. Mintha az egész társaságra arany kód ereszkedett volna. Senkit sem zavart, hogy megbabonázva táncolt egy vadidegennel, vagy hogy nem azzal tért haza, akivel érkezett.

~~~~~

Olló levegőért kapkodva ült le egy fonalkupac tetejére.

-Na, ez jó muri volt. A sok ostoba halandót mintha csak zsinóron rángatnánk.

- Ezt már biztos nem hagyja szó nélkül a menedzsmen-t. Majd megnézem Hádész fejét, amikor meghallja milyen megbízhatatlanul dolgozunk. Rögtön kirúgnak minket! - dörzsölte a tenyerét Gyűszű.

- Nem kirúgnak, ti kopott agyúak, hanem eltörölnek a föld színéről! - dohogta Rokka, aki próbálta szétválasztani a fonalakat. nem sok sikerrel. Mintegy végszóra, fekete láng lobbant a barlang sarkában, és az Alvilág komorarcú ura manifesztálódott a három vénlány előtt.

- Hölgyeim. Megmagyaráznák az elmúlt két óra eseményeit? - kérdezte tőlük, és végigjártatta rajtuk hűvös tekintetét.

Egyedül Rokka állta a nézést, de ő sem szólalt meg.

- Na jó mindegy is - mondta Hádész, és szélesen elmosolyodott. - A lényeg az, hogy már rég szórakoztam ilyen jól! Szinte elfelejtettem, mennyire mókásak ezek a halandók, többet fogok bibelődni velük. Azért jöttem, hogy megköszönjem a remek műsort, és átnyújtsam az új örökérvényű szerződéseket. Gratulálok hozzá! Szóltam is a HR-nek, hogy leállhatnak az utánpótlás kereséssel! Ha tudtam volna, hogy ilyen könnyen megoldotok mindent, ha szabad kezet kaptok... Na megyek is, hulla sok dolgom van. Jó mulaltást a hölgyeknek. - Azzal Hádész búcsút intett, és lánggá foszlott.

A három párka szótlanul meredt egymásra és az előttük heverő csomós fonaltengerre. Majd szomorúan vállat vontak, és újra nekiláttak a munkának.

HomoErgaster

Kurgan történetek: Rejtély

Kurgan „megölése”, Gizella Waldez szemszöge

Amikor megpillantotta Wiltzet a folyosón, Kurgan kajütje felé menni, rögtön tudta, hogy valami készül. A kockafejű, szőke német széles arcán rettentő elszántság, és vibráló idegbaj ült. Valamit tartott a kezében... valami hosszút és nagyot.

– Nincs is magánál! – állapította meg gyorsan utána osonva. A felszállás előtt elolvastatták vele Wiltz aktáját. Tudnia kellett róla, mint minden személyről, aki valaha találkozott Kurgannal, és túlélte. Nem sokan voltak. Wiltz a háborúban látta Kurgant harcolni egy másik halhatatlannal. Szerencséjére nem tudta, hogy minek volt tanúja, csak az okozott neki traumát, hogy Kurgan gázálc nélkül rohant a csatamezőn, miközben a levegőben több volt a foszgén, mint az oxigén. Jól dokumentált eset volt, alaposan megismertették vele.

– Az útitársa lesz, a fő célpont mellett tartsa szemmel, s ha lehet, próbáljon meg új részleteket kiszedni belőle!

Ezt mondák neki. Neki ez volt a feladata. Henry tapasztaltabb lévén más célt kapott. Gyanította, hogy lesz még egy másik halhatatlan is a fedélzeten... akkor finom kis harc lesz nagy emberek közt a vihar leple alatt! Eltökélte, hogy végignézi! A németet rögtön beszálláskor sikerült azonosítania, de aztán szem elől tévesztette, mert Kurganra koncentrált. Victor Kurgan. Nem véletlenül kapta feladatul. Az anyja, Cornelia Valdez apáca volt abban a rendben, mely többek közt leprásokat ápolt Afrikában. John Brunner nem leprás volt, hanem szellemlátó, és az anyja ápolta, amikor valami csúnya átokban lassan haldoklott. Egészen addig, amíg Kurgan meg nem látogatta. Később az anyja megtudta, hogy a halhatatlank egyik legveszélyesebbje csaknem minden mágiát képes kioltani maga körül a pusztta megjelenésével. Valamint mélységesen gyűlöli, és sportból irtja a „varázstudókat”. A későbbi apját is ezzel a céllal kereste meg betegágyánál, de látva állapotát, nem fecsérelte rá az időt. Amikor ő is figyelő lett, mint az anyja, megtudta, hogy egy vonatot robbantottak fel arrafelé, ami az angoloknak szállított utánpótlást, embert és muníciót. A sikeres akció után Kurgan, és maroknyi Búr gerillája felszívódtak. John Brunner pedig felépült, elcsábította – nem vitás mágiával – és teherbe ejtette az apácát, aki odaadón ápolta. Noha létezését neki közönlötte, épp úgy, mint a képességét, gyűlölte. Az anyja kilépett a rendből, és amikor a figyelők kikérdezték, belépett közéjük. Az ő munkáját folytatta most. Amennyire gyűlölte az apját, úgy imádta a Kurgant. A feletteseinek tetszett a lelkesedése, és nagyon remélte, hogy nem vettek észre semmit. Ugyanis számára a Kurgan nem csupán a szenvedélyes vizsgálódás tárgya volt, a szakterülete... szerette Kurgant, szerelemmel! Szexuális fantáziáinak java a hatalmas, sötét hajú alak körül zajlott, és hosszú éveken át szinte cölibátusban élt emiatt. A felettesei aggódtak, mert azt hitték csak a munkájának él. Zaklatottsága akkor szűnt meg, amikor sok évvel elől vált egy rizikós feladatot. Szajhának álcázta magát, és az információszerzés örve alatt, valóra váltotta a beteges vágyát: szeretkezett a Kurgannal! Különös, vad élmény volt, melyről azóta is álmodik, és nem adta fel a reményt, hogy egyszer még repetázhat! Wiltzet követve bonyodalom támadt, amikor egy tengeribetegnek látszó utas szinte ráakaszkodott, és siránkozva kérte kíséje a kabinjába. Először megpróbálta elhárítani, de a külföldinek látszó fickó hangosan kérlelte, így magába szitkozódva támogatni kezdte. A manus rátehenkedett, és átölelte a nyakát, amit hiába próbált lefejtetni, közben valószínűleg oroszul a fülébe gagyogott. Amikor viszont fogdosni kezdte, rájött, hogy átvették, és egy hatalmas pofonnal a padlóra küldte az ipsét, aztán futva indult vissza. Közben, bár dühös volt, arra gondolt vágyakozva, hogy Kurgannak nem csak ezt túrná el. Amikor a halhatatlan kabinjához ért, látta, hogy az ajtaja résnyire nyitva van. A hajó éppen megbillent elkapta az ajtót, és benézett. Tudta, amit tudott, látta is már Kurgant visszatérni, de mégis elszorult a szíve a látványtól. Az óriási kés groteszkül állt ki a halhatatlan szívéből. Azon töprengett érdemes e kihúzni, ám ekkor lépteket hallott... Riadtan nézett körül, a lelepleződés nagy szégyen volt a figyelők rendjében, sokszor a karrier végét is jelentette. Az ajtó mögé bújt, így aki benézett, őt nem

láthatta. Sajnos azonban a szoba foglya lett, mert az ajtó becsapták, és a rugós zár zárt. Az első ijedelem után megértette, hogy ez a nagyszerű alkalom, a „halott” Kurgan dokumentálására! Munkához látott, a speciális fényképezőjével egy sereg fotót készített. A kamera olyan kincs volt, amiért szinte az életét adta volna, a Figyelők szövetségén kívül senkinek sem volt a földön ilyen kisméretű fényképezőgépe. Évekkel ezelőtt fejlesztették ki, és ezzel félelmetesen növelték a figyelés hatékonyságát. Elmerülten jegyzetelt, amikor zajt hallott közeledni, ideges beszélgetést. Az ajtó mögötti résre pillantott, Kurgan kardjának rejtékére. Az imént fotózta le, benne a pallossal. Csak egy pillanatig habozott, és elkezdte magát betuszkolni oda. Amikor Novaeu belépett, akkor húzta magára a fedelet, egy rést hagyva, hogy levegőhöz jusson. Mivel a Kurgan halálrévületben volt, nyugodtan használhatott mágiát. Be is vetette a magát kemények hívó, de befolyásolható felügyelő ellen, közben megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni a csövek, és Kurgan óriási pallosa között úgy, hogy lehetőleg ne vágja meg magát. Alighanem kissé túllőtt a célon, és némiképp meglötyentette a derék nyomozó agyát! De hát rögtönöznie kellett! A résen át jól látta, ahogy Novaeu letérdel, és vizsgálja Kurgant. Sejtette, hogy a nyakát nézegeti, azt is, hogy miért. Egyszer el akarta kapni a halhatatlant, de persze csúnyán felsült vele. Amikor felállt, látszott rajta, hogy oda a nagy mellénye, ez nem csak az ő műve volt. Kurgan még odaátrol is hazavágta a felügyelőt...

Sajnos az ajtót újra bezárták, így folytatódott a kényszerfogsága, a kabinban. Óvatosan kikászálódott, közben megsajdult a hasa. Hitetlenkedve rázta meg a fejét, a Kurgant bámulva epekedőn.

- Én beteg vagyok - állapította meg csüggedten, felizgult a halálba révült Kurgan látványára! Ismét de már nem dokumentáló szándékkal guggolt mellé, hosszan nézte a gúnyos mosolyt.

- Victor drágám! Mit tett veled az a seggfej?

Fölébe hajolt, és megcsókolta a sokak által rettegett mosolyt... hosszan, vágyakozva. A vékony, filigrán nő ráfeküdt a robosztus halhatatlanra, és sóhajtozva átölelte, vigyázva, hogy ne vágja meg magát a bozótívágó élével. Ha egy másik figyelő ezt látta volna, és jelentést ír róla, Gizella Waldezt azonnal kivágják a rendből... de nem látta senki. Elhatározta, hogy kihúzza belőle a kést. Ez a legkevesebb, amit megtehet érte, a rajongójaként, és figyelőként... A hatalmas kardot kivette a rejtékéből, és az ágyra dobta. Bizarrul mutatott az ősi fémtárgy, a modern kajütágyon. Meg kellett tennie, mivel ha a Kurgan magához tér, nyilván a kardja is kelleni fog neki, de ő csak abba az odúba tud elrejtőzni! Akármennyire is imádta Kurgant szemtől-szembe nem akart vele találkozni! Aztán kihúzta a pengét az óriás mellkasából. Kicsit erőlködni kellett, de csak sikerült. Ilyen az, amikor veterán gyilkosok ölik egymást, nem végeznek félmunkát. Az átalakított bökővel a kezében ott állt Kurgan felett, aki máris elindult a túlpartról vissza. Enyhe pánikban kezdte magát visszagyűrni a burkolat mögé, és ebben a nála lévő nagy kés is akadályozta. Azért időben sikerült, de még borzongva látta, amint Kurgan zavaros szemekkel felül. A vágy és a rettegés szorításában várt, nem bírta magára húzni teljesen a fedelet, mágiát viszont nem mert bevetni. Ha megérezné, azonnal teljesen magához térne, és akkor neki annyi! A halhatatlan macskaszerűen nyújtózva tett néhány bizonytalan lépést, közben láthatóan erősen törte a fejét. Aztán kilépett a szűk horizontjából, és nem látta, csak hallotta. Valamit pako-

lászott, de nagyon! Nyikorgást, recsegést hallott, és valami szöszmötölést, ami teljesen olyan volt, mintha egy pokrócot tekernének össze. Aztán a hangokból ítélve Kurgan kinyitotta az ablakot, és megint csinált valami fontosat, de nem tudta mit, és nem is mert kinézni. A tompa zaj, és egy recsegésszerű, hang, ami elég talányos volt, miközben a gyilkos fegyvert szorongatva, zaklatottan, és felizgultan fülelt a föld egyik legádázabb halhatatlanjára, legszívesebben felnevetett volna. A felügyelő vissza fog jönni, mit tesz vele Kurgan, és vele, ha rátalál? Nem látta, csak hallotta. Kurgan nyögött, mintha nehéz terhet cipelne, és egy ismeretlen, kétségkívül ősi nyelven káromkodott. Újabb motoszkálás, hajmeresztő közelségben... az ajtó? Aztán egyszerre csak csend lett. Nem mert kinézni attól félve, Kurgan tudja, hogy ott lapul, és csendben vár rá. Ekkor kulcs fordult a zárban, és az ajtó kitarult. Döbönt kiáltás hallatszott, aztán ajtócsapódás, kulcszörej. Csend. A matröz meglátta a Kurgant? Nem akkor már nem élne... Inkább nem látta meg, ami szintén elég bizarr lehet ha egy halotról van szó. Ekkor lebénult, mert a látóterének szűk horizontján ismét feltűnt a Kurgan, olyan magabiztosan, hogy az iszonyat jéggé fagyasztotta a szívét. Vigyorgott! Valami megvillant, és ott benn kucorogva szinte érezte a szelét annak a hatalmas pengének. A fém suhogása a rémálmok zaja egy szűk lyukban állva. A halk mély nevetéstől az ájulás kerülgette. Ismét mozgás, megint az ajtó...? Csönd, hosszú csönd. Most már kinézett. A Victor elment, húha! Ő viszont itt van, a bajban. Visszahúzta a fedelet. Csak nyugi! Biztassa magát. Victor nincs itt, tehát használhat mágiát! Rajta kicsibe tedd magad láthatatlanná! Elmerült a koncentrációban, és egy olyan erős mentális védőburkot növesztett maga köré, ha Kurgan itt lett volna, a pusztá kezével tekeri ki érte a nyakát. Ja persze, Victor jelenlétében nem is sikerült volna ilyen jól! Ismét nyílt az ajtó. A felügyelő olyan esetlenül téblábolt, hogy Gisela megsajnálta kissé. Kutakodni kezdett, de az ő rejtékelye felé még csak nem is nézett, és végül maga elé dűnnyögve távozott. Kimászott, de inkább kiesett a rejtett történelem leghírhedtebb kardjának rejtékéből, kis híján felnyársalva magát egy kardszerű bozótirtóval. Újfont megállapította, hogy teljesen begerjedt az átéltektől... Már lenyugodott, higadtan átgondolta az egészet. A „halott” Kurgannal való enyeltésén kívül mindent leír... esetleg még azt is... külön. Halála után felbontandó! Sóhajtott.

- Istenem, Victor!

4. rész: Következmények

A kudarc

Henry Novaeu felügyelő, a Francia rendőrség egykori, megbecsült nyomozója kissé rosszkedvűen bámulta a zsebóráján a mutatókat. Az idő még viharosabbra fordult, a nagy hajó érezhetően himbálódzott. Az utasok visszavonultak a kabinjaikba, a kapitány fegyveres őrköt állított a fedélzetre. Gibraltár felé közeledtek, meglehetősen cifrának ígérkezik az átkelés. A Calais-i hatóságok nem sokat vizsgáldtak, lévén egy híres detektív számolt be nekik. Henry Novaeu keserűen nézett a borotválkozó tükrébe. Ez a Wiltz megölte Krugert, azért, amit hite szerint tett. A gyilkosság megtörtént, de bizonyíthatatlan, mert a hullá eltűnt. A szőnyeggel együtt, ami módfelett zavarta. Úgy döntött tűnjön el a tettes is, így legalább lesz valami értelme az egésznek. Józan ésszel felfogható értelme. Hazudott, mert csak így menthette meg a reputációját. A főszerepet a bosszúvágy, a harag kapta, és

így az érthetetlen részek elsikkadtak. Biztos, hogy meghalt ez a Kruger? Kérdezte magában... igazából nem volt benne biztos, elvégre azt a nyaksebet is túlélte, bármilyen képtelenségnek tűnt. Ki volt ez a Mr. Kruger? Mit csinált a háború előtt? És a háborúban? Akárhányszor idáig jutott, megtorpant. Stevenson könyve jutott eszébe, a „Dr. Jekyll, és Mr. Hyde”. Kruger általa ismert arca vajon melyik lehet? Úgy érezte magát, akár J. G. Pattkins valamelyik regényhőse, a megoldása erőltetett, és logikátlan. Azt állította, az örült tettes megölte Krugert, bosszúból, aztán a leleplezés után a tengerbe ugrott. Micsoda marhaság! De muszáj volt. Hiányzó gázálarcról, bajonettekről, kardokról, és egymásnak oda kiabált egoista halandzsákról nem szólt ez a történet. A háborút is csak felületesen érintette Ezen kínos otrombaság miatt, végig rejtegetnie kellett a németet! A veterán zokszó nélkül viselte el a kényelmetlenségeket egy ládában!

- A háború ennél rosszabb volt - mondta. Szégyen, gyalázat! Még szerencse, hogy hittek neki, mert akár egy védőügyvéd, úgy adta elő az esetet. Jól beszopták ezt a dajkamesét. Nem vizsgáldták hosszan, azt is ő irányította. Hittek neki, de csak a jó híre miatt... illetve... volt valami zavaró ebben az egészben, a Calais-ak rutinszerű bologatásában, ahogy „rekonstruálta” az esetet... fura volt az szent! Felsőhajtott. De hogy fog ezentúl a tükörbe nézni? A vihar dobálta a hajót, a felügyelő elképzelve, ahogy az utasok nyugtalanul forgolódnak. És Wiltz? Vele nem lesz baj, ő szépen meghúzza magát a raktárban, ahová bezárta...

Hajcihő: Lövöldözés

A vízpárában és éjszakai homályban úszó fedélzet akár egy kísértethajóé. Egy árny vált ki a hullámzó ködből, éppen akkor, mikor az Aeglos visszahullt egy hullámhegy tetejéről. A hajó orra belehasított a következőbe. Az egyszerre futni és lopakodni próbáló, valójában kétségbeesetten csúszkáló árny megtántorodott, egy vízoszlop söpört végig az alsó fedélzeten. A vízpermet felcsapott idáig eláztatva az embert. Wiltz megállt, hogy kifújja magát, itt kinn, az ítéletidőben végre megint biztonságban érezte magát. Odalenn a raktár mélyében, olyasmis zajlott, amiben nemcsak nem csak részt venni nem akart, de tudni sem róla. Átkozódva meredt az éjszakába, keserűen azon lamentálva, hogy ez a vihar esetleg tesz egy szívességet Novaeu-nak, és ténylegesen nyomtalanul eltünteti őt. A homályban, a fehér tajtékok előterében az egyik mentőcsónak sziluettségét pillantotta meg. A csónak ponyvája alatt kihúzhatja a vihar végéig! A csónakhoz araszolt, és elgémberedett ujjaival megpróbálta kibogozni a ponyvát rögzítő kötelet, közben a háborúra gondolt, amikor a senki földjén kúszva a szögesdrótot vagdoszt. Azon kapta magát, hogy szívesebben lenne ott, mint itt. Végül sikerült annyira meglazítania, hogy be tudott mászni....

Wiltz szökését az tette lehetővé, hogy az egyik utas kívülről kinyitotta a raktár ajtaját. A férfi magas volt arca, mint egy ókori gránitdarab, nem olyan viharvert, viszont olyan rideg. A sokat megélt kemény, és hideg nyugalma ült a sötét szemében. Módszeresen látott hozzá a kereséshez. Óvatos volt, figyelmes, és nem csapott zajt, ezért tudta figyelemmel kísérni a második érkezőt, aki sokkal feszültebb, és zajosabb volt nála. Nem őt kereste. Nyugodtan követte, ahogy idegesen kutakodott. Végül úgy ítélte meg, közbe kell lépnie, ezért a zakója zsebéből egy Luger típusú pisztolyt vett elő, és rászegezte a keresgélőre.

- Állj! - szólította meg angolul. A kiejtésén érződött, hogy nem ez az anyanyelve. A másik férfi meglepetten hátrahőkölt,

és belebámult a fegyver csövébe. A férfi hangja lágy volt, az arcával ellentétben. Akihez szólt döbbenet meredt rá, az arcán komikus rémület és nagy adag értetlenség tükröződött. Amikor nagy nehezen megszólalt, csak szánalmas mekegésre futotta.

- Kur... Krüg... Kuuu...

A fegyvert tartó férfi is meglepődött, az arcára ez ki is ült, de a fegyvert tartó kéz meg sem rebbent.

- Honnan tudja a nevemet?

Hartyg Wynands figyelő csuklott egyet, és szájátva meredt rá. Tudta, hogy ezt nem ússza meg, ha egy figyelő találkozik a Kurgannal, akkor halott! A képekről jól ismert arc figyelmesen nézte, de ez valahogy egy ügyész arcát juttatta az eszébe.

- Ki vele, mit keres itt?

Wynands kezdett magához térni, vett egy mély levegőt, és újra végigmérte az előtte állót. Ez az ember nem a Kurgan! Borzasztóan hasonlít rá, de nem ő! A legfontosabb különbség a hangja volt. Lágy, de mégis határozott hang, amolyan kihallgató hang! Tudta, hogy Kurgan hangja eleve mély volt, de mióta Ramirez megvágta a torkát, rekedt is.

- Tegye fel a kezét, forduljon meg!

A hang parancsoláshoz szokott, határozott, és nyugodt, amitől a letartóztatott beletörődik sorsába. Wynands csak hónapokkal később tudta azonosítani ezt az embert, Ludwig Krüger-ként, az RSHA tisztjeként, amikor a Genfi leszerelési konferenciáról készült képeken a német küldöttséget nézegette. Most azonban csak azt tudta, hogy van a világon egy szinte tökéletes Kurgan hasonmás, és ezt neki jelentenie kell! Gondolkodás nélkül rávetette magát a férfira, elővigyázatosan oldalvást ugorva, hogy kikerüljön a pisztolycső elől. A férfi nem lőtt, hanem profi módon a halántéka felé sújtott. Wynandsnak szerencséje volt, mert ügyetlenül ugrott, és beleütközött egy jókora csomaghalomba, ezzel elkerülte a fejére mért ütést. Viszont a bal karja elszibadt, tovaheperedve megpróbált fedezékbe gurulni. Nem lőttek rá, sőt a férfi már másfelé figyelt, mert megpillantotta Wiltzet, aki kifelé iszkolt a nyitott raktárajtón. Rá sem lőtt, eltette a fegyvert, és utána eredt. Ekkor azonban meglepetés érte, mert rá viszont lőttek, a raktár másik végéből, fatálisan cél tévesztve. A hasonmás ruganyosan előre vetődött, és a figyelő a lövés irányába nézve megpillantotta az egy árnyat. Ahogy megmozdult, ismerősnek tűnt, de a neve nem jutott eszébe. Emlékezett olyan oroszosnak érezte, amikor másvalakinek bemutatkozott, de most nem is volt fontos, a kezében

füstölgő, hosszú csövű forgópisztoly viszont annál inkább.

- Egy 44-es Colt - mormogta Wynands. A Kurgan hasonmás ki-várt. A Lugerrel precízebben lehet löni - gondolta. Újabb lövések dördültek, de az ipse nagyon rossz lövő volt, esetleg be volt tojva.

Erről jutott eszébe: vajon kitört e már a pánik az utasok közt? Novaeu hogyan fogja majd ezt kinyomozni, mi? Ezen a ponton elvigyorodott. Az utasok békében szunyókálnak, és semmit se vesznek észre. Odakinn vihar dühöng, akár ágyúkat is lehetne sütögetni! Ez volt az a pillanat, amit akár nevezhetünk megérzésnek is. Rájött, hogy ehhez az egészhez neki semmi köze, jobb, ha ebből kimarad. Rohanva indult a kijárat felé. A Kurgan hasonmás nem foglalkozott vele, főlemelve tartotta a Lugerét, és lőtt, háromszor, rendkívül precízen, ugyanabban a szögben. A hang, a száraz, roppanó durranás, a Luger eltéveszthetetlen zaja... azonban nem stimmelt valami! Az agya lázasan dolgozott, s amikor eredményre jutott, azt meg nem hitte el. Ez tévedés, nincsenek 45-ös Lugerek! De ez a hang 45-ös volt, ehhez jól értett, túl sokat hallott különböző kaliberű fegyvereket elsülni! Azt is tudta, hogy a Lugerek régebben 30-asok, vagy mostanában max. 39-esek! Ez a hang viszont eltéveszt-hetetlenül 45-ös volt! Te jó ég! A németek gyártanak 45-ös Lugert? Hirtelen még egy lövés csattant, egy 45-ös lövedék szólt a Luger nyelvén. Megtorpant, döbbszent.

- A fenébe, mi folyik itt?

A másik újra tüzelt, kilőtt egy egész tárat, míg a német válaszul csak egy golyót küldött neki. Csend, szinte látta a fickót ahogy remegő kézzel betáraz a coltba. Néhány újabb lövést hallott... egy harmadik fegyver? Kissé megzavarodva sietett tovább. Óvatosan haladt, takarásban próbálva maradni, nem akart golyót kapni a hátába. Amikor a figyelő kilépett a raktárból egy, egyetlenegy újabb lövést hallott. Megtorpant. Ez talált, a zsigereiben érezte... csönd. Hirtelen még egy lövés. Ez is negyvenötös volt... Rémulten fülelt. A vihart kivéve halálos csend volt, szörnyű csend. Iszonyodva a sötét raktár felé pillantott. Egy 45-ös Luger bassza meg! És ez egy kegyelemlövés volt... vagy inkább kivégzés! Futás!

Beszélgetés a helyszínen

A raktárban csönd volt. Két ember állt egymással szemben, a két életben maradt. Az egyik nyugodtan, érdeklődő várakozással, míg a másik reszketegen, közel a hisztériához, a döbbenettől, és a sokktól. Gizela Valdez remegő szájjal, bámulta az előtte álló férfit, akinek a kezében egy kiürült Luger füstölgött. Nem a fegyver döbbszentette meg, nem is az, amilyen hideg magabiztossággal lelőtte a mögé bújó alakot, miután ő őt elkapta. Döbbszentét a hasonlóság váltotta ki. Az előtte álló kétségtelenül nem Victor Kurgan volt, ám de fantasztikusan hasonlított rá. A termete az arca, még ahogy ott állt, a testtartása is! Hosszú másodpercek óta képtelen volt kinyögni a megmentőjének egy köszönömöt, csak bámult rá. Amaz ettől némileg tanácstalan lett, valószínűleg azt hitte a sokktól kukult meg, ezért óvatosan megszólalt.

- Kérem, nyugodjon meg, elmúlt a veszély - a hangja határozott és lágy volt egyszerre, Valdez szinte elolvadt tőle.

- Köszönöm! - nyögte ki végre kissé reszelősen.

- Nem esett baja? - érdeklődött a férfi. Waldez megrázta a fejét.

- Nem. Jól vagyok, köszönöm! Ki volt ez? - kérdezett vissza. Rövid szünet után érkezett a válasz, és Valdez megrázta, hogy férfi többet tud, mint amennyit mond.

- Nem tudom, csak azt, hogy aki egy kívülállót ártatlant pajzsként használ, és így akar elsöktetni a harc elől, az egészen biztosan bűnöző!

Tudja, hogy bűnöző, de nem akarja, hogy én is tudjam! Állapította meg magában Valdez. Amikor belépett ide a kockafejű németet keresve, gyanútlanul, először ez az arrogáns coltos ipse nyomta a fejéhez a pisztolyát. Valószínűleg tűzpárbaj kellős közepébe csöppent bele. Aztán amikor megpróbált a fedezékében kihátrálni egy, a Kurganra megmentéséig hasonlító alak precízen leszedte róla, akár egy bogarat. A támadója nem halt meg azonnal, így a megmentője közvetlen közelről, hidegen fejbe lőtte. Mindez iszonyatos volt, és lenyűgöző... Igen, lenyűgözte a férfit, és azon kapta magát, hogy máris beleszeretett. Megrázta a fejét. Madre mi dios! Most mi lesz? Máris azon törte a fejét hogyan csábítsa el a megmentőjét. Tudta, hogy akarja ezt a férfit, és nem csak azért, mert annyira hasonlít a Kurganhoz. Ő az igazi...! Téboly! Csuklott egyet. Ahogy beszélt, az angolt kissé darabosan ejtve, mégis lágy tónussal, máris tudta, hogy a megmentőjének hazája valahol északon van. Svéd? Német? Elhatározta, hogy rákérdez, bár érezte, hogy ezzel kockáztat.

- Bocsásson meg, ön Német?

A férfi végigmérte, kutatóan, de nem úgy, ahogyan a férfiak szokták a nőket, kissé megijedt ettől a pillantástól.

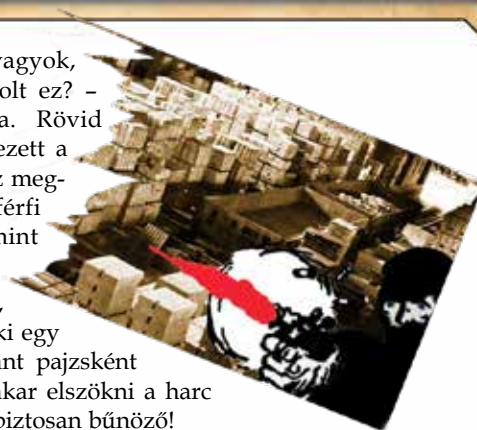
- Igen farulien, német vagyok... gond?

Hevesen megrázta a fejét, hogy elszédült bele.

- Nem dehogy, félre ne értsen, csak a kiejtése.

A férfi mosolyogva biccentett, szívődlegesítő mosolya volt.

- Még gyakorolnom kell ezek szerint.

Még egy német, de ez sokkalta szimpatikusabb, mint Wiltz. Állapította meg elégedetten. Ő is elmosolyodott.

- A kiejtése hibátlan, csak érződik rajta az észak.

A férfi bólintott, érezte, hogy ezt bóknak veszi.

- Távoznunk kell fraulien - vetette fel a férfi.

- Nem kellene szólni erről valakinek? Annak a rendőrnek...
Sóhaj.

- Sajnos nem lehet!

Ismét sóhajtott. Imádtá ezt a tépelődő sóhaj!

- Nézze, fedésben vagyok itt, és nem szeretnék dekonspirálódni...

Valdez tátott szájjal bámult rá.

- Ön kicsoda, valami elhárító, ügynök?

A német szótlanul bólintott.

- A német kormány elhárítója?

A kérdezett halkán nevetni kezdett, kissé lenézően gúnyos göcögés volt ez, aminek az éle nem felé irányult.

- Nem fraulien, még nem! Egy parlamenti párt biztonsági tagja vagyok... - a nevetése megvetővé vált, és Valdez megborzongott. - A demokrácia lényege, hogy a pártok és programok versenyeznek! - A férfi hangja csúfondáros volt, és Valdez önkéntelenül rávágta.

- Jónak mondja, Spanyolországban királyság van!

A német abbahagyta a gúnyos nevetést, és figyelmesen nézett rá.

- Tehát ön Spanyol!

A figyelő bólintott, fogalma sem volt róla mit kezdjen ezzel a Kurgan hasonmással, aki szerinte a német nemzeti szocialista munkáspárt ügynöke, de hogy halálosan szerelmes belé, az biztos! Hogy mit írjon róla a jelentésében, arról halovány elképzelése sem volt. Attól tartott azonban, nem lehet megkerülni a kérdést. Láttá ahogy Wynands kisprintelt Wiltz után, így ő is tud a Kurgan hasonmásról. Ismerte Arthur Wynands figyelt, ha nem is személyesen. Nagy híre volt az ipsének. Automatikusán megjegyezte:

- Igen, a demokrácia az eszmék, és ideák szabad versenyzése.

A férfi udvarias mosollyal biccentett.

- Ó igen, és az ellenséggel szembeni hatékony harc megköveteli, hogy megismerjük annak működését!

Ez a kijelentés már egyáltalán nem lepte meg.

- Ön a demokrácia ellensége? - kérdezte tőle érdeklődve. A férfi mosolya megmaradt, de a szemeiben vad tűz lobbant.

- Én másként fogalmaznék: a demokrácia az ellensége Németországnak!

- Akkor ön itt ellenséges terepen van, nekem mégis leplezte magát, bennem megbízik?

A férfi ismét szélesen elmosolyodott. Amellett, hogy ez egy meleg, emberi mimika volt, valahogy ott lappangott benne a Kurgan félelmetes cápamosolya. Ettől Valdez ismét izgalomba jött, és a szerelem úgy perzselte, mint a láva.

- Igen fraulien, bízom, bár én se tudom, hogy miért. Talán azért, mert tartozik nekem az életével...

Erre lecsapott.

- Na és ha más is van benne?

Tette fel a kérdést úgy, hogy igyekezett minden női és mágius rafinériáját, belesűríteni. A hatás nem maradt el, a német elbambult a mentális csapástól, és most először jött zavarba. Megzavarodva, furán pillogott a nőre, aztán az egyetlen kínálkozó menekülési útvonalat felfedezve gyorsan rá is lépett. Arra az útra, amely egyben csapda is volt, és Gisela Valdez ölelése felé terelte.

- Most ajánlatos lesz távoznunk fraulien... ööö... meghívhatom egy italra...?

Folytatása következik...

Lidércfény

Keress bennünket itt is:

facebook

Lidércfény Online

kosakati

Radaregér

- Pakk, csett, psziú.

Márta felriadt álmából. Mélyen aludt, de erre a hangra mindig felébredt.

- Már megint egy egér... - gondolta.

A papucsát alig találta a sötétben, sokáig kotorászott a lábával az ágy mellett. Végre sikerült belebújni. Magára kanyarintotta a köntösét és csendben, nehogy valakit felébresszen, kitapogatózott a konyhába. A konyhában, ahonnan a félreérthetetlen hangokat hallotta, kitapogatta a kapcsolót, és felkapcsolta a kisebbik villanyt. Az álmoságtól még egy kicsit bódultan benézett a mosogató alatti szekrénybe.

- Valóban van valami a csapdában... de nem látom jól... hol is a szemüvegem...?

Visszaóvakodott a szobába, kitapogatta a polcon a szemüvegét... felvette. Mióta szemüveget hordott, ijesztően jobb volt a hallása. Mostanában majdnem minden éjjel felébred arra, hogy lecsapódik a csapda, visít az egér, és neki azonnal meg kell néznie, hogy fogott-e valamit. A férje szerint előző életében biztos, hogy macska volt.

- Macska, vagy nem macska, ezt látnom kell!

Már elég sok egeret fogtak ezzel az egérfogóval a mosogatószekrény alatt. Most is volt benne valami.

- Na, a macskáknak megint van reggelije... Józsi majd reggel kiveszi a csapdából, és kidobja nekik...

Lehajolt, hogy jobban megnézzze.

- Egek! Ilyen egeret még nem láttam! Mi a csoda ez?

A mászkálásra, villanyolásra felébredt a férje is és az egyik gyerek. Nézegették a zsákmányt mind a hárman.

- Egy egér! Ezért csinálsz ekkora zajt? - mondta a férje álmosan és már indult is vissza az ágyába.

- Ez lehet, hogy cickány - mondta kicsi Márta, aki közben szintén felébredt.

- Ez nem cickány! A cickány nem ilyen. Láttam már cickányt, de az nem ilyen volt - mondta a nagyobbik fiú.

- Ez pont olyan, mint egy egér, csak egészen más... - állapította meg a kisebbik fiú.

Gáborka bölcsességén jót nevettek, de még sokáig nézegették a furcsa egeret.

Az egér egyébként valóban elég furcsa volt. Az eddig fogott egerekhez képest satnya volt, egész teste hosszúkás, az orra csőrszerűen hegyes. És a bajsza... hát az volt az igazán különleges. Más, rendes egérnek van néhány vékony, hosszú szőrszál az orrán, de ennek egy egész csokor volt vastag, erős szálakból. És nem csak az orrán, hanem a farkán is...

Sokáig nézegették, aztán csak visszafeküdtek még aludni. Alaposan visszaaludtak. Reggel alig hallották meg a vekker hangját.

Reggel a gyerekek álmosan somfordáltak elő a gyerek-szobából. Nagy nehezen legyűrték a reggelit.

- Anyúúú! - szólalt meg Gáborka - Hol van az a radaregér?

- Milyen radaregér? Miket beszélsz? Inkább öltözz már! Elkészünk a buszról - morgolódott Márta. - Radaregér... radaregér... miket beszél ez a gyerek...

- Anyu! - mondta most a nagyobbik fiú. - Elviszem a biosz tanáromnak azt a furcsa egeret, hátha ő tudja, hogy mi is ez.

- Megbolondultál? A tanárnőd nő. Ha viszel neki egy döglött egeret, sikítani fog.

- De anyu! Mindenféle ronda, preparált döögöket szokott behozni az órákra. Megfogja őket a kezével, és mutogatja nekünk. A múltkor békát is boncoltunk.

- Fiam, az nem ugyanaz! Arra előre felkészül lelkileg, tudja, hogy pár perc múlva egy giliszta lesz a kezében. Az egyszerűen nem ugyanaz, mint ha te minden bevezetés nélkül elé teszel egy döglött egeret.

- De ez nem egyszerűen egy döglött egér. Ez egy radaregér... vagy mi.

- Radar, vagy nem radar, lényeg az, hogy ne sokold feleslegesen a tanárnődet, főleg ne témazáró dolgozat napján, egy héttel az osztályozó értekezlet előtt.

- Lehet, hogy igazad van.

Így aztán az egér egyelőre maradt, ahol volt, a csapdában.

Márta elkísérte gyerekeit a buszhoz, aztán bevásárolt. Ilyenkor mindig sokan voltak a kis falusi vegyesboltban, hiszen a legtöbb anyuka elkísérte gyerekeit a buszhoz, és ilyenkor érkezett a friss kenyér is. Mártát nem nagyon izgatják a falu pletykái, inkább csak akkor kapcsolódott be a beszélgetésbe, ha valami konkrétan érdekelt. A boltban a beszélgetés egyelőre az időjárás körül forgott.

- Megint bejött a marha-nagy hideg - panaszkodott Ági.

- Bejön az minden évben, de minek? Kinek hiányzik? - helyeselt Bori.

- Kinek hiányzik a télkabát? Kinek hiányzik a fűtés? És mibe kerül ez minden évben... - sóhajtott Ági.

- Költözzünk el a Kanári-szigetekre! Ott jó idő van egész évben - javasolta Márta. - Mennyivel olcsóbban megúsznánk a telet!

- Jó! Menjünk! Mire várunk? - nevettek többen is.

- A hideg miatt az egerek is behúzódnak a házba - terelte Márta a beszélgetést az őt érdeklő téma felé.

Sokat beszélgettek az egerekről, de olyan fajtavál még senki sem találkozott, amelyik nem csak a szalonnát rájga meg, hanem a babra is ráfanyalodik és csőrszerű, hosszú orrán antennányi szőrszálak vannak.

Márta elgondolkodva sétált hazafelé. A friss kenyér illatát megérezve útközben körülsumfordálta néhány utcabeli kutya. Márta elzavarta őket, és tovább taposta a havat. Végre hazaért. Egyik kezében a bevásárlószatyor, másik kezében a tejskanna, harmadik... na, ez néha kellett volna, de nem volt... szóval hóna alatt az újsággal, könyökével lenyomva a kilincset, végre bejutott a házba. Ahogy belépett, bepárasodott a szemüvege. Ez rosszabb volt, mint odakint a köd. Nagy nehezen kitapogatta a konyhaasztal sarkát és rátette a tejskannát. Megszabadult a szatyortól, az átlátszatlan szemüvegtől, a télkabátától, csizmától, és tiszta erőből utálta a telet.

Később tejet vitt ki a macskáknak. Meglepve látta, hogy a „radaregér”, amit Józsi, a férje azóta kiszedett a csapdából, és a macskatányérba tett, még mindig ott van.

- Nocsak, cicusaim! Nem vagytok ti egy kicsit válogatósak?

A macskák mohón lefetyelni kezdték a tejet. A kis tál hamar kiürült, csak a „radaregér” árválkodott benne... a macskák leitták róla a tejet, de nem nyúltak hozzá.

A kiskutya is előkerült. Odadörgölözött Márta lábához, vakkantott néhányat, csóválta a farkát, várta a reggelit. Márta újra megtöltötte a kis tálat tejjel. A kiskutya ugyanúgy leitta a tejet az egérről, mint az előbb a macskák, aztán vidáman elszaladt a kert végébe.

- A te nyavalyás macskáid nem takarították el ezt a vacakot - morgott Józsi, mikor meglátta a tálat. - Mi a csodát csináljunk vele? Itt nem maradhat!

- Dobd ki valahová! Talán a ház háta mögé... mégse legyen itt elől... - válaszolta Márta.

- Most én fogjam meg újra, és vacakoljak vele, mert a te lusta macskáid még erre sem képesek... Nincsenek ezek egy kicsit elkényeztetve? Kár beléjük a parizer! Leszoknak az egérfogásról...

Egy darab papírral megfogta az egeret. Nézte... forgatta.

- Ez tényleg elég furcsa egy egér. Fölviszem a Rozi nénihez, megkérdezem, látott-e már ilyent. Elég idős asszony, talán már találkozott ilyen fura ízével.

De Rozi néni épp oly tanácstalan volt, mint a boltban a fiatalasszonyok.

Dél felé járt már az idő, amikor Márta kutyaugatásra lett figyelmes, és kinézett az üveges ajtón az udvarra. A kiskutya oly kitartóan ugatott, hogy kíváncsivá tette.

- Nahát! Gyere, Józsi! Ilyent még nem láttál... ez jobb, mint a tv-ben a Tom és Jerry.

- Mi van már megint? - morgolódott Józsi, és végre kikeményedett a szobából, a tv elől, ahová Márta szerint le volt betonozva, mióta rokkantnyugdíjas.

Kimentek a gangra, onnan nézték az előadást. Mert ez igazi előadás volt, valóságos akrobata mutatvány. Két kisebb macska szaladgált körbe-körbe. Időnként nagyokat ugrottak a levegőbe, igyekeztek elkapni azt a közöttük ugráló szürke kis valamit. A szürke kicsi valami pedig úgy pattogott, mint egy gumilabda, ügyesen kicselezte a két macskát. A kiskutya kissé távolabbról izgatottan ugatott. Hol a gazdáira nézett, hol a macskákra, mintha azt tudakolná „gazdi, mi ez a cirkusz?”. A felizgatott kis macskák nem adták fel. Ugráltak, fújtak, rohangásztak.

Az öreg macska a disznóól párkányáról figyelte a vadászatot. Izgatottan fészkelődött, helyezkedett. Egyre közelebb húzódott a disznóól sarkához. Hátát felpúpozta, ugráshoz készülődött. Sokáig kepekedett, aztán végre elrugaszkodott. Szinte vitorlázott a levegőben, aztán nagy puffanással landolt, szájában az egérről. A két kis macska meglepetten vette tudomásul, hogy oda a kitűnő játékszer. Mikor meglátták anyjuk szájában a kis szürke izgó-mozgót, felháborodottan fújtak és nyávogtak.

- Na, most jön a verekedés a zsákmányért - mondta Márta. - Nem elég elkapni, meg is kell tartani... vagy talán odaadja nekik?

- Nézd! Nem kell neki. Otthagyjá a kicsiknek. Ilyen nincs! Nekik sem kell. Csak addig érdekelte őket, amíg mozgott, megenni ők sem akarják. Már megint nekem kell ezt is eltakarítanom.

- Lehet, hogy ez is olyan „radaregér”? - kérdezte Márta. - Nézzük meg!

Odamentek. Ez is olyan volt. Józsi fogott egy darab papírt, indult volna, hogy kivigye a ház háta mögé. Az egyik kismacska viszont megelőzte. Szájába kapta az egeret, és elszaladt vele.

ladt vele.

- Talán mégiscsak megeszi. Legalább nem nekem kell fogdosnom.

- Csak meg ne ártson szegénykémnek! - aggodalmaskodott Márta.

Elindultak a macska után, meglesni, hogy megeszi-e vagy sem. Nem ette meg. Letette a ház háta mögött, a tegnapi „radaregér” mellé, és elszaladt. Márta csak állt és nézett... Nem csak két egér volt ott, hanem négy.

- Márta! Mi olyan érdekes? Mit nézel annyira? - kérdezte a férje, mikor utolérte.

- Te reggel egyet hoztál ide. Itt pedig négy van. Az a negyedik, amit a macska most hozott. Hogy került ide a másik kettő? Te fogtál azóta a csapdával, vagy a macskák hozták?

- Na, ne... még hogy a macskák...

- Nem olyan buták és lusták azok, mint ahogy te azt gondolod... láthatod...

Éjjel újabb radaregeret fogott a csapda. Márta reggel kivitte a ház háta mögé. Döbbenet látta, hogy a tegnapi négy egér mellett van még vagy húsz... ugyanolyan.

A macskák és a kiskutya odasomfordáltak, dörgölöztek a térdéhez, várták, hogy reggelit kapjanak. Az egérgupacot gondosan kikerülték.

Márta kezéből kiesett az egér... pont a kupac tetejére.

Az egérgupac napról-napra gyarapodott, egyre nagyobb lett. Mártáék odahordták azokat az egereket, amiket a csapdával fogtak, de valószínűleg oda kerültek azok is, amelyeket a macskák ejtettek el. Márta dicsérte a szorgalmas macskákat, de Józsi még mindig nem akarta elhinni, hogy az oktalan macskák is odahordják a zsákmányt. Szerinte, amikor maguk is látták, hogy a macska odaviszi az egeret, az csak egy egyszerű véletlen volt. A gyerekek mindennap kimentek megsaccolni, hány radaregér lehet a kupacban. Olyan sok volt már, hogy megszámolni nem lehetett. A hó is gyakran betakarta a kupacot, de mindig került a tetejére néhány új példány.

Egy idő múlva nem fogtak több radaregeret. Normális, rendes háziegerek voltak a csapdáknak és a macskák szájában is. Ezek nem kerültek a kupac tetejére, ezeket a macskák vidáman megették. A hó betemette a kupacot. Vastag hó borította a kertet, az utat, a ház tetejét... a ház mögött a kupacot... és egyáltalán az egész tájat. Idővel feledésbe merült az egész radaregér ügy.

Tavasszal, hóolvadás után csak egy nagy barna folt jelezte, hogy hol volt az a hatalmas egérgupac. Vékonyan földet szórtak rá, hogy ne csúfítsa a kertet.

Évekkel később Márta felsikoltott, mikor az Interneten kalandozva egyszer csak meglátta a „radaregeret”.

...Etruszk cickány... védett állat... rendkívül ritka... európai előfordulási sűrűsége tíz négyzet kilométerenként egy példány....

- Nálunk mintha egy kicsit sűrűbben lettek volna... - kicsit elmorfondírozott rajta, hogy hogyan és miért, és hogy egyáltalán ugyanarról a fajról van-e szó... aztán másfelé fordult a figyelme és a „radaregerek” szépen kiugráltak memóriájából.

Grigor

Hóember

Andy mindig is jó ember volt. Mindannyiunknak volt vele baja, hiszen furcsán viselkedett. Beteg is volt szerencsétlen. Tudtuk, hogy csak napjai, talán hetei lehetnek hátra. Az a nyomorult parazita ráment az ép elméjére. Agresszív lett, de sosem emlékezett rá, hogy milyen kárt okozott a kolónián.

Amióta a mágneses Pólusok megváltoztak a bolygón, minden rosszabb lett. Mérhetetlen fagy köszöntött ránk, ami megnehezítette az életünk. Szabadtéri veteményesek nélkül sajnos nehezebb a mindennapi ételt megteremteni magunknak. Egy hatalmas katonai bunkerhálózat az új otthonunk. Már azt sem tudjuk, mennyit írunk. 2034 vagy '35... Már nem tartjuk számon. Rengetegen vesztek oda a masszív havazásokban, a vándorlásokban. Nem tudom, hogy élnek-e még rajtunk kívül odakint emberek, de már nem is lényeges. Alig százan élünk ebben a bunkerben. Van némi élelmünk, sikerült laborokat kialakítanunk, hogy mesterségesen elő tudjuk állítani a nagy részét.

Túl sok a gyerek... Andy sokat játszott velük, olyan volt, mintha az apjuk lett volna. Jól állt neki a sok vidám gyermek az oldalán. Mindegyikük elvesztette a családját, de ő törődött velük. Próbálta számukra szebbé tenni ezt a kietlen világot. Aztán jöttek azok a lények... Hatalmas férgek, amik odakint a hóban tanyáztak. Úgy ugráltak a buckákon, mint a delfinek. Delfin... már azt sem tudom, hogy néz ki. A legnagyobb bajunkat ők okozták. Nem öltek meg soha senkit. Legalábbis nem önerőből. Sok lakót elkaptak, valamiféle parazitát ültettek beléjük. Nem tudom, mire szolgálnak, de sikerült elűznünk őket a fegyvereinkkel. Rengeteget találtunk a bunker legmélyén. Egy jó darabig nem mentünk a felszínre, hátha visszajönnek. Behoztuk a sérülteket és elkülönítettük őket. Itt derült ki, hogy az élősködő az elméjüket támadja meg. Vizsgálatra elég volt a felszerelésünk, de gyógyítani már kevés.

Így esett, hogy a nyomorult Andy is áldozatul esett a rémeknek. Egy ideig próbáltuk őket visszaolvasztani a közösségbe, hátha majd meggyógyulnak maguktól vagy a vitaminok segítenek. Azonban nem jött be a tippünk...

Andy bántott néhány gyermeket és furcsa dolgokat kiabált artikulatlanul valami bolyról. Boly... Itt nincsenek rovarok. Sőt, semmilyen állat nem él már ezen környéken. Napokra rá az egész kolónia kiközösítette. A többi fertőzött elhunyt, de ő nem. Ocsmány látvány volt nézni, ahogy az arca eltorzul, beszélni is lassan elfelejt. Sokat mosolygott, ijesztőnek tűnt. Lassan kimerészkedtünk a felszínre, hogy körülnézzünk. Egyre jobban rányomta a bélyegét az emberekre a tragédia, ami ért minket. Még láttuk a hóembert, amit Andy épített legutóbb a gyerekeknek. Legalább ennek tudtak örülni... A gyakori viharok miatt eléggé megtépzott volt, de nem foglalkoztunk vele. Önkéntes felderítő csapatokat szerveztünk, hogy megtudjuk, itt vannak-e még a szörnyetegek. Szerencsénkre a néhány napos kutatásunk bebizonyította, hogy nem jönnek vissza. Egy darabig biztosan nem.

A gyerekek rosszul viselték, hogy az egyetlen ember, aki vigyázott rájuk és igazán törődött velük, nincs többé. Fájt ezt mondanom nekik, hiszen még élt. Annak ellenére, hogy már nem az az ember volt, akit megismertünk. A bőre, az arca nyálkás lett. A kis raktárhelyiség is biztosan az agyára ment. A bezártság, a magány. Szánalmas volt, ahogy ott feküdt a sarokban, de nem volt szívem agyonlőni, mint egy kutyát. A barátom volt.

Időközben már felengedtük a gyerekeket is néha egy kis időre, hogy a levegőn legyenek. Őrt álltunk, amíg játszottak. Elviselhetetlen a hideg... Egyetlen óránál többet aligha maradhat kint az ember, még jól felöltözve is. Láttam, ahogyan szétrombolják a hóembert. Nem tudtam kiverni a fejemből a látványt. Így omlott össze egy emberi élet is. A barátomé, aki ott fekszik egy sötét raktárban, egyedül. És ekként omlott össze a kép, ahogyan annak idején láttam őt. A mai napig bánom, hogy nem én voltam helyette szolgálatban. De sajnos már nincs mit tenni... Hamarosan őt is elnyeli a sötétség, mint a többit.

Egyik nap azonban olyat hallottunk, amit már jó ideje nem kellett. A szirénák zaja. Felvettem a puskám és indultam is az ebédlőbe. Ott gyülekeztünk, ha a közösséget érintő problémákat kellett megbeszélünk. Valaki szájából elhangzott Andy neve. Azonnal rohantam a rögtönzött cellájához, hogy megnézzem. Mikor odaértem, az ajtó tárva nyitva volt, Andy sehol. Arra gondoltam, talán kijutott a felszínre, ezért vittem magammal pár embert, hogy megkeressük.

Amint kiértünk először egy tetet pillantottam meg a hóban. Egyikünk sem ismerte fel, de én tudtam, hogy ő volt az. A megismerésig hasonlított azokra a férgekre, de mégis éreztem, hogy az a valami nem egy közülük. Az egyetlen bizonyítékom a tényre, hogy Andy barátom feküdt előttem, az a másik dolog volt, amit utána pillantottam meg. A faltól nem messze egy ismerős formát véltem felfedezni. Stabilan állta a hóvihart, tekintélyes magasságú volt. Andy hóemberem...

Kétvirág

Leányvásár

Panka az erkély korlátjának támaszkodott, lebámult a kertbe, vagy inkább egy sokkal hatalmasabb mélységbe, és halkan, de folyékonyan káromkodott. Nem mintha különösebb gyakorlata lett volna a dologban. Sőt, egyenesen gyakorlatlannak volt mondható. Nem csoda. Az elmúlt hat évet egy világtól elzárt, rendkívül szigorú és előkelő nevelőotthonban töltötte, hogy méltóképpen felkészülhessen a legnemesebb női princípiumokra: a házasságra és az anyaságra. Évekig gyakorolta a csendes mosolygást, a tökéletes elfogadást és önátadást. A háttérben meghúzódás tudományát. És mennyi mindent még! A tökéletes portörítés mikéntjétől a könyvelésen keresztül a pedagógiáig és a pszichológiáig. Ebben különösen ügyes volt. Büszke volt rá, hogy - a tanárai szerint - tökéletes férjet tud faragni még a legreménytelenebb esetekből is. Akárből. De tényleg, bárkiből.

Vagyis majdnem bárkiből...

A kivétellel alig egy órája találkozott. És, mint annyi nő már ölelte, ő is kivetkőzött magából egy férfi miatt. Pedig Zoltán ránézésre nem lett volna nehéz eset. Kicsit puha, de még messze nem kövér, Pankánál néhány évvel idősebb fiatalember politikai ambíciókkal. Anyuka mutatta be, de magától is megakadt a szeme a csinos, kedves lányon.

Tordai Gábor

Coffee trilogy

1.

Az ablakon át nézem Dirty City sápadt fényeit. Még mindig másnapos vagyok, és még sajognak a sebeim. Nem sokra emlékszem a tegnap késő estéről és a hajnalról. Csak a bunyóra...

Na, igen, a bunyó. Zug meccs. A keményebb fajtából. Ahol vesztenem kellett volna. De nyertem. Nyertem?

Végignézek magamon. Zúzódások, jókora sebtapaszkok, melyek kicsit még mindig piroslanak az alattuk átszivárgó sebekből. Valószínűleg jókora üvegszilánkok okozták, talán... talán egy masszív ablak törött darabjai. Biztosra veszem, hogy érdekes éjszaka volt. Az utolsó ebben a fertőben. Minden megspórolt pénzem magamra tettem fel.

Nézem az esőcseppeket az ablakon. A komor felhőket a város felett. Közben ujjaimmal gereblyézem át kócos, hosszú, fekete hajam. Reménytelen.

Ideje lelépni, már így is túl sokat időztem itt.

Belebújok a kopott, régi bőrnadrágomba, majd úgy döntök, még egy kávé befér. Átmegek a konyhába és lefőzök egy baromi erős kávé. Keresek egy szál cigarettát. Azt a nappaliban találom meg. Az utolsó viharvert szál a dobozban szemrehányóan néz rám. Talán a szomszédjai miatt. Nem tudom, mikor tehettem oda a két stukkert. A jókora zsozso mellett ez a két jó barát a kilépőm ebből a helyzetből. Számba veszem az utolsó szálát. Visszasétálok a kávéhoz, öntök egy jókora adagot a coffee feliratú bögréembe. Vissza a nappalinak gúnyolt szobába.

Rágyújtok.

A fellobbanó láng és a koszos ablakon beszűrődő fény az egyetlen fényforrás. Így még komorabb a sötét tapéta, mely

Tökéletes választás. Csakhogy...

- Mindig azt tanították, hogy hallgassunk az ösztöneinkre, mert a női megérzéseknél nincs érzékenyebb - suttopta -, most pedig az összes ösztönöm azt üvölti, hogy NEM. Bárcsak érteném, miért! Hiszen nem gonosz ember. AZT megérezném. És tudnám kezelni is. Igen, azt egészen biztosan - mosolyogva elábrándozik arról, hogy hogyan szelídítene meg egy olyat. Csakhogy nem gonosszal hozta össze az anyai kéz. Nem is butával. Az is menne. És Zoltán még csak nem is ronda. Csak éppen...

Valami meghatározhatatlan „rossz” sugárzik belőle. Mintha mocskos lenne. Pedig tiszta. Mintha bűzölgne, pedig jó ízléssel használt férfiparfum illatozik belőle. De mégis. Mintha nyálkás volna, vagy...

- Nem értem! Elvileg nincs semmi baj velem. Én meg mégis inkább eladnám a lelkemet az ördögnek...

Pukk.

Így kijelentő módban. Mintha egy pezsgősüvegéből húznák ki a dugót. Semmi fölösleges csinnadratta.

- Úgy hallottam, engem hívott kislány. Nos, miben lehetek szolgálatára?

valamilyen goth éjszakai pillangóhoz jobban illene, mint hozzám a félresikerült...

Na mindegy.

Azért még csak rápillantok az egyetlen képre, ami a lakást díszíti. Pár éve az még én voltam. Karcsú, reményekkel teli alak, aki egy képzeletbeli pisztolyt süt el, miközben cigizik. Nagyon kemény. Akkor még azt sem tudtam, hogyan kell elsűtni egy fegyvert. Bezzeg most.

Karcsúság? Seholy. Izmos test, jó reflexek. Néhány kemény átverés után rájöttem, hogy meg kell védenem magam, rájöttem, hogy kellően agresszív vagyok. És egy idő után rájöttünk, hogy jól bunyózik. Hamarosan az illegális utcai bunyók éjszakáiban találtam magam. Edzések, tivornyák, szex és még több edzés. Aztán valahol útközben a világ iránt érzett gyűlöletem átvitt a legjobbak közé. Nem az ellenfeleket akartam pépé verni. Nem. A világot. Néhány kisebb alvilági meló és még több pénz, még jobb meccsek. De eltelt némi idő. Már nem feltétlenül én vagyok a legjobb. De még kellően veszélyes vagyok. Viszont megéri már lefizetni olykor az esélyes bunyóknál. Már nemcsak a világot utálom. Magamat is. Így úgy döntöttem, lelépek.

Pokolba. Fájnak a sebeim. A fejemben is lármáznak. És hol lehet a melltartóm? Kezemben a kávéval, cigivel a számban teszek egy kört. Biztos jól nézhetek ki, mezítláb, bőrnaciban és fedetlen csöcsökkel.

Hogy sülyyedtem idáig?

Aztán rémleni kezd valami. Mintha a véres és szakadt pólomat a bejárati ajtó előtt dobtam volna le, s lehet, hogy akkor szabadultam meg... remélem, az azért még használható... a legkényelmesebb darabom. Irány a bejárat.

Na, igen, ezt hívják kellemetlen pillanatnak. Akadt már egy pár az életem során, de ez a legutóbb.

Két, nem mögöttük is van még. Négy fegyveres alak és én. Így nézünk többes szemet. Megdermed az idő. Csupán az eső kopogása az ablakon, kezemben életem legerősebb kávéja, számban parázsló cigi, a fejemben macskajaj. Nem túl ideális egy túlélés pillanatához.

Minden lelassulni látszik. A füst lassan gomolyog ki az orromból. A gravitáció lehetetlen, vánszorgó tempóban húzza le az elejtett bögrémet. Felkapom a pisztolyokat az üres cigis doboz mellől.

Három golyó húz el mellettem. Még a nyomvonalukat is látom. Komolyan. Az egyik hallom, ahogy eltalálja a kedvenc bögrémet, ami még nem esett le.

Most én lövök. Meg én a falon. Mindketten lövünk. Csak én igazi fegyverekkel. A másik én csupán úgy tesz. De szinte ugyanabban a pozícióban. Deja vu. Kicsit furán, de tényleg az. Mintha átéltem volna már ezt. Ártatlanul. De most már nem vagyok ártatlan. Már más valaki vagyok. Felnevetnék. De a cigi a számban, és egy túl közeli golyó, ami vért fakaszt belőlem, nem engedi. Négy egy ellen. Már csak három egy ellen. Kettő egy ellen. De jók vagyunk. Lehet, hogy a kép is lő?

Le kellett volna lépnem a zúzós este helyett. Vagy nem kellett volna az a kávé, meg az utolsó cigi.

Vagy ide sem kellett volna jönnöm.

Valami gyomron vág. Majd vállon. Egy egy ellen.

Aztán valami felcsillan a szemem előtt és sötétség...

2.

Az ablak helyett lévő nagy felbontású és jókora méretű kijelzőn nézem Neo-Paris esőtől sápadt fényeit. Nem vagyok másnapos - egy ideje már sosem, és sebek sem látszódnak. Nem sokra emlékszem a tegnapi késő estéről és a hajnalról. A város sem árul el semmit. Nem könnyíti meg a darabkák helyre illesztését. A belém ültetett távvezérlő egységgel keresek valami zenét. Ez jó lesz: a Deux Ex zenéje. Irónikus.

Végigsimítok a karomon. Rá pillantok a zöld alkari kijelzőimre. Töltöttség, ami az elektromos eszközök távvezérléséhez kell - jó. Gyorsító és érzékszervek erősítő kijelző - hát, tűrhető. De fel kell majd töltenem. Durva éjszaka lehetett. Ha bekapcsoltam volna a mélymemória egységet, akkor persze mindenre emlékeznek. Hát, most már mindegy. Tudattalanul megérintem a bemeneti egységeket a fülem mögött. USB-4, Jack-5 és a töltőhely.

Pár éve menő adatfutár voltam. A Cégek jól fizettek, mármint, ha nem tudják, hogy nem vagy igazán hűséges. A konkurencia néha jobban fizet. Villámgyors lábak, kiváló reflexek, némi harcművészeti tudás, jelentős parkur múlt, jó érzék a biztonsági dolgok feltöréséhez. Csak egy kis memória beültetés kellett. Na jah... A 2000-es évek válságait csak az erős vállalatok éltek túl. Szó szerint. Túléltek az EU szétesését, hogy Kína felvásárolta kilóra Afrikát és a bányáit, Amerika és az éhessé vált Oroszország harcát, a Közép-európai háborúkat... a politikát. A bankok és a vállalatok fúziói erőssé tették egyeseket. Hamarosan nem országghatárok, vagy városhatárok, hanem Cég Határok jelentek meg. Élet és halál urai. Az ipari és netes kémkedés ideje jött el. Ha nem akart valaki fontos adatokat a neten küldeni, jöttek a futárcégek. Autóval, repülővel, vagy az olyan metropolisokban, mint a hatalmas alapterületű Neo-Paris: gyalog, futva, földön, falon, tetőkön, állványokon, dugóban...

Aztán jött a baleset. Egy fiatal és agresszív futárcégnek hála lezuhantam. Egy kamu futár megbízás, egy jól megbuherált állvány és máris kész a baleset.

Már nem voltam jó. De jött az MTC - Mechanikus Testrészek Cég, és voalá! Kaptam új csípőcsontot, lábcsontokat, egy új bal kart, álkapocs, egy új jobb szem. A testem vöröses vonalak hálózatak be, ezek viszik az éppen szükséges dolgokat. Gyorsaság, erő, élesebb látás, hő látás, élesebb hallás, beültetett távvezérlők. Persze a modulok a gerincbe ágyazva vannak, így a gerincvelő eggyé vált a technikai kütyükkel. Nem túl szép az a pár kinövés, de ez van. Meg a rengeteg adósság. Hitel. Hitel a testedre, szó szerint az életedre. Ha nincs kifizetve a részlet, levadászhatnak és kiszedhetik a hasznosítható dolgokat. Ha jó kedvük van, egy olyan Behajtó Cég jön, aki életben hagy. Rendes körülmények között távolítják el, amit csak lehet, aztán mehetsz a CS.K.E.O-ba, azaz a Csökkenetett Képességű Emberek Otthonába. Szobanövény, kísérleti alany... bármi lehetsz. Ha nincs jó napod, csak szétkapnak, és egy kukában végzed, vagy a megmaradt szerveid valaki másban. Szép új világ.

De most jó vagyok. Jobb, mint bármikor. Több melő, veszélyesebb melők, több pénz. A protézisek és az új életnek hála, a szervezetemet karbantartja a MTC. Valakinek fontos vagyok! Piálhatok, füstölhetek, és a legerősebb kábszereket kivéve, úgy bódulok, ahogy akarok. Persze hosszabb ideig kell fizetni a hitelem.

Örület nem? A biztos pusztulás karjaiból a világ és én a cégek karjaiba omlottunk.

Homályos magamat nézem a kijelző lapján. Bőrömön visszaverődnek a mesterséges fények. Az egyik mellékhatás, amire még nincs pénzem. Addig szinte visszatükrözök minden fényt. Ez nem mindig jó, ha lopakodva észrevétlennek kellene lenni. De jól jön, ha lövöldöznek rád. Egy bizonytalan formát nehezebb eltalálni. Nézem lángvörös frizurámat, mely körben fel van nyírva és kékre vált. Valami belőlem a régi időkből. Hideg jobb szemem, ami soha nem sír vagy nevet. Dús ajkaimat helyre pofozták, mikor megkaptam az új álkapsomat. A vörös, mégis lágy fényű vonalakat... talán itt az ideje felöltözni. Még egy pár pillanatig tekintetem elidőzik a Tornyon. Legalább ez megmaradt a koszos vizű Szajna mellett.

Utolsó munkám még a fejemben van. Jó kis pénzt kapok érte, ha végre eljönnek érte. Találka valami semleges helyen, egy pendrive és kész. Utána... utána nem tudom. Pihenni kéne. Tatarozgatni.

Nem könnyű FF-nek, független futárnak lenni. Sokkal több Cégek dolgozhatok, de költségesebb a karbantartás. De az én döntésem.

Szóval mit vegyek fel? Egy testhez álló, sötétkék, ujjatlan top beépített sportmelltartó résszel, és egy nagy szakítószilárdságú sötétpiros parkur nadrág. Talán gyakorolnom kellene ma. Csak lazán, a mozgás öröme miatt, csupán önön képességeimben bízva. Picsába a feltöltéssel! Legyen ez egy old school nap! Úgyhogy jöhet egy hagyományos kávé, meg egy cigi.

Átmegek a konyhába. Ablak itt sincs, de a természetes fény erejével felruházott kivetítő itt is van. Ezúttal nem kérek semmilyen képet, így a kinti fényviszonyoknak megfelelő esős félhomályt adja. Okos lakáshoz, okos ablakok, vagy ha arra nem telik, akkor okos kivetítők. Nem baj, esőben is jó lesz a mozgás.

A hideg kávé beleöntöm az intelligens fém poharamba.

Mihelyst ráteszem a fedelet, életre is kel. Azonosítja a folyadékot, s mivel tudja, hogy forrón szeretem, már melegíti is. Az oldalán lévő kijelző jelzi a napot, a dátumot, majd átvált a hőfokra, végül a napi okos mondásra, amit a netről tölt le.

Napi mondás? Jöhet!

Életünk csupán illúzió, más életek lenyomata a pillanattal kiegészítve - futatja a betűket.

Na, ez nem nyert. Illúzió? Hát a hitelem és a beültetésem, hidd el, elég valóságosak, Okos kutyukém, maradj a kávémelegítésnél.

A lassan éppen jó kávémmal a cigis dobozomhoz megyek. Már a dobozkijelzőn látom, hogy csak egy szál van benne. A kávéhoz jó lesz. Kiveszem. De még nem gyűjtöm meg, a kávéra még kicsit várnom kell.

Talán lőhetnek is ma, a lőtéren. Sosem árt.

A fali tenyérlenymatos páncélból kiveszem a két spéci pisztolyomat. Az okos golyókat hagyom. Nem kell a betáplált távolságnál felrobbanó, vagy nyomkövető lövedék. Sima, hisz old school napot tartok.

Hat, hat a tárban. Majd a lőtéren veszek még. A fegyverek zöld kijelzőn mutatják a tárban lévő golyók számát, fajtáját, a szél sebességét, a bekapcsolt lézerrel a cél távolságát, és csak az én kezemben működnek. Hála az hiperintelligens marokrész, fogásfelismerő képessége miatt. Csúcs!

A fegyverekkel visszasétálok az időközben megmelegített kávéhoz. Cigi, füst, rá a kávé, füst kifúj. Mint a régi szép napokon. Majd parancsot adok az egyenlegem megmutatására az óriáskivetítőnek.

Neo-Paris előtt halványan felderengnek a számok. Azaz... mi a... semmi? Nulla? Le vagyok nullázva?

Tartozás? Tartozás egy heti lakbérrel, a számlákkal, az MTC felé pedig három hónapja? A piczába! Mi ez a szar?

Aztán lassan és fájdalmasan összeáll a kép. Ha tegnap a meló után, nem buliztam volna a leendő jutalom reményében, talán megnézhettem volna a védett csomagomat. Előre ittam a medve, most igencsak döglött bőrére! Valaki rohadtul átvért! Vagy az illegálisabbnál is illegálisabb a csomag, vagy nagyon hiányzik valakinek, vagy nagyon kéne másvalakinek... vagy... basszus! Háromhavi tartozás az MTC-nek? Hirtelen megfájdul a fejem, mintha másnapos lennék. Három hónap, az már Behajtás!

Szorítom, nagyon szorítom a kávéspoharamat. Mélyen és hosszan tüdőzőm a füstöt. Gondolkozz! Le nem tudnak kapcsolni, legalábbis a lakásban, mert előre látóan beszerezte egy erős zavarót. Van egy hordozható is, amit most mindjárt fel is teszel a lábadra vagy a kezedre. Készpénz, skuló... és...

És leszakad a bejárati ajtó, a fali kijelzőm még mindig Neo-Parist mutatja az esőben, a komor felhőkkel, tehát faszán meghekkelték a biztonsági jelzőket, mert különben nem tudtak volna meglepni. Piczába az old school nappal! Csak fel kellett volna töltenem magam, így pörén...

Két jókora fickó a lakásomba nyomul, jókora fegyverekkel, amikkel kábítani is lehet, vagy éppen ájulttá is tehetnek. Kedv szerint. Mögöttük két kisebb... mintha mütös ruhában... basszus, ezek itt akarnak kicsontozni és kukászsákba rakni!

Megdermed az idő. Csupán az eső hamis, 5.1-es kopogása a műablak okos kijelzőmön a háttérben az áruló Neo-Paris látványával, kezemben életem legerősebb kávéja, számban

parázsló cigi, a fejemben nem létező macskajaj. Nem túl ideális egy túlélés pillanatához.

Minden lelassulni látszik. A füst lassan gomolyog ki az oromból. A gravitáció lehetetlen, vánszorgó tempóban húzza le az elejtett kávéspoharat. Felkapom a pisztolyokat, jobban jöttek volna a robbanó töltények. Három golyó húz el mellettem. Még a nyomvonalukat is látom. Komolyan. Az egyik, hallom, ahogy eltalálja az okos poharamat, ami még nem esett le. A kávé kirobban, persze lassítva. A meghibásodott szerkezet nemcsak mutatni próbálja, de fel is mondja a netes okosságot. Szívtelen gépi hangon.

Életünk csupán illúzió... más életek lenyomata... a pillanattal kiegészítve... illúzió... ill...

Fenébe!

Lövök, az egyiket mellkason eltalálom, de bezzeg ők csaltak, nem hallottak az old school napról. Golyóálló cucc, tehát csak minden fejlődés nyere! Kezdő pályát nem kaphattam volna?

Valami kiálltnak a mütösök... nem értem... máshol járok... deja vu... me-gint-át-let-tem-basz-va!

Csak most nincs állvány, új élet, csak szemeteszsák.

Célzok és lövök. A golyó súrolja a halántékát annak, akit mellen lőttem már. Egy kis időnyeres, egy darabig nem fog látni. A másik fickó nem céloz. Csípő magasságba tartja a bazi nagy stukkert.

Várjunk! Túl sokat vagyok a felpécelt állapotban, most meg lassú a felfogásom... Lő, kábít és... és igen... EMP...

Már jön is. Hihetetlen, milyen lassú most minden, de én is.

Megrándulok, a bennem lévő vezérlők így, hogy nincsenek aktív használatban, még így is totál készek lesznek. Zsibbadás fut szét a gerincemből mindenhova, majd utána egy erős ütés a mellkasomon, és pár volt áram rázza meg tehetetlen testemet. Kifekszem a földön, a cigi kirepült a számból. Jobb szemem semmit sem lát, a másikkal is elsötétül a világ.

Zajokat hallok, hangfoszlányokat.

„...mondtuk... de te már rögtön lövöldö... nem... a feje nagyon fontos... a többi ne... a csomag... jó lesz szobanöv...

Átverték, már megint. Útban vagyok valakinek, vagy csak a világnak. De legalább nem szemeteszsákban végzem. Érzem a kiborult kávé illatát... kávé illatú sötétség, mint régen, old school nap... kár érte, kár értem...

3.

Az ablakon át nézem Mocsok Város sápadt fényeit. Meg az esőt. Még sajognak a sebeim. Nehéz nap volt. A keményebb fajtából. Mindenre emlékszem. A sűrű füstre, a testek és lőpor szagára. A vér ízére a számban. Nézem a koszos ablakon át a sűrűnek tűnő folyó vizét, a kikötőt, az óratornyot, látom a távolban lassan haladó léghajókat. Lent az ablakom alatt a vízen ringatózik a Hold. Innen pár tömbnyire van a kikötő. A vastag cölöpökön álló épületek közt mély a víz, csónakokkal közlekedve, vagy éppen a keskeny hidakon és falszegélyeken, vagy a tolvajok nyaktörő országútján gyorsan el lehet jutni. Mert ma ott lesz dolgom. Nem sokára hajnalodik, de még nem aludtam. Csak elláttam a sebeimet. Pihennem kellene. De kávéra, egy jó erős kávéra szomjazom, némi rummal, meg sűrű füstre a tüdőmbe. Ellépek az ablaktól és kicsiny konyhába megyek. Hideg kávé rum nélkül. Megteszi. Vissza nappaliba. Hol lehet egy cigi?

Miközben tünődöm az ablakkal szemben, amit öreg, vöröses függönyök szegélyeznek, egy repedt tükörben megpillantom kísértet magam.

Sötétvörös hajzuhatag, acélos tekintet, sötétbarna, egykor szebb napokat látott bőrnadrág, barna és sötétpiros csíkos fűző. Széles öv, rajta különböző bőrtáskák, hasznos dolgokkal, mint töltény, fojtóhurok, kötszerek, némi pénzzel, egy gyors menekülés esetére... Tetoválások, a Céh jelei. Égő dobókockák, mert szépek vagyunk és szűrőszak - hát igen, csak nők vannak a céhben -, a pikk egyénileg választott és a halálfej. Utóbbi igen nyilvánvaló egy fejevadász és olykor orgyilkosságokat vállaló Céhnek. És koponyaszerűen kimázolt arc. Dama De La Muerte Céh. Ez lennék én, meg a két hatlövetű az oldalamon. Hajdani árva, aki otthonra lett egy amazon neveldeben. A Réz korában, az Alkimisták Építő Egyháza, az Udvar és persze a léghajók árnyékában. Az erő és az erőszak kora ez. No meg persze a Pestisé, felégetett otthonoké, lázadó gyarmatoké, a repülés évszázada, az elektromosság hajnala. Sűrű homály közt felsejlik fény. Pár alkimista azt mondja, volt már jobb is, csak régen. De most csak ez van.

Elfordulok a tükörképemtől.

Sikerült a küldetés. Nem maradt túlélő. Pár seb persze, néhány zúzódás maradt, de nem vészesek.

Meg a feltörő emlékek minden golyózapor után. Tíz évesen azt hittem, szép az élet. De aztán apám kártyaadósága miatt jöttek a behajtók. Menekülés, lövöldözés, ma is látom - főleg ha alszom - apámat a süvítő golyók között, ahogy harcol értünk. Kinyújtott kezében két hatlövetű és csak lő, csak lő. Az utolsó golyókkal kölcsönösen megölték egymást. Apám egyedül volt, a többiek négyen. Nem volt fer.

Persze az a golyó sem, amit azelőtt pár napja apámnak szántak, de végül az anyámé lett.

Ott találtak meg apám mellett álomba sírva. Aztán lencház és onnan... onnan ide, kísértetté válni.

Sosem kérdezzük, miért. Megyünk és jövünk. Vért és kétségbeesést hagyva magunk után.

Meggyújtok egy olajlámpást. Nem szeretem az elektromosság fényét. Meg itt még be sincs vezetve. Ūri mulatság, bár állítólag régen nem volt az. Csak széthullott a világ és mi a maradékain élünk.

Egyszer láttam egy pillangót. Szerettem volna, ha a szárnyaira vesz... Hol az az átkozott cigaretta? Csak nem ihatom meg a kávémat, füst nélkül!

Meg van. Az utolsó szál. Valamikor be kell ugranom egy Fűstházba. Fűstház - találó név egy olyan helynek, ahol mindenfajta dohányt árulnak. A jobb helyeken kérsz egy adag vízipipa dohányt vagy pár gramm pipadohányt, kiülhetsz egy erkélyre a víz fölé és ott szívod magadba a finom füstöt, egy újságot olvasva és kávézva.

Sercen a gyufa, és felizzik a cigaretta vége. Hosszan leszívom, és addig bent tartom a füstöt, amíg megiszom az első korty kávémat.

Majd bedől az ajtó. Tokostul. Hát villanyra sem telik, akkor rendes ajtóra? Meg ezeket elnézve... Két óriás, meg

mögöttük két sunyi kis alak. Utóbbiak valószínűleg a késeket kedvelik. Előbbiek... már elő is kapják a bazi nagy lyukakat csináló fegyverüket. Egy olyan golyó képes letépni az én gyöngye női karomat.

Megdermed az idő. Csupán az eső kopogása az ablakon, kezemben kávé, számban parázsló cigi. Nem túl ideális egy túlélés pillanatához.

Minden lelassulni látszik. A füst lassan gomolyog ki az orromból. A gravitáció lehetetlen, vánszorgó tempóban húzza le az elejtett bögrémet. Érzékelem a lassan szétfröccsenő hideg kávémat. Már kezemben is a pisztolyaim. Három golyó húz el mellettem. Még a nyomvonalukat is látom. Komolyan. Az egyik hallom, ahogy eltalálja a kedvenc bögrémet, ami még nem esett le. Négy egy ellen. Deja vu.

Kinyújtott karokkal tüzelek. Három az egy ellen.

Valami villanást látok az arcom felé közeledni. Félre kapom a fejem és tovább lövök. A kés pengéje vég karcolja az arcomat.

Szétrobban mögöttem az olajlámpa. Barmok. Golyók és tűz.

Egy férfit látok, kinyújtott karokkal tüzelni. Arcán keserű elszántság. Nem adhatja fel.

Kitisztul a fejem. Valami meleget érzek a vállamon csogni. A vérem az.

Mögöttem melegség támad. Tűz van.

Az egyik keses farkasszem néz az egyik golyómmal. A golyóm nyert.

Kettő az egy ellen. Aki sérült. Aki nem az apja. Neki nincs kit védenie. Feladhatja. Amint elmozdulok, érzem a mögöttem elhúzó golyók erejét. Éppen időben döntöttem a távozás mellett. Vaktában dobok egy fájó búcsúcsókot. Remélem, eltrafálok valakit vele.

Nekilődülök. Puffanást hallok és léptek rohanását. Korcs nyelv káromkodását. Ezek szerint tegnap este rosszul dolgoztam. Vagy életben maradt valaki, vagy meglátott valaki. Vagy feldobtak. Már mindegy.

Ūveg és némi faszilánk keveredik a hajamba. Zuhanás közben valahogy a hátamra fordulok, és az ablakra célzok. Kibukkan a megmaradt keses feje, kezében a nagy mordály. Szerencsére nem talál, de én - minden égő dobókockák - igen. Belecsapódom a hideg vízbe. Kemény háttas. Erősen markolom a fegyvereket. Azokkal kapálózódom magam a felszínre. Felnézek és látom az egyre nagyobb világosságot a hajdani lakásomban. Mivel esik, lehet, hogy nem ég le az egész épület.

Később még mindig csurom vizesen lépek be egy módos Fűstházba. Cuppogó csizmákban és nagyon elmosódott sminkkel, kicsit véresen és félig átfagyva lépek a pulthoz. Kora hajnal lévén nem sokan vannak még. Csupán ketten. Ők is a pultnál. Az eladó-pultos és egy cigarettázó vendég, aki egy bárskéken ül. Utóbbi tegnapi újságot olvas. Még nem tudja a friss híreket.

Rájuk nézek, majd egy némileg vizes bankót a pultra téve azt mondom: „Forró és erős kávé kérek a legjobból... és ölni tudnék egy cigarettáért...”

Raimont

Az Aranyvonat

1913. január 8.

Emlékszem, hideg januári tél volt, amikor otthonom felé átutazóban egy kisváros vasútállomásán kellett éjszakáznom. Az utolsó postakocsival érkeztem, de már seholy nem kaptam aznap estére szállást, így kényszerültem rá, hogy a jéghideg estémet a vasútállomáson töltssem, ahonnan úgyszólván tovább indultam volna.

Az egyszerűen berendezett állomáson a leglátványosabb dolgot is a természet produkálta és én úgy döntöttem, hogy a jégvirágos ablakon nézelődöm kifelé. Azon gondolkodtam, hogy mennyire leegyszerűsítette az emberek életét a vasút. Felszállunk az egyik megállóban és leszállunk úti célunknál. Közben kényelmesen utazunk, nem zötykölődünk a sáros utakon, mint a lovas kocsikkal, nem kell foglalkoznunk a csomagjaink nehézkes cipelésével, mert a hordárok mindent elintéznek helyettünk. Nem kell rohannunk jegyet vásárolni, miközben majdnem lekéssük a szerelvény indítását, mert ha elővételben vesszük meg helyre szóló jegyünket, időben el tudjuk foglalni azt... és végül, de nem utolsó sorban gyönyörű tájakat csodálhatunk meg, miközben pár óra alatt megérkezünk eltervezett utunk végére.

Ez az isten háta mögötti kisváros vasútállomása két pár sínnel rendelkezett. Egy az érkező vonatoknak, egy az induló gőzösöknek fenntartva. Gőzös... Milyen leleményes az emberi agy, hogy szénből és vízből olyan energiát tud előállítani, amely energia szélesebben tud repíteni egy vasparipát.

Gondolataimból egy érdes, öreg hang zökkenett ki hirtelen.

- Egyedül az éjszaka közepén a kihalt vasútállomás veszélyes lehet, uram. A környék tele van ilyenkor rablókkel és útonállókkal. Én a maga helyében máshol tölteném el az éjszakát...

Annyira fáradt és elgyötört voltam, hogy megfordulni sem volt erőm, ezért csak félvállról válaszoltam neki a vállam felett.

- Összes vagyonom a szívem és a lelkem, amikkel érzek, na meg a kezem, amivel néha írogatni szoktam, úgyhogy nem félek a gazemberektől - aztán eszembe jutott, hogy ő is itt van -, különben is, ha annyira veszélyes az éjszaka, akkor maga miért van itt?

- Én más vagyok, amolyan éjjeli vándor. Már hozzászóltam a veszélyhez... - mondta fáradt hangon.

Még mindig nem fordultam meg. Szívcsékét rajzoltam a jégvirágos ablakra és a vonalakon keresztül sandítottam kifelé. Az öreg, amikor észrevette, hogy nem igazán figyelek rá, keményebben szólott hozzám.

- Menjen innen el! - emelte fel a hangját. - Menjen, mielőtt befut az Aranyvonat!

- Aranyvonat? - kérdeztem szórakozottan. - Az meg mi? Talán valami különjárat?

- Az Aranyvonat évtizedek óta közlekedik. Ördögi egy szerkezet. Az állomások beleremegnek a közeledtében - hangja vészjóslóan csenget, de én nem hallgattam rá. - Felfalja az utasokat és lelkekkel működnek a dugattyúi. A kéménye vért fröcsköl, a hangja, mint egy pokolbéli szörnyetegé! Tülkölése, mint egy vadállat hörgése, kerekének csikorgása ördögi sikoly! Nincs ember, aki túlélne a vele való találkozást! Aki egyszer az útjába kerül, vagy felszáll rá, többé nem menekülhet.

- Ez csak egy legenda, ugye? - kérdeztem még mindig az ablakra rajzolgatva.

- Az Aranyvonat létezik! Én is utaztam rajta! - dübörgött a hangja mérgesen.

- És mi történt? - érdeklődtem.

- Meghaltam...

Mintha puskából lőttek volna ki, úgy fordultam meg a tengelyem körül, de már csak egy oszladozó, emberi körvonalakat ábrázoló felhőt láttam magam mögött. A következő pillanatban kinyílt a váróterem ajtaja - melyre össze is rezzenem egy pillanatra -, és egy fiatal pár lépett be rajta beszélgetve. Az állomás fali órájára néztem, volt még fél óram a vonatom érkezéséig. A fiatalok leültek a pénztár mellé egy padra és tovább folytatták a beszélgetést.

Tényleg egy szellemmel beszélgettem az elmúlt néhány percben? - futott át fejemben a megdöbbenés kérdése. - Vagy csak a fáradság játszott velem?

Kabátom ujjával letöröltem az ablakról a párát egy nagy részen és kinéztem rajta. A peronon is várakoztak néhányan. Egy öregúr utazókabátban, cylinderben szivarozgatott, nagy füstkarikákat eregetve szakállal alól. Kezében kézi poggyással mustrálgatta a téli csillagos eget. Az ajtótól nem messze három vasutas munkás várakozott koszos munkásruhában. Néha nagyokat nevettek egymás ugratásain, néha pedig komolyan mutogattak a sínek és a félreállított tehergagyonok felé. Jobbra tőlük egy idősebb hölgy állodagált egy tíz év körüli kövér fiúcskával. A fiú hátán hátizsák, az öreg hölgy kezében egy nagyobb táskát volt. Némák voltak, percekig néztem őket, de nem szóltak egymáshoz.

Ekkor szólalt meg először a hang, melyet nem tudok - és nem is fogok soha - elfelejteni azóta. Távoli, mély, öblös hangon, mint egy rekedt, sérült vadállat, vonyított föl egy vonat kürtje. Az állomás ablakai beleremegtek ebbe a pokoli trombitaszóba.

Néhány pillanatra csend lett a környéken. A vasutas munkások nem nevettek, a fiatal pár sem szólt egymáshoz hosszú másodpercekig. Aztán újra feldübörgött az ördögi sípszó. Az ember fülét szinte fizikailag sértette ez a hang. Semmi ismeretesez nem lehetett hasonlítani. Keveredett benne a gőzösök hangjelzése, vadállati üvöltéssel és valami földöntúli, nem evilági, démoni hörgéssel. Beleremegett a föld alattunk és megremegtek az állomás falai. Össze-rezzenem, a hátamon is felállt a szőr. Aztán valami iszonyatos bűz öntötte el az orrom. A szénpor füstös felhője vegyült a vér émelyítő és az égett hús felkavaró szagával, mely mintha kénes ködbe burkolódzott volna. Automatikus összehúztam magam és az ablak sarkából kémleltem kifelé jédten.

A fiatal pár felpattant helyéről és kiviharzott az állomás váróterméből. A többiek hunyorogva kémlelték a távot, ahol három lámpás fénye tűnt fel a hajnali éjszakában. Újra felrobajlott az idegen vonatkürt, majd lassan begördült az állomásra a síneken az Aranyvonat, gőzt és füstöt prűszkölve magából, mint egy megvadult bika.

Ahogy az ember végignézett rajta, bámulatos, fenséges és egyben félelmetes látványt nyújtott ez a masina. Lökhardtója egy erős, ék alakú fém rács volt... de aranyból voltak a kezei és a kis harangja is a vezetőfülké tetején. Vaskos kanzánjának szegecsei is ebből a nemes fémből készültek. Oldalán cirádás, aranyozott betűk ékeskedtek: URC (United Railroad Company) - Egyesült Vasúttársaság. Csupán csak

kettő kocsi húzott maga után, de mindkettőről el lehet mondani, hogy mind esztétikailag, mind technikailag igen magas szinten álltak. Az ajtók kinyitásánál arany korlátos lépcső gördült a fel- vagy leszállni készülő utasok elé, ébenfa oldalait arany ornamentika díszítette és e sárga nemesfémből készültek a poggyásztartók is a bőrrel bevont ülések fölött. Összességében az Aranyvonat látványa nem volt ijesztő, inkább csodálatra méltó és földöntúli látványt nyújtott, mely szinte csábította, vonzotta magához az embert. Hívogató volt mintha azt suttogná: „Gyere, ssszállj fel! Elvisszlek, merre mésssss?”

Erősen megkapaszkodtam az ablakpárkányba és félszemmel figyeltem az eseményeket, mert ami ezek után következett, az örökre belém égett és azóta is kísért rémálmaimban.

Az öreg hölgy és a kövér kisfiú egyáltalán nem önszántukból, megdelejezve felléptek a gőzös egyik aranyozott kocsi-jára, nem néztek se jobbra, se balra, csak maguk elé bambulva vették a lépcsőfokokat. Az utazó kocsi ablakai ekkor elsötétültek és a mozdony hatalmasat szusszantott, mintha nyugtázta volna az megtörténteket. Ahogy a furcsa páros helyet foglalt a bőrüléseken, szemképrázta fehér fények kezdtek el villódzni a vagonban. (A további események szinte másodpercek alatt forogtak le.)

Ami az utazó kocsiiban történt, arról tényleg csak felvillanó emlékképeim vannak, de láttam és hallottam, hogy az idős nő és unokája üvöltöttek, mint akiket nyúznak, hogy valami fogva tartja őket az üléseken, miközben mozdulni sem tudnak és mintha vonagló csápok hatoltak volna testükbe és mintha vérüket, testnedveiket szívták volna, úgy sorvadtak el pillanatról pillanatra. A mozdony kéménye vörös füstöt kezdett el öklendezni magából. Ék alakú lökhárítója hatalmas szájja változott tele éles, hegyes fogakkal. Lámpásai gonosz szemekként pásztázták a síneket, tetején lélekharangként kondult az apró aranycsengő belehasítva ebbe a kései sötétségbe.

Vér fröccsent az ablakra, ahonnan figyeltem ezeket a borzalmas dolgokat, és nem szégyen bevallani, hogy magam alá vizeltem félelmemben. Ekkor a mozdony több pontjából vöröses barna, nedvedző húskötelek nőttek ki, amelyek célba vették a peronon várakozó utasokat. Olyan gyorsan történt minden, hogy menekülésre nem is gondolhattak.

Az öreg, cilindres úrnak például szinte felnézni sem volt ideje, máris a derekára csavarodott ez a csápféleség, és mint egy tollpíhét, úgy repítette a rácsos-száj elé, amelynek tátongó, szörnnyeteg vigyora mögött látszott a lehelete(?) a hideg téli éjszakában. Mielőtt a férfi kiáltani tudott volna, a mozdony már leharapta a fejét s csak a nyakának csonkjából előtörő vér adott ki bugyborékoló hangot. Aztán a vonat szép lassan magába tömte a testet. Először kettéharapta mellkasánál, majd derekánál és végül ocsmányi pófájába pöckölte a lábakat, mint egy-egy szál ropit, miközben nagyokat pöfögve élvezte a csemegét.

Én így láttam a dolgot az ablak mögött reszketve. A borzasztó fogsort vér és húscsapatok borították. Mint azt már említettem, az események nagyon gyorsan, szinte egy időben történtek, csak leírásuk tart ennyi szenvedő percbé, hiszen azóta sem láttam ennyire rettenetes eseményt.

A fiatal halálra rémült párt egyszerre ragadta meg egy ilyen gőzölgő húskötél. Mint egy prédáját fogva tartó anakonda, úgy csavarodott rájuk egyre szorosabban és sűrűbben szorítva őket egymáshoz. Volt ebben a jelenetben valami groteszk romantika, hiszen egymás karjaiban, húsában, csontjában, alélva halni meg az igazi szerelem.

Ahogy a szorítás egyre erősebb és erősebb lett, csontok reccsenése hallatszott. Fájdalmas, de néma kiáltásra torzult a szerelmesek arca. Hangot már nem tudtak kiadni, mert a szörnnyeteg vonat mellkasukból az összes szuszt kipréselte és bordáikat eltörte, melyek még tüdejükbe is belefűrődtek, ahonnan sziszegve szökött el a véres levegő. Lassan a föld fölé emelte őket az Aranyvonat és a mozdonyvezető fülkéhez közelítette őket. Még ekkor is hallani lehetett a törékeny csontok pattanó hangjait. Már nem érzékelték a fájdalmat, mind a ketten halottak voltak. Élettelen testükből vér csepegett a peronra. A csáp - amely fogva tartotta őket - meglóbálta az elernyedte testeket és laza mozdulattal a vonat lángoló kazánjába hajította őket. Újra beledübörgött az éjszakába ennek a démoni gőzmasinának a kürtje. Azt hittem, beszakad a dobhártyám ettől az embertelen zajtól, befogtam a fülem, ajkaim hangtalan kiáltásra nyíltak. Mozdulni sem mertem, csak figyeltem tovább azt a pokoli mészárszéket.

A három pályamunkást is elkapta egy-egy ilyen nyúlvány. Az elsőt a lábánál fogta meg. Egy gyors mozdulattal felemelte és úgy vágta földhöz, hogy a munkás feje szétloccsant az állomás kemény kőven, majd a fej nélküli testet csörömpölve vágta be első kocsijának egyik csukott üvegablakán. Őrült fények villogtak megint a vagon belsejében, néhány másodpercre még engem is elvakított ez a különös ragyogású fényjáték.

A második dolgozni induló férfinak a derekára fonódott ez a vonatból kinövő „húskígyó”. Kapálózva és kiabálva próbálta meg lefejtetni magáról a szorító köteléket, de nem sikerült neki. Ő is a levegőbe emelkedett és a gőzös a menekülni próbáló embert most a vagonjai fölé emelte. A második aranycirádás utasszállító kocsi teteje hirtelen kettérepedt és ebből a hasadékból, furcsa, bizarr, égbenyúló kezek nyújtottak ki, mint az éhes kismadarak tátogó csőrei, amikor anyjuk finom falatot hoz nekik. Száz és száz elkárhozott lélek kapálózott, egymást taposva valami étel után, ami megkönnyebbülést hozhatna talán nekik. Az Aranyvonat ezen kísérletek kezei közé dobta áldozatát, aki kétségbeesve próbált menekülni a kéz tenger szorításából, de a végén szinte minden testrészét megragadták ezek az éhes szellemek. Letépték karjait, lábait; a bőrét, a húsát nyúzták; a csontjait szaggatták és végül teljesen szétszedték ezt a kínok között vergődő, véres emberi testet.

A harmadik vasúti alkalmazott szemfülesen szökéssel próbálkozott. Majdnem a peron végéig jutott gyors futásával, amikor a nyakára tekeredett egy gennyes, hosszú csáp. A gőzös nem tétozózott, egyenesen kéményébe rakta a férfit, amely most úgy kezdett el működni, mint egy húsdaráló. A halálra ítélt személy visítva próbálta kezeivel kitámasztani magát a kémény széleibe, de az csak húzta-húzta be magába már a vasutas lábait örölvé. Arcába saját vére fröccsent, miközben ordítva próbált kiszabadulni. Húsdarabok és csontszilánkok repültek szanaszét, ahogy az éles örvény magába szippantotta a szenvedő testet egészen addig, amíg teljesen el nem tűnt ebben a pokoli, füstölő kürtőben.

Meghalt mindenki... Vér és emberi maradványok borították a vonatot, a peront és az állomás falait. Az aranyvonat elégedetten szuszogott, lámpái élesen vágta bele a hajnali sötétségbe. Ekkor furcsa dolog történt. A szerelvény utolsó kocsijának, utolsó ajtaja kinyílt és egy vékony, magas, sápadt bőrű ballonkabátos alak lépet ki rajta az állomás peronjára. Szűkre szabott, éles szemével kutatva nézett körbe, majd megfordult és a kocsi-feljáró korlátját simogatva, valami ismeretlen nyelven kezdett el hangosan kántálni:

„Gorrath tah, niggallah Cthulhu,
Szoggath Tak! Krrahh via Kroggoth
Si mullah Gorrath tah!”

Még egyszer körbenézett, majd szép lassan visszasétált a vagonba. Ezután hihetetlen dolog történt. A szétszórt vér, húscscafatok és csontdarabkák mind az Aranyvonat felé kezdett el araszolni, folyni, vonaglani, gördülni, repülni, egészen addig, amíg egybe nem olvadtak a sárga szerelvény részeivel. Az egyik kerék felszippanzott egy nagy adag vért, egy ablakon egy darab bőr suhant be, a mozdony lépcsőin egy hosszú csont „gurult” felfelé és így folytatódott tovább ez az iszonyat. A jelenet addig tartott, amíg meg nem tisztult teljesen az állomás. Amikor az utolsó vércsepp is a szerelvény részévé vált, a mozdony nagyot fújtatott, sebességbe kap-

Petyov

A láda

Nem tudja, mi van a ládában... azt viszont igen, hogy rendkívül értékes lehet, máskülönben nem kérte volna az apja, hogy halála után vele együtt temessék el azt a föld alá.

Sok-sok arany és drágakő! – gondolja magában a fiú, miközben rövidnyelű ásójával egy frissen hantolt ágyás fölé hajol. – Egészen biztos valami mesés kincs... arany, ezüst és drágakövek, csupa-csupa olyan dolog, amitől még holtában sem akart megválni az a vén zsugori csontváz...

Mind ez a gazdagság már a szertartás óta a lelki szemei előtt lebegett, hiába próbálta nyugalomra inteni magát a nap folyamán többször is. Az est leszálltával azonban végre elérkezett az ő ideje. Gyorsan végig rohant a falu főutcáján, s miután megbizonyosodott afelől, hogy nem látja és nem is követi őt senki, sietve felkaptatott a templom melletti temetődombra.

Most viszont apja sírja fölé hajolva ismét elfogja az a zsigeri érzés, amely akkor is elfogta őt, amikor átlépte ennek a sírkertnek a rozsdás, nyikorgó kapuját.

Valaki figyel engem – gondolja –, rajtam kívül van itt még valaki más is... vagy mások... és azok figyelnek engem!

Hevesen dobogó szívvel körülhordozza tekintetét az újholdi sötétségen, ám bárhogyan mereszi is a szemét, a fejfák rendezetlen tömegén, illetve a köztük lomhán tekerő ködkigyókon kívül nem lát semmi érdemlegest. Bal kezével gyorsan végigsimít gyöngyöző homlokán, majd egy mély sóhajtással elintézve a dolgot, nagy kapkodással nekifog ásni.

A talaj nem meglepő módon laza, hiszen a sírgödöröt még csak pár órája temették be a sírásók. Ennek hála azonban ő is gyorsabban tud haladni a munkájával: és miközben mind mélyebbre és mélyebbre, mohóbban és mohóbban lapátolja a nyirkos földet – amelyből egyre több gyökér- és félbevágott gilisztadarab fordul ki –, az ásójának éle egyszerre csak valami keménybe ütközik – a koporsó fedelébe. Nyomban beugrik a gödörbe, térdeire ereszkedik és tenyerével félresöpri a maradék koszt; aztán ismét megragadja az ásót és hatalmas erővel rácsap a fára. Megismétli még párszor a műveletet, míg nem a hatodik csapásnál hirtelen engedni látszik a tető. Még egy utolsót lesújt rá és a koporsó végre kinyílik.

Halott apja tekint vissza rá. Arca sápadt. De ami igazán megrémíti az az, hogy a szemei nyitva vannak... és ezekben a szemekben nemcsak rémület, hanem absztrakt módon valami súlyos fenyegetés is megbújik! A keresett láda pedig ott rejtőzik élettelen ujjai között.

csolt és kigördült az állomásról.

Ahogy jóllakottan elhaladt előttem, észrevettem az egyik ablak mögött azt a sovány alakot, ahogy engem bámul és rám vigyorog. Az ereimben megfagyott a vér.

Szemtanúnak, hírvivőnek hagytak!!!

A megtörtént események után se éjelem, se nappalom. Esetleg, ha valakinek elmesélném ezt a történetet, örülnék nézne, a hatóság pedig biztosan elmeógyógyintézetbe zárna. A legjobb dolog, hogy kiüríthatom magamból ezt az egész örületet.

Tervezem, hogy visszatérek a tett helyszínére és elpusztítom a szörnyet, amit kétek, hogy sikerülne, de ha sikerülne is, örökre fogva tartja lelkem és az elmémet az a rettenetes éjszaka – örökre fogva tart az Aranyvonat...

Félelmetes! – hasít át a fiú fején a valóság. Ám a félelem nem olyan dolog, ami hathat a kapzsi szívére. Irgalom nélkül kitépi apjának merev öleléséből a ládát, kiteszítja azt a gödörből, majd ő maga is kimászik onnan. A fedelet viszont – akarva, akaratlanul – már nem rakta vissza, így a földet közvetlenül az apja testére szórja, szép lassan újra betemetve az árkot.

Miután végzett a munka kellemetlenebb részével, tekintetét a zsákmánya felé fordítja.

Gazdag vagyok... gazdag vagyok! Ez egészen hihetetlen – lebeg a szeme előtt már most a mérhetetlen vagyon gondolata. Magasra emeli az ásót, s akárcsak az előbb a koporsónál, egy jól célzott, erős lendülettel rávág a lakatra. Elsőre leesik.

Mielőtt azonban a ládát kinyitná, haragos dobbanást hall a talpa alatt, a koporsó irányából. Újra és újra ismétlődik... mind erősebben és gyorsabban, mintha valami túlvilági lovas nyargalna egy halhatatlan világ mezsgyéjéről az ő nagyon is halandó világába.

Mi történik? Én édes Istenem, könyörülj rajtam!

E szavakra hirtelen megszűnik a dobogás, átadva helyét egy halk, mélyen mormogó, ismerős hangnak. Az apja hangjának.

– Nem Isten az, aki megkegyelmez az embereknek, fiam! Még csak nem is én. Te, egyes egyedül te könyörülhetsz meg magadon. Hagyj békét a békétleneknek, s ne bolygass pokolbéli erőket, amelyek esetleg a veszedre törhetnek! Hagyd itt a ládát és hagyd itt ezt a helyet... hagyd itt ezt a helyet! – visszhangzanak apjának utolsó, síron túli szavai.

Aztán csend.

– Apám... Itt vagy még? – kérdezi fennhangon, de nem kap rá választ.

Fülében továbbra is zúg a csend.

Biztosan csak képzelődtem – morfondírozik magában, miközben újra a láda felé fordul. Hiába minden; apjának jó szándékú figyelmeztetése sem hat rá. Leszúrja a földbe az ásót, majd lehajol a faládához, hogy felhajtsa a tetejét. A zsanér halkán felnyög. S amikor ténylegesen kinyílik ennek az áhított gazdagságnak a nagyreményű tárháza, hirtelen olyan látvány tárul elébe, amelyre egyáltalán nem számított.

– Ez nem lehet igaz... nem, nem, nem... irgalom... kegyelelem! – ordítja reszketve, kétségbeesetten, üveges szemében vörösen izzó, démoni fénnel. Egyre csak ordít, egyre csendesebben... míg szép lassan el nem nyeli hangját az éjszaka.

A távolban templom harangja kondul... éjfél üt. Ezt azonban a fiú már nem hallhatja.

Anonymus R. Chynewa

A Manöver

1.

A kanyon vörös-barna fala már messziről zengett a ricsajtól. Vörösszín homok szitált, mit a kerge szél kapott fel, pörgetett meg, csak hogy pár méterrel odébb szórja szét. Elszáradt, vagy épp száradó félben lévő fűcsomók lettek így egyre vörösebb árnyalatúak, és ördögsekerek gurultak-pörögtek tova...

Az ork vigyorogva baktatott előre. Mellette két oldalt a kanyon fala meredeken tornyosult, és úgy tűnt, bármelyik pillanatban a baktató nyakába szakadhat... ám nem tette mégse, mint ahogy az elmúl évek alatt sem. Helyette inkább hűs árnyékot vetett az alant elhaladókra.

A fiatal ork vidám volt. Igaz, hogy már nagyon sok feladatot teljesített a kanyonon kívül, a sámán megbízásából, ám még mindig itt érezte magát... otthon. Itt, hol felnőtt, hol az apja is és annak a nagyapja is született, és felnőtt, és öregeedett meg... Hol a többi kölyök is született, kik most megpróbálnak elbújni előle a nagyobb kövek mögé, hogy a megfelelő pillanatban ráronthassanak apró fegyvereikkel.

Billy magában vigyorogva, gondosan ügyelt rá, hogy tekintetéből még csak véletlenül se lehessen kiolvasni, hogy észrevette őket.

Aztán persze már nem lehetett tovább halogatni a támadást, és az apró orkok kiabálva rárontottak. Ő úgy tett, mintha nagyon meglepődött volna, és hagyta, hogy az apróságok rácsimpaszkodjanak, és földre döntsék. Botocskák ütéseinek tucatjai csapódtak vastag bőrére, egy-két fogsor is belécsimpaszkodott, és ő hősiesen nevetve kezdte el csiklandozni támadóit. Hamarosan minden támadó gurult a nevetéstől, de hiába próbáltak menekülni, nem volt kegyelem.

Ám ösztöneit a vad játék közben sem tompította semmi; ennek köszönhető, hogy időben meghallotta a zajt. A halk, gyorsan erősödő, mechanikus zörejt. Rögvest beazonosította a hangot, és villámgyorsan ugrott be a kanyon falának tövébe, a kölykök nagy részét is magával rántva, az egyik nagyobb szikla mögé, ahonnan az imént ugrottak rá támadói.

Géppuska.

Forró ólom záporozott arra a helyre, mi még őrizte a pár pillanattal korábbi vad játék nyomát. Billy kiáltozva próbálta a kölyköket is fedezékbe hívni, de egy-két csöppség nem volt elég gyors... a lövedékek valósággal szétszaggatták a testeket.

A Farkas dühe nyomban fellángolt az orkban, elnyomva a gyászt, és dühösen kereste a lövések eredetét.

Nem kellett sokáig keresnie; a kanyon tetejénél alig lennebb egy méretes léghajó közeledett.

Nyavalyás goblinok! A bőrballon oldalán ott díszileg a Zöld Koponya, az alá felfüggesztett hajótest orrában pedig ott a halált okádó szerkezet, mellette pedig az a kis mitugrász töpörtyű, aki a kurlblit tekeri ész nélkül...

Ha nem volna ez a hajó, a kis söpredék nem merne az orkok közelébe, de még a százmérföldes körzetébe sem jönni! Ám valahogy szert tettek erre a masinára, és azóta azt támadják meg, akit csak akarnak... ám az orkok kanyonjába jönni azért mégiscsak túl megy minden határon!

Ezt meg kell bosszulni!

A hajó lassítás nélkül haladt tovább, úgy tűnt, a legkevésbé sem érdekli őket, hogy akikre rálöttek, azok túléltek-e.

Egy pillanatnyi sajnálatot sem engedve magának, ahogy egy másodpercnyi figyelmet sem a rémült orkpalántáknak, a tovasuhanó léghajó nyomába eredt. Azt nem tudta, hogy mi vette rá ezeket a százalmas lényeket a támadásra, de gondoskodni akart arról, hogy többet ilyen eszükbe se jusson! Viszont, ha a szerkezet előbb éri el a kanyon végét, ahol az ork barlangváros rejtőzött, akkor sajnálatosan sok orkvér fog kifolyni az erekből... Ezt semmiképp nem hagyhatta. Valamit tenni kell!

Váratlanul jutott eszébe a riadócső. Nem csoda, hogy eddig nem gondolt rá, hiszen azt még évekkkel ezelőtt építette Vincy, a részben zseniális, ám minden valószínűség szerint örült ork feltaláló, és azóta sem lett lelesztelve, mert hát ugyan ki venné a bátorságot, hogy megtámadja az ork kanyont... De most itt volt az alkalom, hogy éles tesztnek vessen alá! Ha nem sikerül, akkor a léghajó a meglepetés előnyével tudja megtámadni a Barlangvárost, és a nyavalyás kis goblinok túl sok orkkal tudnának végezni, mielőtt elmenekülnének, vagy elpusztulnak.

Billy meglehetősen biztos volt benne, hogy a goblinok így is-úgy is vesztenek...

Mindenesetre, ha népének csak egy kis figyelmeztetés kell, akkor rajta nem múlhat!

Minden erejére szükség volt, hogy a hajó mögött, - és alatt - maradvá tartani tudja a tempót, és közben vadul cikázó tekintettel kereste a riadócső egyik fülkáját. Még soha nem volt szüksége rá, de azért bízott benne, hogy időben észreveszi.

2.

Timothy kedvtelve heverészett a kövön. Az egyetlen ponton, hová besütött a nap, s hol szüksége lehetett arra a két legyezőt tartó nőstényre, akik ebben a pillanatban is őt legyezték. Formás keblük fel le ringott, ahogy mosolyogva hűtötték mind a követ, mind pedig Timothy sötét bőrét.

Timothy ugyan nem volt benne biztos, hogy ennek az egész legyezősdínek mi értelme van, de korábban látott pár képet valami nagyon gazdag emberi uralkodóról, aki ilyen szolgák közt heverészett, és úgy gondolta, ez a luxus, legyen bármilyen kevés értelmű is, neki is jár.

Még akkor is, ha az orkok bőre sokkal ellenállóbb a forróságnak, a hidegnek, mint az emberek sápatag bőre. Ám ami jár, az jár.

Timothy volt a törzsfőnöke az Orkkanyon-béli orkoknak, és ezt minden nap tudatta is az orkokkal. Minden nap megvert valakit, naponta többször is vicsorgott, és folyamatosan azon a kövön trónolt, a legyezők alatt.

Timothy nem volt egy lángész.

Ezért is lepődött meg annyira a kanyon végéből, a háta mögül felhangzó, recsegő szavakon.

„Ömm... haló? Hallotok? Hogy kell elindítani ezt az izét? A Farkasra... mindegy. Goblinok közelednek léghajón! Ismétlem, goblinok, léghajón! És van egy géppuskájuk!”

Timothy valóban nem volt egy lángész, de azért nem volt teljesen ostoba sem. Pár másodpercnyi bamba maga elé meredés után már harcra kész állapotban is volt! Fürgén felpattant az egyelőre tanácstalanul nézelődő nőstények közül, és elkiáltotta magát.

- HARC!

Erre persze rögvést mozgásba lendült az ork hadigépezet. A fedetlen keblű nőstények vérszomjas tekintettel hajtották el a legyezőket, és vették elő méretes csatabárdjukat a hátuk mögül, és ezzel együtt a kanyon többi orkja is hörögve kezdett fegyverkezni.

Nem tartott sokáig.

Mire a léghajó feltűnt a kanyon távolabbi kanyarulatában, az orkok már el is foglalták a falakba rejtett tüzelőállásokat. Olyan gyorsan szaladtak fel a pusztá falon, mintha csak lépcső tettek volna, s mivel bőrük színe közelítette a falét, így gyakorlatilag észrevehetetlenek voltak a goblinok számára.

- Vajon mi okból támadnak? - Tűnődött Timothy, a közeledő léghajót figyelve. - Talán el akarják foglalni a kanyont? Szó mi szó, nagyon jól védhető helyen van... sok a barlang... kényelmes... Vagy talán a nőinkre fáj a foguk? Egy pillanatig eljátszódott a gondolattal, hogy mit csinálna egy ork nőstény, ha egy goblin akarná magáévá tenni, és hogy mennyi maradna azután a goblinból... és hogy lehetne-e azután a maradványokat goblinnak nevezni... aztán vigyorogva elhessegette a gondolatot.

Végül annyiban maradt magával, hogy a goblinok hülyék, és kész.

A léghajó már nagyon közel volt, de azért megkockáztatott egy gyors körülpillantást.

A falon, a különböző magasságokban kialakított lő-állásokban az ork horda tagjai már alig bírták visszatarítani magukat; a méretes markok csatabárdok, pallosok, buzogányok, és forgótáras pisztolyok markolatára feszültek. Voltak már olyan botor népek, kik megpróbálták elfoglalni a Barlangvárost, de goblinok... még soha.

Pusztulniuk kell.

3.

A kanyon falai egy ponton nagyon összeszűkülnek, mielőtt tovább haladva kiszélesednének, és a barlangváros „előterében” végződnének. Billy nem értett különösebben a léghajókhoz, de abban biztos volt, hogy ez a szerkezet csak azon a helyen, az ork város bejáratánál képes megfordulni, tehát ez a támadás... vagy nagyon meggondolatlan, vagy egy öngyilkos akció. A tat alatt három méretes hajócsavar forgott, a hajó gerince mentén pedig több ponton is zöldre mázolt csövek bukkantak elő a testből, sűrű fekete füstöt okádva... A jármű sebességéből ítélve, nem lesz képes időben lefékezni, és bele fog rohanni a kanyon végébe, egyenesen a törzsfőnök kedvenc napozóköve fölé... ha egyáltalán át jut a szűkületen. Elég egy apró kis hiba a számításban, és a sziklafal valamelyik kiálló pereme végighasítja a ballon oldalát, és a szerkentyű már le is zuhan...

Billy reménykedett benne, hogy így lesz, és minden erejét beleadta a rohanásba. Fegyverei ott pihentek kezében, de egyelőre nem szándékozott lőni velük, hiszen ki tudja, mikor lesz újra lehetősége tárazni. Egyébként sem látott egyetlen goblin sem a fedélzeten, már az is eltűnt a szeme előtt, aki az imént a géppuskát kezelte, hiszen kívül esett látószögéből...

Erről megint az eszébe jutott az a két kölyök, kiket megölt a goblin, s a düh újra fellángolt benne. Ez pedig, ha lehet, még gyorsabb rohanásra ösztökélte.

Rájött, hogy kezdi utolérni a léghajót! Úgy tűnt, a kis mocskok tényleg megtanulták kezelni a járművet, és most lassítanak, mielőtt áthaladnak a szoroson. Billy biztosra vette, hogy amazok nem is sejtik, ki lohol a nyomukban.

4.

A goblíkirály nem bírt megnyugodni. A mocskos kis orkoknak pusztulniuk kell! Kétszáz harcra kész goblínt hozott magával a hadjáratba, ennyinek elégnek kell lennie! Ide-oda ugrándozott, kezében a sörétest rázva, és harci kiabálásával folyamatosan harcra buzdította legénységét. Azok ugyanolyan lelkesülten kiáltoztak, bár némileg artikulálatlanabb eredménnyel.

A zsvíj közben alig lehetett hallani, amint a géppuska felugrat a fedélzeten.

- Mi volt ez? Ki tüzelt? Megmondtam, hogy meglepetésszerűen kell támadnunk! Ki rontotta el?? Vágjátok le a fejét! De rögvést! Ne tüzeljétek, megmondtam!

Valamelyik lelkes katonája már végre is hajtotta a parancsot, és a géppuska kezelőjének feje begurult a tömeg lábai közé.

Még egy goblin jelent meg a hajó gyomrában, a gőzgépekkel szomszédos kamrában.

- Királyom! Baj van!

A király kérdően nézett rá, és a hírhözó nem tudta eldönteni, hogy ókirályi goblínsága nem értette a szavait az egyre fokozódó harci hevület zsvíjaja miatt, vagy csak a folytatásra kíváncsi. Aztán meglátta a géppuskás fejét az egyik sarokban, és rájött, hogy mondandója nem is annyira fontos... Zavartan vigyorogva és hajlongva kihátrált a helyséből.

A goblíkirály pedig önelégülten fordult vissza hadserege felé. Mindig ez van! Ha elég meggyőzően kérdez vissza a problémákra, azok valahogy rögvést... megoldódnak!

A hetes számú gépkezelő goblin rájött, hogy teljesen mindegy, mit mondott volna a királynak, így is úgy is lassítani kell, mielőtt bekövetkezhetne a meglepetésszerű támadás. Hiszen az sem biztos, a ballon egyáltalán átfér a szoroson... Úgy vélte, meg kellene emelkedni, hogy a sokkal karcsúbb hajótestnek keljen csak átcusszannia a falak szorításán, de tudta, hogy ebbe a király nem egyezne bele... hiszen akkor oda a „meglepetés ereje”. Ám még ő is tudta, hogy annak akkor lett annyi, mikor a géppuskás tüzelni kezdett.

A hetes számú gépkezelő egyre nagyobb gombócot érzett a torkában, és egyre biztosabb volt benne, hogy ennek a támadásnak semmi értelme. De az biztos, hogy nem ő lesz az, aki ezt elmondja a királynak!

5.

A léghajó szinte megállt! Úgy tűnt, a kormányosa nagyon óvatosan próbál átlavírozni a falak közt, nem törődve azzal, hogy így a Barlangváros minden tagja jó alaposan megfigyelheti a járművet... hát meglepődni biztos nem fognak!

Billy nagyon remélte, hogy az imént figyelmeztetése nem talált süket fülekre, és mostanra minden ork elfoglalta a védekező állásokat. Ettől függetlenül nem lassított, és a jobb oldali falon elkezdett felfelé ugrálni. Kiszögellésről

párkányra, párkányról egy apró lábtámaszra, onnan egy újabb kiszögellésre lendült, így egyre feljebb jutva, alig valamit veszítve sebességéből.

Ha a goblinok közül bárki figyelt volna hátrafelé, azt láthatták volna, amint egy pisztolyos ork felszalad a falon, egyenesen feléjük!

De a goblinok nem gondoltak ilyesmire. A goblinok, úgy nagy általánosságban, nemigen gondoltak semmire, a mézszárláson kívül. S ha voltak is köztük olyanok, akik egy kicsit eszesebbek lettek volna, bölcsen hallgattak.

Még egy utolsó lendület, és Billy a léghajó fedélzetére érkezett.

Tekintete körbe villant, gondosan ügyelve rá, hogy pisztolyai mindig arra nézzenek, amerre ő. Első pillantása a géppuskára esett, a hajó orrában, gazdátlanul. Aztán ahogy körbe fordult, észrevett egy egyszerű csapóajtót, mi a szerkezet belsejébe vezethetett, majd befejezve a fordulatot egy üvegezett felépítményre esett a pillantása, az ablak mögött egy hatalmas kormánykerékkel, a kormánykerék mögött pedig egy tágra nyílt szemű goblinnal. A pisztolyok elsültek, a goblin mögötti falon pedig a zöld keveredett a pirossal.

Az ork beugrott a fülkébe, és végig nézett a véres műszereken. Volt itt minden, tucatnyi mutató, több kar, egy gramofontölcsér, egy a padlóban elvesző zsinag, pár pedál... rájött, hogy fogalma sincs arról, mit lehetne itt tenni. Valahogy meg kellene állítani a hajót, de hogyan?...

Váratlanul felkiáltott a tölcser, egyenesen a fülébe üvöltve. „Még mindig túl gyors! Te szerencsétlen, lépj a...”

Bármit is akart közölni a rejtélyes hang, nem fejezhette be; pisztolygolyók zúzták ripityára a hangszórót.

Billy kezdett nagyon elbizonytalanodni. Valahogy meg kell állítani ezt a monstrot, mindenáron! Nem lelassítani akarta, hanem végleg megállítani. Pánikszzerűen kezdte rángatni a karokat, nyomkodni a gombokat, tekergetni a görgőket, taposni a pedálokat... A léghajó váratlanul nekilódult, balra lendült, és jobbra kanyarodott egyszerre.

Apró kis ablakok nyíltak a hajótest mindkét oldalán.

6.

Az erőteljes lendülettől a Goblinkirály ha lehet, még nagyobb izgalomba lovalta magát.

- Megjöttünk! Támadás! Meglepetés! Tűz! - Makogta idegesen, és végigrugdosta az ágyúkezelőket. Célozni nemigen volt idő, de nem is kell, hiszen a tervek szerint a hajó mindkét oldalán az orkóktól nyüzsgő barlangoknak kell sorakoznia. Szinte már a szájában érezte a győzelem ízét, ahogy az első sortűz után kiadta a parancsot egy másodikra, majd pedig a fedélzetre vezető lépcsőhöz utasította a csapatot, és egy hangos „TÁMADÁÁS!” kiáltással maga elé engedte őket.

És a goblinok lelkes üvöltéssel áramlottak ki a fedélzetre a csapóajtón keresztül.

7.

Timothy nemigen értette a goblinok stratégiáját, de kétségtelennek tűnt, hogy mesterien kezelik a léghajót. Alighogy átjutottak a Barlangváros bejáratát képező szoroson, a hajótest új lendületet kapott, majd a döbbsen ork tekintetek keresztüzében bravúrosan keresztbe fordult, és a bal oldalával előre folytatta az útját... hihetetlennek tűnt, hogy egy ilyen kényes szerkezet képes ilyen manőverre.

Aztán kis ablakok nyíltak a hajótesten, és kerek acélcsővek bújtak elő rajtuk... és a következő pillanatban ágyútűz zúdult a kanyon végét képező sziklafalra. Arra a tömör sziklafalra, mi egyrészt még túl messze volt az ágyúknak, s így vasgolyókkal szórták meg az egész kanyont, másrészt amúgy sem tartalmazott egyetlen barlangnyílást sem, mivel az a fal túlságosan kemény sziklákat tartalmazott a barlangfúráshoz...

Ezzel egyetemben a másik irányba is ágyútűz zúdult, ahol megint csak nem találhattak semmi értelmes célpontot, tekintve, hogy arról jöttek be a Barlangváros „főterére”. Ebben az irányban is beterítették a kanyont ártalmatlan vasgolyókkal.

Timothy egyre kevésbé értette a goblinok stratégiáját. Ám ez a legkevésbé sem zavarta abban, hogy kiadja a parancsot a támadásra.

8.

Billy összességében elégedett volt magával. Nem hogy megállította a léghajót, de meg is hiúsította a goblinok hadicseleit, ha lehet egyáltalán annak nevezni. A kanyon két faláról orkok ugrottak a fedélzetre és a ballonra, pár másodperccel korábban, mint hogy a goblinok előjöttek volna a csapóajtó mögül. Az ágyúfüst csípte a szemeket, de az orkok legalább tudták, mi is történik éppen. Nem úgy a goblinok. Közülük néhányan anélkül pusztultak el, hogy egy árva orkot is láttak volna... ugyanis még most is meg voltak róla győződve, hogy a léghajó két oldalán sziklafalak vannak... és megpróbálták átugrani rá. A szerencsésebbeknek nem tisztult ki a szemükből a füst, mielőtt puffanva földet nem értek.

A goblinkirály az utolsó közt pusztult el, puskájával megsebesítve egyet ellenfelei közül, mielőtt azok széttépték volna. Közben végig valami adósságról visítozott, de senki nem figyelt rá oda annyira, hogy ez egy másodperccel is késleltesse a halálát.

Billy magabiztosan, és némileg kiszínezve mesélte el a történeteket, minek hatására mindenki számára egyértelművé vált, hogy a goblinok csapnivaló kormányosok, Billynek viszont remek érzéke van a léghajóhoz... így hát Timothy nagy lelkesen a kölyökre bízta a léghajó irányítását, egyzsersmind a kapitányságot is. A támadás során elhalálozott pár orkra pedig már egy héttel sem emlékezett senki.

És a törzsfőnök ismét csak megbizonyosodhatott róla, hogy pókeradósságot megadni - botorság.

szli

Szenvedélybetegségek jelei

A család szerepe egyre nagyobb a szenvedélybetegségek kialakulásában és fenntartásában. A diszfunkcionális családban az erőszkak viselkedés mindennapos konfliktusok forrása. Mi váltja ki és mi táplálja azokat a szenvedélybetegségeket, amik sűrű hálót fonnak az ember gondolkodására? Gyakran télenül állunk és nem értjük, hogy juthatott el gyermekünk vagy más hozzátartozónk olyan mélyre, ahonnan már képtelen saját erejéből visszakapaszkodni. Az esetek 90%-ában a család és az emberi kapcsolatok is hozzájárulnak ahhoz, hogy szeretteink elindulnak a lejtőn. Sajnos Magyarországon évről évre nő a szenvedélybetegtek száma, köztük egyre több a kóros játékfüggő.

A számítógépes függőség több annál, hogy a gyermek szeret játszani egy bizonyos játékot. A kötődés olyan erős, hogy megvonása dühkitörést és agressziót vált ki a gyerekből. A számítógépről való letiltással szabályos elvonási tünetek jönnek létre, ami nyugtalanságban, szorongásban, pánikban, esetleg vad indulatban nyilvánul meg. A mentális jelek segélykiáltások, amik mindig ott lépnek fel, ahol a gyermek valamilyen érzelmi szempontból magányosnak és elhagyottként érzi magát. Úgy véli, hogy nem kap meg valamit, és ezt a hiányt akarja pótolni a játék segítségével. Az esetek nagy százalékában a gyermekek nincsenek tisztában a cselekedeteik és a lelki dolgaik összefüggésével, a szülő egyszer csak azt tapasztalja, hogy a gyermeke nem tud már meglegni a számítógépes játékok által nyújtott talmi ideák és az azok által nyújtott virtuális világ nélkül, ahol a kudarcai eltűnnek, sikeres és eredményes lesz.

A számítógépes játékfüggés tünetei nyilvánvalóak, de a szülő nem veszi ezeket a jeleket. A függőség olyan magatartásmódok sorozatát hozza felszínre, amelyeket addig nem tapasztaltunk gyermekünkön. A beteg személyiség nem tud lemondani róla, még akkor sem, ha ezek testi, lelki és szociális ártalmait érzi, vagy családja, környezete tiltja. A függőség azonban nem csak anyagokkal szemben alakulhat ki, lehet televízió vagy számítógép, chat, vásárlás függőség is. Valahogy úgy indul az egész, hogy a gyermek látva, beszélgetve másokkal kipróbálja a számítógépes játékokat. Amikor a környezete nem eléggé inger dús számára, szülei elhanyagolják, nem képesek sikereket elérni a tanulásban, emberi kapcsolatban, nincs célja, értelmetlenné válik az élete (nincsenek programok, a szülők elfoglaltak, problémák vannak körülötte), akkor a gyermek olyan világba menekül, ahol ezek a problémák nincsenek jelen.

Ha a gyermeke egyre több időt tölt a gép előtt, az iskolából hazatérve bezárkózik a szobába, és ha benyit a szülő, agresszív indulatos hangon válaszol, nem érdekli a családja, nem éhes, elhanyagolja alapvető szociális szükségleteit, nem fontosak már számára azok a dolgok, amik eddig meghatározták életét, kezdi elhanyagolni a hobbijait, melyeket régen szeretett, csak arról tud beszélgetni, hogy mit csinált, hol tart éppen a játékban. A baráti kapcsolatai is egyre inkább áthelyeződnek a virtuális világba, a tanulmányi eredménye fokozatosan romlik, egyre kevesebbet tanul, azt mondja, a számítógépen kell elkészítenie a házi feladatot, a realitásérzéke változik, egyre erősebb a „sikerforrás” utáni vágya, a számítógépes játékok során elért eredmény hajszo-lása. A gyermek gyakran elhiti a szülővel, hogy a számítógép már elavult és venni kell egy jobb, modernebb gépet, mert ez már lassú. Az igazi ok azonban az, hogy a számítógépes játék csak bizonyos hardverek együttes megléte mellett futtatható, amihez a tájékozatlan szülőket értelmetlen beruházásokba hajszo-lja.

A szülőnek gyakran nincs meg az alapismerete ahhoz, hogy felismerje a gyermeke átveréseit. Az ilyen gyerekek a könyvtárakat is csak a szenvedélyeik csillapítására használják, a szülő gyakran csak annyit tud gyermekéről, hogy délután gyermeke a könyvtárba ment, de azt nem tudja, hogy ott csak játékszenvedélyének hódol, amíg el nem fogy a pénze, játszik megállás nélkül, nem eszik, nem iszik, majd addig bolyong, amíg újabb pénzt nem szerez, amivel csillapíthatja a játékszenvedélyét. Ezek a gyerekek értelmetlenül lődörögnek, és csak azon jár az agyuk, hogy tudnának egy újabb potya körre szert tenni. Tekintetük fáradtságról, kimerültségről árulkodik, nincs az arcukon érzelmek már semmi jele, amint megkapják a lehetőséget a számítógép használatához, a türelmetlenség és remegő feszültség átalakul kétségbeesett izgalommá és mindenén át gázolva rontanak szenvedélyük tárgyához.

Akkor vesszük észre a betegséget, amikor ki akarjuk kapcsolni velük a számítógépet, ugyanis nem képesek rá. Amikor megszakad az internetkapcsolat, dühösen és kétségbeesetten, gyűlöletes arccal akarják elpusztítani a környezetükben található tárgyakat. A tehetetlen düh elképesztő agresszivitást hoz a felszínre, ami a legsúlyosabb bűncselekmények elkövetésére szolgáltat mentális háttérrel. Összeszoritott ökölrel és dühös tekintettel bolyongnak türelmetlenül enyhülést remélve.

A szenvedélybeteg gyermek már elképzelni sem tudja az életét számítógép nélkül, lehangolt, depressziós és szorongó, ha nem játszat, gyakran fáradt, álmos, a szemizom egyensúlyának zavarát okozhatja a túlzott számítógép használat, ami szédülést okozhat, krónikus szemgyulladások keletkeznek, szemégés, szemfáradtság, kötőhártya-vörösség, szárazságérzet, betűk összefolyása, fejfájás, a szemhéjszéli bőr vörössége vagy gyulladása, szűrő érzés vagy könnyezés tapasztalható. Ha ezeket észleli a szülő, joggal gyanakodhat arra, hogy a gyermeke hazugságokkal leplezi sajátos életvitelét. A játékhoz pénz kell, ha otthon nem engedik a számítógéphez, amit akár bűncselekmény árán is megszerez.

A gyermek időérzéke leromlik, megfelelkezik biológiai szükségleteiről (evés, ivás, pihenés, tanulás) a játék közben. Nem érdekli más, csak a játék, nem is érzi, hogy amit csinál,

probléma lenne, a dolgok fontossági sorrendje átalakul, olyan világot teremt magának, amiben nincs helye a problémáknak, és ha a szülő ki akarja ragadni ebből a közegből, akkor meglepő ellenállásra számíthat. A fiatalok jóval több időt töltenek el a számítógép előtt, mint amennyit eredetileg kellene. Fokozatosan elszigetelődnek, lógnak az iskolából, rosszul alszanak és deviáns lesz a viselkedésük.

Nagy segítség lenne, ha a szülők odafigyelnének a gyermekeikre és tudnák, milyen programokat használ a csemetéjük. A számítógépes játékok, elsősorban a fiúk figyelmét keltik fel. Társadalmi párbeszédre és az oktatás megváltoztatására van szükség. Emellett fontos, hogy a fiatalok megtanulják a családban a tiszteletet, és nagyobb figyelmet kapjanak az emberi kapcsolatok. A beteg a saját erejét használja fel a betegség legyőzésére. Hiszen a szenvedélybetegséget csak legyőzni lehet, gyógyítani nem. Minimálisan 3 hónap szeparáció és csoportterápiás kontroll segíti elő az átalakulást. A gyerekek mesterséges örömforrást keresnek a játékokban, ergo ezt kell pótolni ahhoz, hogy elfelejtsék, illetve ne keressék az olcsó eufóriát. A viselkedési addikcióktól való elfordulás a legnehezebb, ha a beteg nem tud ellenállni a kísértésnek, később sem tudja abbahagyni szokását, vagy kényszeresen visszatér hozzá. Mindezek következtében beszűkül és korlátozódik egyetlen szenvedélyre.

Hibás énképek esetén előfordulhatnak a kóros feszültség-levezetésnek egészen extrém megnyilvánulásai. Kényszeresen kárt tehet magában, de az önsértő viselkedésnek nem az öngyilkosság, hanem a feszültség levezetése a célja. A virtuális világban, amit a játék ad, teljesül a vágy, hogy itt ellentétben a valósággal, ők lehetnek a legkiválóbbak, legnagyobbak, legerősebbek, legszebbek. Könnyebben szocializálódhatnak ebben a világban a legkisebb nehézség nélkül. Sokan azért kezdenek el játszani, mert elesettnek és jelentéktelennek érzik magukat igazi lehetőségeik, korlátaik között, a játékban pedig egyszerűen hatalmasokká, híresekké válhatnak.

Ebben a világában a kapott szerep megváltoztatja a helyes helyzet felismerésünket, önértékelésünket, itt képesek vagyunk helytállni és elviselni a nehézségeket, szembesülni a szürke hétköznapi problémáival. Szinte rezisztenssé válnak a külső ingerekkel szemben, újra és újra visszaesnek a játék világába, ahol minden egyszerű és könnyebb. Ha a játékszenvedély menekülés a valós problémák elől, akkor az veszélyes betegség. A szülők, tanárok feladata, hogy eltérítsék a fiatalokat a túlzásba vitt játéktól azzal, hogy kommunikálnak velük, segítenek a problémáik megoldásában, és alternatívákat kínálnak fel számukra a szabadidő tartalmas eltöltésére.

A függőség társadalmi következménye óriási. Felnőttként a szenvedélybeteg gyermek tovább folytatja kised játékeit, és majd a munkahelyen is a játék fog uralkodni felette. Számtalan felnőttet látunk, aki „cyberparaszt” játékokat játszik és a munkája már csak másodlagos lesz. A folyamatos játékot csak addig szakítja meg, amíg a főnöke elhalad mögötte. A teljesítmény rovására megy a szenvedélybetegség, akár a dohányzás, hiszen, mint tudjuk, a dohányosok 20%-kal kevesebbet dolgoznak a többiekénél, mert kimennek rágyújtani óránként.

A szenvedély fokozatosan eszkalálódik, kicsiben indul, és beláthatatlan következményei lehetnek. Hosszútávon már gyermekkorban elvetett mag felnőtt korban csúcspodódik a

teljes élet kudarcává, ami majdan felnőtt korban akár a suiciditás gondolatának előtérbe kerüléséhez vezethet. A játékfüggő a saját és mások egzisztenciáját is veszélyezteti. A családi kassza mindig megérzi, ha a gyermek szenvedélybeteg, mert olyan kiadásokkal terheli a családot, ami normális esetben nem lenne (gépvásárlás, internet, online kártya előfizetés, dvd-vásárlás stb.).

A család szerepe egyre nagyobb a szenvedélybetegségek kialakulásában és fenntartásában. A diszfunkcionális családban az erőszakos viselkedés mindennapos konfliktusok forrása. A gyerekek attitűdjét jelentősen meghatározzák ezek a minták. A következménye, hogy nem reagálnak a másik érzelmeire, problémáira, emberi kapcsolataikat sivárság és apátia jellemzi. A családban kialakult rideg, erőszakra hajlamos, öntörvényű szülők kaotikus, mérgező légkört alakítanak ki, aminek része lesz a gyermek és adaptálja értékrendjébe. A szülők inkompetenciája magatartászavarhoz és önfejlőségéhez, összeférhetetlenséghez vezet. A magatartásban bekövetkezett deviancia a kapcsolatteremtésben és a szocializálásban is megmutatkozik. A több generáción átívelő alkoholizmus és a nevelés hiánya, az alacsony iskolázottságból adódó igénytelenség vezet a kultikus, önmagából kivetkőző, kontroll nélküli, erőszakos szerepek kialakulásához.

A másik a kaotikus, következtelen szabályok közé erőszakolt család, ahol gyakori a válás és az érzelmi sivárság. Az irracionális düh és a szégyen ambivalens kettőssége, a sadizmus és a mazochizmus erőszakos és lojális kettőssége jellemzi a családot. Az ilyen családban felnövő gyerek bipoláris depresszióban szenved majd, többnyire problémás életet él, esetleg hiperaktívna látszik eleinte, vagy minden tradicionális érték ellen lázadó, ritkán befelé forduló, szorongó, félnék, gyakran öngyilkosságra hajlamos személyiséggé alakul. Sajnos a történelem megismétli önmagát, a sérült személyiség a társadalomban újratermelődik, mert a sérült gyermek szülőként megismétli szülei hibáit. Ezek az okok vezetnek a szenvedélybetegségek kialakulásához.

A szenvedélybe való kapaszkodás ugyanis kényszer, ami a lelki hiányosságok által keletkezett űrt hivatott betölteni. Sajnos csak akkor lenne esély a láncolat megszakítására, ha kiragadnánk a gyermeket abból a szociális közegből, amibe született. Hiába dolgoznak a könyvtárosok és a tanárok vállvetve a gyermek megmentéséért, ha a szülők akaratlanul is táplálják azt. Mivel már generációk nőttek fel, ezért stratégiai jelentősége lenne a prevenciónak, amibe be kellene vonni a szülőket is.

Norton

Elmélkedés a virtuális pénzekről

Számos esetben hallottam vagy olvastam olyat, hogy a bankokban csak „virtuális pénzek” vannak. Ez azt jelenti, hogy ha az összes számlával rendelkező ember ki akarná venni a megtakarítását, akkor nem tudná, mivel nem lenne a pénzintézetekben elegendő fedezet hozzá. Ezzel szerintem a legtöbbben tisztában vannak, de elárulok egy „titkot”: bizonyos nézőpontból szemlélve minden pénz virtuálisnak számít.

Elnézést, ha nem túl szakszerűen akarom ezt elmagyarázni, de a pénz csak akkor ér valamit, ha ellenértékként működik, vagyis terméket és elsősorban munkát adnak érte cserébe. Vagyis ha mindenki hirtelen milliárdossá válna, akkor senki nem akarna dolgozni, és nem lenne, aki kenyeret süssön. Az emberek csak költeni szeretnének, nem pedig termelni. Leállnának a gyárak, az üzemek, tele lennének nagyravágyó alakokkal, de nem lenne, aki megtermelje nekik a javukat, így kenyér helyett a pénzt kellene megennünk, ami nem egy emészthető dolog.

Fontos tehát, hogy egy virtuális dolog mögött valódi energia befektetés legyen!

Általában a banki átutalások sem úgy zajlanak, hogy átszállítanak az egyik helyről a másikra vagy hat mázsa forintot mindenféle fegyveres emberek, hanem csak szimbolikusan történik meg az esemény: az egyik bankszámlán alacsonyabb lesz egy szám, a másikon pedig magasabb. Azt hiszem, ez nem túl komplikált dolog.

Ha úgy vesszük, a pénz csak egy szimbólum: szimbóluma például egy adott ország gazdaságának, és annak, hogy mennyire stabil az a bizonyos gazdaság. Ha nincs ellenértéke, nincs mögötte munka, akkor a pénz egyre jobban értéktelenné válik. Ezzel olykor játszani is szoktak.

Ha idejön egy külföldi befektető, aki valutát hoz, de nem akar túl sokat fizetni a munkabérekre, akkor amellett, hogy minimálbért fizet a dolgozóknak, még úgy is haszonhoz juthat, ha gyengül a forint, mivel akkor az idehozott valutája többet ér forintban, és nem kell a bérekre túl sok eurót, dollárt, vagy mit tudom én, mit költenie.

Így elvileg a munkások is jól járnak, mert a minimálbérüket viszonylag „magasabb” szinten lehet tartani, és jól jár a külföldi befektető is, mert bár forintban „magas” a minimálbér, de valutában ő mégsem fizet olyan sokat.

Ebben az a csapda, hogy a forintgyengülésből származó „haszon” mögött nincsen valódi munka, ami lefelé húzza a gazdaságot: így jár az, aki befektetett munka helyett ingyen akar jól élni.

Azokat az országokat, ahol gyenge a gazdaság, és gyenge a pénz, előszeretettel látogatják meg a külföldi befektetők, akik már kiépítettek mindent, ami a vállalkozásukhoz szükséges, vagyis az előkészületekért már megdolgoztak. Van tehát pénzük, ami erős, mivel az országukban valódi munka van mögötte, és van technológiájuk, valamint minden egyéb, ami egy bizonyos termék legyártásához szükséges. Mégis elmennek egy gyengébb gazdaságú országba, hogy ott építsék fel az üzemeiket, de nem azért, mert ki akarják nekik kaparni a gesztenyét, hanem azért, mert ott olcsóbb a munkaerő, mivel a munkának nincs meg az ellenértéke.

De ha mások építik egy adott ország gazdaságát, akkor a munkának mégúgy se lesz értéke!

Nézzük meg például Németországot! Ki az a magyar befektető, aki saját pénzből ott akarna beindítani egy üzemet, ahol németek dolgoznának? Alapból nem sok ilyen lehet, mivel ott vagy hatszoros munkabéreket kellene fizetnie, mint idehaza. De a németeknek nem is kell üzemet építeni magyar pénzen, mivel ők megépítik a sajátjaikat a saját pénzükön, a saját energiájuk révén. A vezetőik ugyanis nem sajnálják rá a pénzt és a fáradságot, hogy építsék a gazdaságot, és mindemellett megfizetik a dolgozóikat is... aztán ha vásárolunk náluk, meglepődve tapasztaljuk, hogy a termékeik egyáltalán nem drágábbak, mint idehaza.

Hogyan lehetséges ez?

Úgy, hogy a főnökök és gyártulajdonosok bevétele, és a munkabérek között általában nincs akkora különbség. Ha például egymillió euró a bevétel, akkor nem az van, hogy a főnökök abból kilencszázezer, a munkásoké pedig összesen csak száz, hanem a főnökök beérik, mondjuk, kétszázezerrel, és a bérekre nem sajnálják kiosztani a nyolcszázezerrel. Így lesz meg a munkának az értéke, így lesz fizetés, amiből aztán többet fognak vásárolni az emberek, tehát így lendül fel a gazdaság.

Persze mondhatjuk, hogy a németek jól gazdálkodtak a Marshall segéllyel, de elárulom, hogy ha nem jöttek volna rá, hogy a munkának értéke van, és meg kell becsülniük azokat, akik dolgoznak, akkor száz Marshall segély is kevés lett volna nekik.

Ezzel az egészszel csak azt akarom mondani, hogy az olyan országok, akiknek a vezetői nem hajlandóak önerőből ipart, mezőgazdaságot, vagy bármilyen valódi munkát építeni, hanem csak nyereszkeskednek, ámítanak, lenyomják a dolgozókat, és a semmiből próbálnak meggazdagodni... nos, az olyan országok gazdasága egyre kiszolgáltatottabbá válik, ami a népen keresztül előbb-utóbb visszahat majd a vezetőkre is.

Elrepült

Gyorsan elrepült veled ez a hét,
nézünk a csodás naplementét,
a nap már nyugodni készült,
a zaj szinte teljesen megszűnt.

Csókokkal halmozta el ajkamat,
oly érzéssel simogattad hajamat,
valahogy mégis éreztem, hogy itt a vége,
de majd emlékezni fogok a szépre.

Gyorsan elrepült veled ez a hét,
hisz minden elrohan, ami szép,
már kilesett a felhők mögül a nap,
jelezve, eljött a búcsú pillanat.

Gyorsan elrepül minden, ami szép,
szemeimből még a könny is kilép,
megpróbáltam őket a szemembe zárni,
próbáltam ajkamat mosolyra biztatni.

Gyorsan elrepült minden, ami szép,
arcom még most is sós könny marja szét,
idővel elhagyja a fájdalom lelkemet,
esténként még el kell ringatnom szívemet.

macika

CSODA

Egy kiégett város ez
Nézd, hogy menetel a sok ruhába
Csomagolt csontváz
Félve, dolgát tudva, ráparancsolva
A sok magas ház
Telepakolva dermedt életekkel
Egy kiégett város ez

Vízbe fojtott falu amaz
Lásd, hogy úszik, dől dugába
Ház, ember, állat
Kisemmisze, egyedül, a Halál torkába'
Tele engedték a kádat
Vízzel, mocsokkal és kételyekkel
Vízbe fojtott falu amaz

Csoda egy ország ez, kérem
Örülj, hogy még laknak benne, körötte
Vannak még hegyek
Felette felhők, számítógép (még) nem törölte
Levegőt minek vegyek
Ti is fizetitek kevéske béretekkel
Csoda egy ország ez, kérem

PomyCollingwood

Pofon

Arcomon kezded csattanása
Töri meg a csendet,
Ajkamon fénylenek apró vércseppek.

Hirtelen minden elsötétül,
Pedig csak pár pillanat...
Még kezded alázta arcomat.

Mégis itt fekszem
Meggyötörtén a padlón.

Elvettél egy ütessel mindent tőlem
Tiszteségem...
Becsületem...
De legfőbbsképp
A nőiességemet.

Te meg csak nevetve, gúnyosan nézel rám,
Nincs benned semmi érzés,
Hagyta, hogy ez megtörténjék...

Itt fekszem,
Vérzik testem s lelkem.
Tönkretett egy ember, akit én,
úgy hittem, szerettem...

Avanna

Menekülve...

...lenne életem... álom.
Ébrednem nem kellene soha.
Zárva lennék kalitkába,
Tekintetem küldöm a mába.

Rideg a világom. Fásult a lélek,
mit érzünk, fáj, örületbe kerget...

csabi6669

A harcos

Erős markomban kecses kardom,
Hajnal Fény,
S pengéjén a sápadt Hold vonyít
A vérbe mártott égre.
Nézem könnyed, gyilkos élet,
S lelkem tűzben ég a Valhalla
Gyönyörű női után.
Forr bennem ősi csataordítás:
Jöjj, Harcos, jöjj!
Engedd szabadon a farkas tombolását,
Nyargalj a visító széllel,
Így lesz ágyékdoból a jövő sarja!
S majd ellenségeid szolgálják
Lángokban feltámadt tested.

edwardhooper

Hóvirág az ablak alatt

Téli virág harangfeje
fehéren kukucska,
megmutatja fehér nyelvét,
hangosan kiabál.

Összegyűlnek egy csokorba,
illatuk fehérebb,
körülveszik zöld levelek,
úgy nincs nekik hideg.

Sok-sok csokor egymás mellett
ellepi a földet,
szép fehér szőnyegen járok,
nekik köszönöm meg!

Szerényen az ablak alatt
lehajjták fejüket,
amíg a nap megérkezik,
várnak épp eleget.

Az udvaron gazdájukkal
készítik a helyet,
eltüntetik a gazokat,
s aprózzák a földet.

Megszólal a fehér harang,
együtt énekelnek,
olyan tiszta fehér hangjuk,
tapost érdemelnek.

Mosolyukból én is kapok,
megköszönöm nekik,
a tövükről nem töröm le:
nagyon megérdemlik.

kisjankó

Sprint a busz után

Odaérek-e... Várom,
Hogy befusson a metró
Volán-telep
Népliget.
Tizenöt-negyvenegy -
- Döntés: sprintelek.
A buszt elérni
Megéri,
Ha egyszer
Hazajut az ember.

Koi

Furcsa Szerelem

Vágtatott az „SZ”
A végtelen mezőn,
Utána az „E”
Fenn a dombtetőn.
Az „R” futva sietett
A társai után,
És jött még egy „E”,
Néztek reá bután.

Az „L” mint egy úr,
Úgy jelent meg,
A harmadik „E”
Mögötte lebeg...
És végül végre
Elindult az „M”,
Összeállt a had
A furcsa szerelem.

Raimon

Miért fáj az emlék?

Miért fáj az emlék?
Ha tudnám, csak mennék.
Tornyok s hegyek fölött...
Mindig feljebb szállnék.

De nem tudok... maradok!
Úgy érzem ott, vagyok,
Mint a szárnyát vesztett madár...
Az avarban lapulok...

Nekem ez jár!... Ez maradt...
Nincs józú falat...
Minden apró porcikám...
A szívemnek üzen hadat.

Drekthor

Asszem hétfő van

Két köhintésem között kelt a nap
Felsírtak a hajnalok és elnyikorogtak
Az első nyújtott ásitások mellett,
A fekete vad árnyalatai elporladtak a
Háztetőkön,
Még izzadtak a lombok...
A kávéma ma csak méreg... Asszem hétfő van.

szabodario

Ászkák

Bokorból kihajló, kis rózsaszál,
Csiklandozza orcám, de néha fáj,
Az elmúlt időszak, mit visszahozni nem lehet,
Kérges ászkák úsznak végig testemen.

Mától kecsgetető holnapot vár a szív,
Benne minden remény s lelkes kusza hír,
Magamba vagyok magam, s eldalolom,
Dicső napokat vagyok én bolond.

Seth

A Ninccsé lett

Csillagtalanságom elcsente felhők
hulló tartalmát.
Megriadnál, záporozó zenémet,
hogyha hallanád.
Most mégis a könnytelenség az, ami
marva fojtogat,
miriád szilánkká málló, ám némult,
fényhullt gondolat.
Szavaim az őskori gyermekségbe
akadtak vissza,
egy emlékképet látok csak, mi ázva
sem lehet tiszta.
Hevesen integető, fel nem jutó,
múlt-gödörben
ragadt alak lettem - az érző lét
oly könnyörtelen...
Fojtogat az írás, nullákkal táncol
mégis az ihlet,
...s a szem ismét új napra nyílik - a Van
újra Ninccsé lett..

Csillangó

Jer, szabadság (újévi kívánság)

Jer, szabadság, zöld-fényes életkedv,
ragyogd be utam, szépítsd meg életem;
fényárba burkoló, lelkemnek édenkert,
átélni boldogan, zengje énekem.
Titkos világodba bemelegszkedem.

Nem félek a mától, holnapom bő -
malasztal kitarul ma, mint a virág;
véled minden akadály elkerülhető.
Szabad tévedni, lehetnek hibák,
jót jóval fizess, feledni, ha fáj.

Szabadság burkában terem e vidámság,
csak az él igazán, aki vakmerő,
akinek akarátát le nem láncolták,
az nem csapható be, emberismerő,
kinek helyén még esze, jóra törekvő.

Feketekard

Sötétben

A Fűz levele felsóhajt,
S a Szélbe fűz egy fojtott jajt.
Amit a Szél
nekem mesél,
Regél el.

A Föld mélyének égő dühét
ringattam,
A Folyó, ha sírt,
altatódalt suttogtam
Elégszer.

A lábam befúrom
a hűlt rögök közé.
Két kezem nyújtom
a csillagok felé:
Vegyél fel!

Kétvirág

Hittem- bíztam

Hittem a nyárban,
hittem a világban.
Emberek szavában,
könyves boldogságban.
Hittem, hogy lehet
tisztán is szeretni.
Emberi szívvel,
igaz ember lenni.
Becsapott az élet,
nem adott meg téged.
Adott inkább
fájó emlékképet.
Tanulok feledni,
soha sem szeretni.
Csendes magányomban,
árván jól ellenni.
Nem hiszek már semmit,
nem akarok látni.
Hazug szép szavakat
hallani és várni.
Nem hiszek, már tudok
könyvek nélkül sírni,
bezsuzott szívvel,
mosolyogva élni..

Lexi

Különleges sorozatok

Jimmy
Cartwright

Mostanában eléggé elterjedtek az ún. szuperhősös sorozatok. Lásd pl. az Agents of S.H.I.E.D., az Arrow, a The Flash, vagy épp a Supergirl adaptációkat, hogy csak a népszerűbbeket említsem. Persze ez nem új keletű dolog, mint ahogyan az sem, hogy különleges emberekről, tehát nem kifejezetten szuperhősökről is született már sokféle film és sorozat. Itt most négy olyat mutatok be, amelyek nagyjából egy sémára épülnek fel.

The 4400 (4400 – 2004-2007 – négy évad)

Úgy érzem, a modern kori, különleges emberekről szóló sorozatok közül ezzel érdemes kezdeni a sort. Az alapfelállítás itt az, hogy a hatvanas évek elejétől kezd-

ve napjainkig emberek tűnnek el nyomtalanul, akik „napjainkban” egy különös esemény során visszatérnek. 4400-an vannak, ezért ők lesznek a 4400-asok. A világ persze megretten, nem érti, mi is történt pontosan, így a visszatérteket karanténba zárják, és igyekeznek arról megbizonyosodni, hogy nem jelentenek veszélyt, hogy visszaengedjék őket a világba. Természetesen már a karanténban barátságok, szerelmek szövődnek, családi kapcsolatok élednek újra. Talán már nem spoiler, és viszonylag hamar ki is derül a sorozatból, hogy a jövőbeli emberek vitték őket el azért, hogy megmentésük a világot. Itt álljunk is meg egy pillanatra, mert ez a „világmegmentős” dolog más hasonló sorozatoknál is felbukkan. Természetesen a visszatértek szinte mindegyikének van valamilyen különleges képessége (gyógyítás, jövőbe látás, telekinézis, stb.), vagy elvégzendő feladata. Az összesen 45 részből álló sorozatban gyakorlatilag mindent megkapunk ami egy izgalmas, SF elemekre épülő drámába csak belefér; a romantikus kapcsolattól kezdve az ármánykodáson keresztül a társadalmi megosztottságig. Kellemes kis – ma már talán retro – sorozat.

Heroes (Hősök – 2006-2010 – négy évad)

Ez a sorozat annak idején akkorát ütött, hogy manapság rebootolták (vagy minek is lehet nevezni a Heroes Reborn-t). Természetesen itt is különleges képességű emberekről van szó, akiknek begyógyulnak a sebeik, repülnek, tárgyakat mozgatnak az akaratukkal, gondolatot olvasnak, megmondják a jövőt, megállítják az időt, vagy épp időutaznak. Ám az alkotók nem álltak itt meg. Több olyan karaktert is megismerhetünk, akik valamilyen módszerrel több képességre is szert tesznek. Nyilván fontos lesz a politika is, de még fontosabb az, hogy a különleges képességű karakterek hogyan hatnak egymásra, illetve azokra, akik egyáltalán tudnak a létezésükről.

Szerencsére a készítőik finoman csöpögtetik az információkat, és időnként rendesen megcsavarják a történetet (néha olyan, mintha felvetnének egy ötletet, rájönne, hogy nem jó, és egészen más irányba folytatják), mégis, a 75 rész végig tartogat izgalmasakat, meglepetéseket. A cél persze mi is lehetne más ebben a sorozatban is, mint az, hogy a hősök megmentésük a világot, akár egymás után többször is. Ráadásul azt is el kell ismerni, hogy férfiszemmel nézve sok esetben a látvány is igen kellemes. :)

Alphas (Alfák- 2011-2012 – két évad)

Ez már egy generációval fejlettebb sorozat, ha lehet ezt mondani. Itt úgynevezett „továbbfejlesztett képességű” emberek egy csoportja kerül közép-

pontba, akiket egy tudós keze alá irányítanak egy meglehetősen bonyolult és komoly nyomozás kapcsán. Tehát itt már inkább bűnügyi science-fictionról beszélhetünk. Az ebben szereplő emberek különlegessége nem teljesen olyan, mint az előző sorozatokban, bár itt is van „erőember”, van „sasszemű”, van, aki a levegőben lévő információkat „látja és olvassa”, és van olyan is, aki gyorsan megtanul bármit. Ez volt az a sorozat, amit úgy hagytak abba (vagyis nem fejezték be), hogy illett volna még akár egy 3-4 részes befejezést hozzá tenni, csak az érthetőség kedvéért. Ám a „műértő” amerikai közönség érdektelenségéből kifolyólag már talán sosem tudjuk meg, tulajdonképpen mi is történt, hogyan folytatódott volna a történet. Azért így is van 24 rész, amelyen kellemesen kikapcsolódhatunk.

The Tomorrow People

(A kiválasztottak – 2013-2014 – egy évad)

Talán még emlékeztek páran, kedves olvasók, a három T-re. Nos, ez a sorozat is három T-re épít, ám szerencsére nem arra, amely oly sokáig meghatározta kicsiny országunk viszonyait. Itt a három T a Teleportáció, a Telekinézis, és a Telepátia. Ám azért itt sem fenéig tejföl az élet, hiszen az ezen képességgel bíró embereket minimum össze akarja fogdosni az Ultra nevű szervezet. Minimum, de még inkább azt szeretnék, ha nem is léteznének. Mint látható, „mára” jelentősen lecsökkentek a különleges képességek, már nem kell annyira szerteágazóan bemutatni, mire is lehet képes az ember. Lehet, ezért is ért csak meg egy 22 részes évadot, mert nem volt túl sok variáció, és a történetet sem tudták ide-oda csavargatni. Ettől függetlenül a téma iránt érdeklődőknek bátran tudom ezt is ajánlani, hiszen egy egyszerű megnézését megér.

Philippa Gregory: A Sötétség Rendje

Ida

Philippa Gregory, a híres angol író egyik történelmi regényét, *A Sötétség Rendjét* szeretném a figyelmetekbe ajánlani, mely magyar nyelven 2014-ben jelent meg a Cartaphilus Könyvkiadónál.

Az író ezúttal a 15. századi Itália világába kalauzol minket, ahol nemes urak lakomáznak erős váraikban, furcsa utazók járnak a poros országutakat, emberevő szörnyetegek lapunak az erdők mélyén, a katolikus egyház élet-halál ura és a gonosz bárhol testet ölthet, hogy megkaparintsa az emberek lelkét.

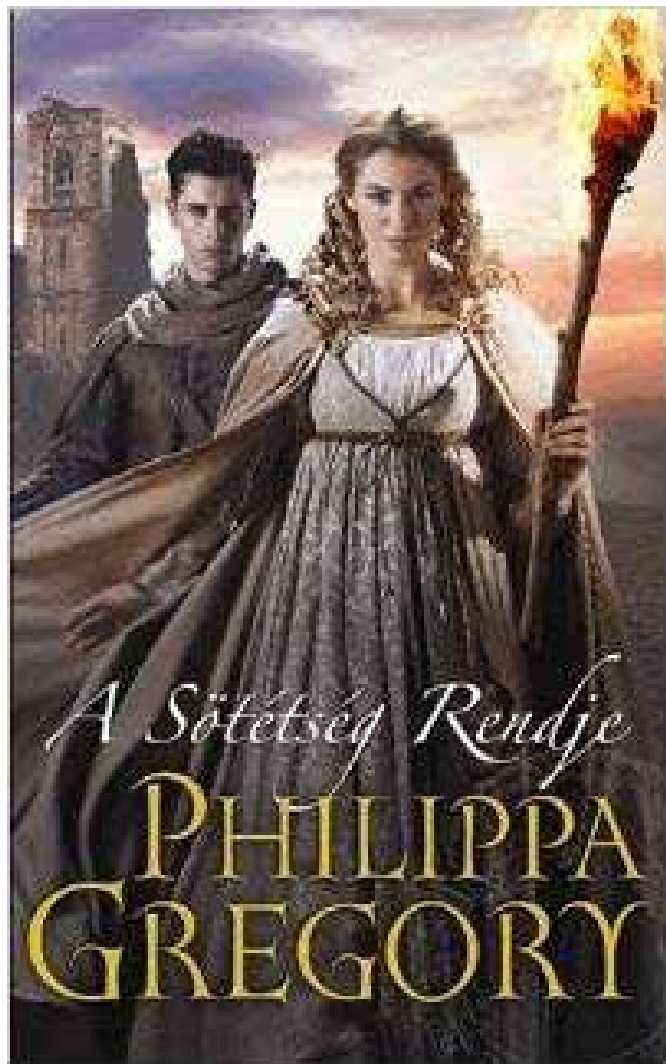
A történet helyszíne egy ódon kolostor, ahol különös és nyugtalanító dolgok zajlanak az új apátnő, Isolde nővér érkezése óta. A szörnyű rémálmok, az alvajáró apácák és az egyéb megmagyarázhatatlan jelenségek arra utalnak, hogy a gonosz munkálkodik szorgosan az épület megszentelt falai között.

Az Inkvizíció egy ifjú szerzetest, az éles elméjű Luca testvért küldi el a nővérekhez, hogy vizsgálja ki az eseményeket, vegye fel a harcot a Sátán hatalmával és sújtsa le a bűnösökre. A küldetés során viszont Luca testvérnek szembeülnie kell azzal, hogy nem egyszerű feladat átlátni a hazugságok hálóján, nem minden az, aminek első ránézésre tűnik, és gyakran saját érzelmei is akadályt jelenthetnek az igazság keresése közben.

Innentől kezdve pedig egy érdekesítő nyomozásnak lehetünk tanúi, melyből nem hiányoznak sem a váratlan fordulatok, sem a könnyed humorral fűszerezett szituációk.

Maga a cselekmény érdekes, izgalmas, jól követhető, a történetben megjelenő szimpatikus karakterek sorsa pedig egyáltalán nem közömbös az olvasó számára. Az elbeszélés stílusa kifejezetten szórakoztató, és az író nem törekszik arra, hogy komor színekkel ábrázolja a középkor borzalmait. Habár sok szó esik a gonosz ármánykodásáról, a regényt áthatja az optimizmus, hiszen a történet során felbukkanó emberek többsége jó szándékú, és ezért lehet bízni benne, hogy győzni fog az igazság, és végül minden jóra fordul.

Számomra kellemes kikapcsolódást jelentett a könyv, és ajánlom mindenkinek, aki kedveli a kevésbé horrorisztikus történelmi regényeket.

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Philippa Gregory

Philippa Gregory 1954. január 9-én született Nairobian, Kenyában. Kétéves korában családja Angliába, Bristolba költözött. Angol történelmi regényíró, 1987 óta jelennek meg művei, amelyek közül a legismertebb *Boleyn lány* (2001), amely 2002-ben elnyerte az év romantikus regénye díját a romantikus regényírók szövetségétől, és két külön filmet is készítettek belőle.

Újságírást tanult a Cardiff főiskolán és egy évet töltött gyakornokként a Portsmouth News-nál. A Sussexi egyetemen végzett angol irodalom, majd történelem szakon. Dolgozott a BBC rádiónál is két évig, majd a Edinburgh-i egyetemen doktori címet szerzett 18. századi irodalomból. Később a Durhami, a Teesside-i, és az Open University egyetemeken tanított.

Több történelmi korból is írt regényt, bár elsősorban a Tudor időszak és a 16. század érdekelte. Számos regénye jelent meg a 17. század korából is.

Legsikeresebb műve a Lacey trilógia (*Wideacre*, *The Favored Child*, *Meridon*). A magyarul is megjelent, Young Adult fiction kategóriába tartozó *The Order of Darkness* (A sötétség rendje) sorozat (*Changeling*, *Stormbringers*, *Fools' Gold*) 2012-től jelent meg.

